ANNABEL MONAGHAN

CÂND VIATA

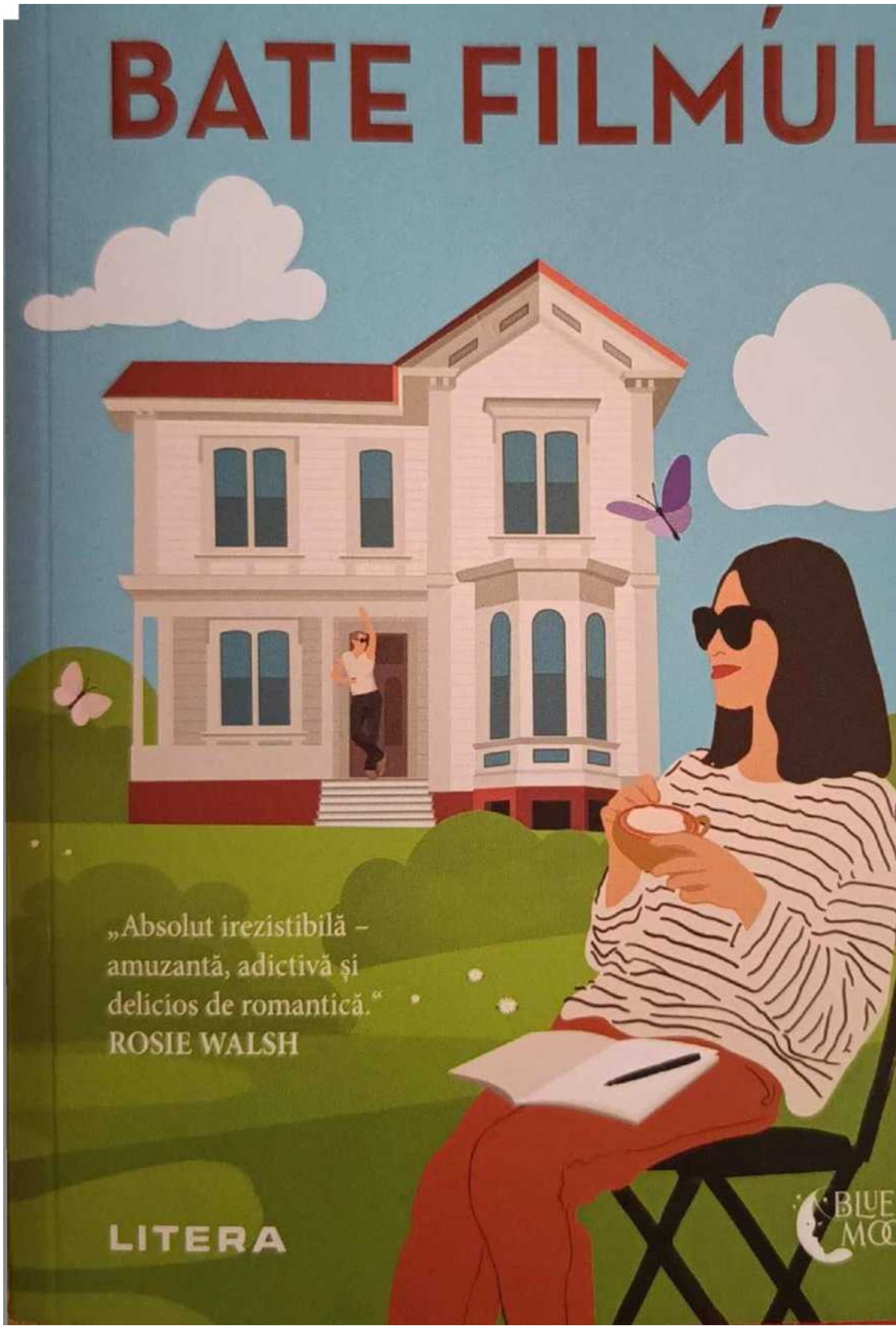

ANNABEL MONAGHAN este autoarea a două romane pentru adolescenţi, precum şi a volumului *Does This Volvo Make My Butt Look Big?,* o selecţie

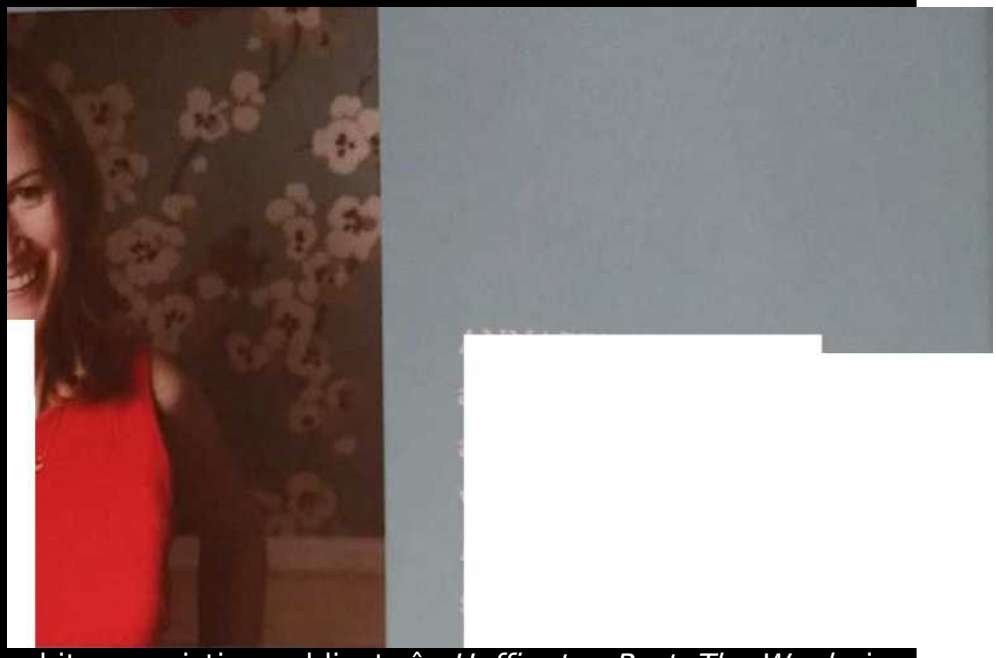

de schiţe umoristice publicate în *Huffington Post, The Week* şi *The Rye Record. Când viaţa bate filmul (Norn Goes Off Script)* este debutul sAu în literatura pentru adulţi. Annabel Monaghan locuieşte În Rye, New York, împreună cu familia.

Annabel Monagh

ANNABEL MONAGHAN

CÂND VIATA BATE FILMÜL

Traducere din limba engleză şi note de
LAURA RUNCANU

EDITURA LITERA
București, 2023
Annabel Monaghan
Nk»m Goes *Off Script*
Copyright © 2022
Toate drepturile rezervate,
inclusiv acela de reproducere în întregime sau parţial în orice formă
Ediţie publicaţi prin înţelegere cu G.P. Putnam's Sons,
un imprint al Penguin Publishing Group, o divizie a Penguin Random House LLC
Când viaţa bate filmul
Annabel Monaghan

Copyright © 2023 Grup Media Litera
pentru ediţia în limba română
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
teL: 0374826635; 0213196390; 031425 1619
e-maiL contact@litera.ro
www.litera.ro

Editor Vidraşcu şi fiii
Redactor Mihaela Serea
Corector Dorina Lipan
Copertă: Beli Studio
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MONAGHAN, ANNABEL
Când viaţa bate filmul / Annabel Monaghan; trad. din 1b. engleză şi note-, Laura Runcanu. – Bucureşti: Litera, 2023
1SBN 978-630 319 409 7

1. Runcanu, Laura (trad.; note)

821.111

Lui Tom

CAPITOLUL 1

Azi Hollywoodul vine la mine.

N-o să rămân fără casă.

Gândurile astea două apar la suprafaţă în acelaşi moment în care soarele începe să-mi învioreze camera. Am fost plătită pentru scenariul meu, iar banii pe care îi voi primi în plus, pentru că îi las să filmeze aici, vor ateriza în contul meu la amiază. La revedere, impozite neplătite! La revedere, datorii pe cârdurile de credit! Şi când mă gândesc că toate astea au fost posibile fiindcă Ben şi-a luat picioarele la spinare! Nu ştiu dacă e posibil ca ziua asta să devină mai bună de atât. Sar din pat, îmi iau puloverul cel mai gros şi mă duc jos. îmi torn cafeaua şi ies pe verandă ca să văd soarele răsărind.

Mă gândesc mereu că oricine cumpără casa asta de la mine o s-o pună la pământ. Are mai bine de o sută de ani; totul e praf. La un moment dat, în ianuarie, vântul suflă direct în bucătărie şi suntem nevoiţi să prindem cu bandă adezivă o pătură în cadrul uşii. Podelele se înclină; nu avem

decât două băi şi amândouă sunt la etaj. Fiecare dorm’ tor arc câte un dulap în care încap şase ţinute, de prefera pentru oameni foarte scunzi. Ben avea o listă întreagăX nemulţumiri în legătură cu casa, pe care îi făcea plăcere – o parcurgă în fiecare zi, iar eu nu reuşeam să scap de senzaţia că se plângea de fapt de mine.

Casa asta e un dezastru, absolut. Dar m-am îndrăgostit de ea când m-am uitat prima dată în jos pe drumul lung şi şerpuit. Magnoliile care îl mărginesc pe fiecare parte se întâlnesc deasupra, astfel încât acum, în aprilie, treci cu maşina printr-un tunel de flori roz. Când ajungi la drumul principal, ai senzaţia că ai fost transportat dintr-o lume în alta, ca o mireasă care iese din biserică. E un răsfăţ să te duci după lapte, dar şi să vii înapoi.

Casa a fost construită de un medic britanic pe care îl chema George Faircloth, care locuia în Manhattan, şi care venea în nordul statului, la Laurel Ridge, în fiecare vară, ceea ce explică lipsa totală de izolaţie pentru iarnă. A fost construită pentru a te bucura de ea la douăzeci şi cinci de grade, şi mai ales de afară. Mi-l imaginez amenajând această proprietate ca un compozitor, aranjând magnoliile şi sub ele, forsiţia, pentru a anunţa venirea primăverii. După o iarnă lungă şi gri, florile astea roz şi galbene strigă: „Se întâmplă ceva!” Până în mai înverzesc, la fel ca restul curţii, intrând în repaus înainte ca bujorii şi hortensiile să se reverse.

Am ştiut că aş face orice ca să trăiesc aici în clipa în care am văzut în fundal casa de ceai. E o construcţie alcătuită dintr-o singură încăpere, pe care doctorul a comandat o pentru a onora ritualul unui ceai formal. Dacă

clădirea principală e din scânduri şubrede şi albe, cu obloane negre, care se cojesc, casa de ceai e făcută din piatră gri şi are acoperiş de ardezie. Are un mic şemineu care funcţionează şi pereţi placaţi cu lemn de stejar. Arată de parcă doctorul Faircloth s-ar fi întins peste Atlantic şi-ar fi cules-o direct din Anglia, de la ţară. îmi amintesc distinct că l-am auzit pe Ben zicându-i „şopron” atunci când am intrat înăuntru, şi nu l-am băgat în seamă, exact aşa cum faci când îţi dai silinţa să rămâi căsătorit.

în prima dimineaţă în care ne-am trezit aici, m-am ridicat din pat la prima geană de lumină, pentru că încă nu aveam draperii. Mi-am dus cafeaua pe verandă şi răsăritul acela a fost surpriza vieţii mele. Nu mai văzusem niciodată cum arată casa la ora şase dimineaţa. Nici măcar n-aveam idee că era orientată spre est. A fost ca un dar care a venit odată cu achiziţia casei, ca o recompensă pentru că iubeam locul ăsta prăpădit.

Stau şi acum pe verandă, sorbind spectacolul, înainte ca echipa de filmări să-şi facă apariţia. Panglici roz, apoi oranj, se strecoară în spatele stejarului cu braţele întinse larg, de la capătul peluzei mele. Soarele răsare în spatele lui în fiecare zi altfel. Uneori, e o bucată mare de şerbet, care rulează ca un generic de film şi umple cerul. Alteori, lumina se cerne cenuşie printre frunze. Stejarul n-o să aibă frunze încă vreo câteva săptămâni, are doar mâţişori mititei, galbeni şi albi, care se polenizează unii pe alţii şi care promit ^{0} Pajişte plină de ghindă. Peluza mea arată cel mai bine în ^{a}prilie, cu precădere de dimineaţă, când e plină de rouă şi

reflectă lumina. Habar n-am care e explicaţia ştiinţific dar cunosc ritmul acestei proprietăţi aşa cum îmi ştiu trupul. Soarele va răsări aici în fiecare zi.

Până să-i trezesc pe copii, să le dau de mâncare şi să • trimit la şcoală, mi-am schimbat hainele de şase ori Stau în picioare în faţa oglinzii în aceiaşi blugi şi acelaşi tricou în care m-am îmbrăcat prima dată şi îmi dau seama că pro blema mea e părul. Nu e chiar atât de zburlit pe cât o să fie în august, cu toate astea e destul de ţepos. La Hollywood, oamenii au părul îmblânzit, şi chiar dacă arată sălbatic e pentru că a fost ciufulit în mod profesional. îmi înmoi părul în chiuveta de la baie, după care mă apuc să mi-l usuc şuviţă cu şuviţă, lucru pe care nu cred că l-am mai făcut din ziua nunţii, în baia copilăriei mele, cu toate domnişoarele de onoare îngrămădite în spatele meu.

Când termin de întins părul e încă ora nouă dimineaţa. Echipa ar trebui să fie aici la zece, şi ştiu că, dacă o să mai petrec o secundă în faţa oglinzii, o să reuşesc să intru în panică din pricina prea multor gânduri. Hotărăsc că arăt absolut normal pentru o femeie de treizeci şi nouă de ani, mamă a doi copii. La urma urmei, nu dau probe pentru film; doar eu l-am scris. Mă hotărăsc să mă duc în oraş şi să mă ocup de nişte treburi care mai puteau aştepta. Poate că o să ajung acasă după sosirea lor, ca să-mi fac apariţia cu o atitudine de „Ah, hei, am uitat cât e ceasul”. O să dau peste versiunea hollywoodiană a dramatizării vieţii mele, aflată în plină desfăşurare, de parc-ar fi vreun soi de pe-trecere-surpriză macabră.

pierd cât pot de mult timp lăsând o pereche de ghete la reparat şi căutând prin raftul de reduceri de la librărie. Mă opresc la feronerie să povestesc cu domnul Mapleton despre operaţia lui la şold şi să iau teancul de cuvinte încrucişate pe care mi le pune deoparte din ziarul lui în fiecare săptămână. Până la ora zece nu mai găsesc nimic de făcut, aşa încât ştiu că e timpul să mă duc acasă şi să văd cum arată exact o echipă care filmează şi cum va avea de suferit gazonul meu.

Am apreciat greşit, iar ei întârzie, aşa încât sunt din nou pe veranda din faţa casei observându-le sosirea. îmi încleştez palmele pe balustradă în vreme ce camioanele năvălesc pe drumul meu de pământ, doborând inflorescenţele cele mai joase ale magnoliilor şi întunecând cerul de păsări speriate. Pentru o secundă, toată curtea arată ca într-un film de Hitchcock.

N-aş fi crezut că asta se poate întâmpla. Sunt la fel de surprinsă ca oricine altcineva că se face un film adevărat după *Casa de ceai.* Ultimul scenariu pe care l-am scris se numea *Sărutări de Crăciun,* un film de televiziune de optzeci de minute, cu pauze bine alese pe parcursul acţiunii, ca să facă loc pentru patruzeci de minute de reclame. Scenariul de dinainte s-a numit *Inimi de acasă,* care spune în linii mari aceeaşi poveste, însă are loc toamna. Superputerea mea e să aşez metodic un bărbat şi o femeie m acelaşi orăşel ferchezuit, locuit de oameni neobişnuit de fericiţi, cu probleme enervant de mici. La început se contează, după care se îndrăgostesc. Totul e numai zâmbete

până când unul dintre ei pleacă, dar se întoarce imedi după reclame. De fiecare dată. ,at

Casa de *ceai se* îndepărtează de formulă şi este cat ne, cel mai bun lucru pe care l-am scris până acum Pri^ chestie pe care mi-a zis-o Jackie, agenta mea, când a te$_{rrn}$f nat de citit a fost: „Eşti bine?" Am râs pentru că, des părea că devenisem retrasă. Povestea merge în profunzime cu doze substanţiale de suferinţă şi introspecţie, şi $_{e}$ clar că tipul nu se întoarce la final. în lunile de după plecarea lui Ben am vândut două scenarii uşurele şi amuzante canalului de filme Romănce, dar pe urmă chestia asta mai întunecată s-a revărsat cumva din mine. Am încercat să păstrez detaliile vieţii mele pentru mine după ce Ben a plecat, dar bănuiesc că anumite poveşti vor să fie spuse, pur şi simplu.

- Adică, e foarte fain, a început ea. Dar parcă e pentru un film mare, nu pentru Romănce. Dacă eşti de acord, o să-l ofer marilor studiouri.

- îţi pierzi vremea degeaba, i-am zis, smulgând nişte mei mărunt în curtea din faţă. Nimeni nu vrea să se uite la două ore de angoasă şi abandon. îţi jur că am încercat să-l ridic puţin spre final, dar, oricât de tare m-am sforţat, n-am avut stomac să-l văd pe tip intrând din nou pe uşă.

- Nora. N-a trecut nici măcar un an.

- Ştiu. Ceea ce înseamnă că trebuie să mă întorc la ce ştiu să fac cel mai bine. Fă ce vrei cu scenariul; cred că am avut doar nevoie să mă descarc. Cum se simte mama ta?

- E bine. Dă-mi două săptămâni pentru chestia asta.

Scenariul ăsta e altceva.

Când primul camion se opreşte în faţa casei, cu nouă dintre cele optsprezece roţi ale sale pe iarba mea, îmi \ intr-adevăr seama că jocul s-a schimbat. Mă ţin de dau mir
balustrada verandei în vreme ce din mea doua camioane încep să apară camere de filmat, lumini, mobilă, oameni.

O femeie cu părul roz, cu un clipboard şi un zâmbet pe faţă, se apropie de mine.

- Hei, trebuie să fii Nora. Să nu te îngrozeşti. Că pe mine chiar m-ar apuca groaza. Sunt Weezie, asistenta lui Leo.

- Bună. Nu mă îngrozesc. Pot să plantez din nou iarba, zic şi mă întind să-i scutur mâna liberă.

O altă femeie, mai apropiată de vârsta mea, vine spre noi într-o salopetă neagră.

- Sunt Meredith Cohen, producătorul executiv.

-Nora Hamilton, proprietara casei, reuşesc eu să spun, încă ţinându-mă de balustradă. Şi scriitoare, adaug, pentru că sunt fâstâcită.

- Ascultă, zice Meredith. Suntem greu de suportat. La naiba, Leo singur e dificil zilele astea. O să facem o grămadă de zgomot şi mult deranj, şi după aceea o să facem curat şi o să scapi de noi în două zile. Cel mult, trei.

-E bine. Mă aşteptam. N-am văzut niciodată cum se face un film, e destul de interesant, zic şi văd o camionetă roşie care parchează cu totul pe iarbă, trăgând după ea o rulotă Airstream. Ce-i asta?

Weezie se întoarce şi râde.

~ O, ia uite-1. Desigur, ăsta e Leo. Noi stăm cu toţii la Breezeport Hilton; el nu serveşte Hilton, zice şi-şi dă ochii P$te cap, apoi zâmbeşte din nou ca şi când faptul că tipul

ăsta care îmi strică gazonul ar fi uşor enervant dar în acelaşi timp adorabil.

- Leo Vance o să doarmă în chestia aia? în curtea mea?

- N-avem ce face. E excentric. Dar are o baie acolo, iar pentru restul lumii vin toalete mobile. Aşa că nu-ţi face griji pentru casa ta.

Uşa rulotei Airstream se deschide şi de-acolo iese desculţ super starul de patruzeci de ani. Blugii îi atârnă prea jos şi tricoul gri e găurit în două locuri. Părul are nevoie de o tunsoare şi e prea arătos ca să-l joace pe Ben. însă Naomi Sanchez joacă în rolul meu. Mijeşte ochii la cer în timp ce se orientează, de parcă ar ieşi la lumină după douăzeci şi patru de ore. E unsprezece dimineaţa şi suntem la doar nouăzeci de minute de New York.

Leo Vance e cel mai bine plătit actor de la Hollywood. Ştiu pentru că l-am căutat pe Google în ultimele trei zile. Are locuinţe în Manhattan, Bel Air şi Cap d'Antibes. Deţine o parte dintr-o franciză NBA. Fără copii, fără să fi fost vreodată căsătorit. E Balanţă. E originar din New Jersey şi are un frate.

Am văzut toate filmele lui Leo, ceea ce nu e neapărat o mare cinste. Am văzut multe filme. E un actor bun şi e faimos mai ales pentru căutătura lui fierbinte. Trebuie să recunosc, e uşor exagerată. în primul său film, *Nopţi cu sicomori,* i-a adresat actriţei din rolul principal, Aileen Bennett, o serie de priviri pasionale care i-au adus numele de cel mai sexy bărbat în viaţă în anul respectiv. Bănuiesc că a devenit mişcarea lui de referinţă, căci a exersat-o film după film, chiar şi atunci când nu era necesar. Cum ar fi în

Mtălia pentru frontul de acasă, când îi spune sof. .. . pwaspâ, însărcinate că trebuie să plece la război şi o prives' te pasional. Sau În *Acţiune de clasă,* când i se dă un discurs di început de an la academia militară şi împrăştie săvJ înflăcărate peste părinţii şi bunicii tuturor. Şi nu mă fa!e să vorbesc despre *Trandafirul african.* Un centru HP *c* giaţi unde se produce o izbucnire violentă de mâhneau e un loc în care să arunci priviri fierbinţi. Leo Vance nare predispus să emane o putere de atracţie absolut nelalocul ei

Când aruncătorul de flăcări e oprit, Leo dispune de *o* gamă impresionantă de zâmbete unice pentru fiecare film Acestea var.aza de la timide la maniacale, iar eu am aT' mint întotdeauna felul în care reuşeşte să le păstreze ne' schimbate pe durata unei întregi pelicule. Sunt curioasă sa vad ce zâmbet va inventa pentru *Casa de ceai.* Ce fel de

zâmbet îşi va imagina că are Ben? Nu-mi pot aduce aminte nici măcar când l-am văzut zâmbind pe Ben ultima oară.

Leo Vance se îndreaptă spre veranda mea şi îmi adun curajul pentru a face cunoştinţă. Perfecţiune pe ecran, dezordonat în realitate. Urmează să fie transformat într-un

bărbat cu multe probleme, care sfârşeşte îndepărtându-se de femeia alături de care şi-a construit o viaţă. Bazează-te pe Ben să fie suficient de exasperant încât să mă facă să scriu în sfârşit ceva care să merite. Zâmbesc la ironia ideii că Ben a fost în cele din urmă de ajutor.

Leo trece pe lângă mine de parcă n-aş fi prezentă, după care se opreşte şi face un pas înapoi.

- îţi lipseşte o gropiţă, zice el.
- Cealaltă e pe dinăuntru, răspund eu.

întâlnirea cu regizorul Martin Cox e la fel de intimidantă pe cât am anticipat. Weezie s-a dus înăuntru după Leo, aşa că ne găseşte pe terasă pe mine şi pe Meredith.

- Trebuie să fii Nora.

Nu e înalt, dar e mare, şi nu mă pot hotărî dacă e mare fizic sau dacă prezenţa lui ocupă o grămadă de spaţiu.

Dau mâna cu el şi încerc să nu zic nimic. Dacă încep să vorbesc o să-i spun cum mi s-a părut scena finală din *Alabastru* şi de ce cred că i s-a luat pe nedrept un Oscar. O să-i spun că până şi lumina a fost sublimă în *Femeia dedesubt.* Tac mai ales pentru a evita să *folosesc* cuvântul „sublim”.

- Deci putem s-o vedem? întreabă el.

îi duc pe Meredith şi Martin în spatele casei, acolo unde se află casa de ceai, la intrarea în pădure. Nu e nici o potecă, doar pajiştea, ceea ce înseamnă că dacă vizitezi casa de ceai ai aproape întotdeauna pantofii uzi. Am lăsat deschisă uşa mare, de stejar, aşa cum mi-e obiceiul, pentru că în felul acesta poţi vedea direct prin ferestrele cu ramă de oţel aflate pe peretele din spate chiar până în marginea pădurii, îmi dă sentimentul unui număr nesfârşit de posibilităţi.

Pentru mine, casa de ceai e un spaţiu sacru. Spaţiul în care am reuşit să rămân eu însămi scriind. Şi, spre deosebire de casa mare, e protejată de intemperii. Mi-i imaginez pe membrii familiei Faircloth apropiindu-se de casa de ceai la fel ca şi mine, anticipând un foc în şemineu şi o masă în-

cărcată cu ceai şi bunătăţi. îmi imaginez îndrăgostiţii întâlnindu-se aici, conversând în şoaptă şi sărutându-se pentru

oară. Ben şi-a dorit întotdeauna să o folosească pe nost de depozit.

< s-ar fi putut ajunge la asta, din câte îmi dau seama. A fost doar credinţa mea că ultimul lucru de care lumea are

. e mai mult spaţiu de depozitare împotriva credin- flCVOlt v lui Ben că avea nevoie de o a treia motocicletă. Printre multele consolări din jurul plecării lui e şi faptul că şi-a luat majoritatea lucrurilor şi că n-a vrut copiii.

Casa de ceai joacă un rol important în disoluţia căsniciei noastre, lucru care i-a câştigat statutul de titlu. Pe Ben îl enerva că-mi petreceam timpul acolo; îi displăcea munca pe care o făceam. Era iritat de faptul că în ultimii zece ani eu am fost cea care a plătit cheltuielile noastre. Ceea ce înseamnă că eram doi iritaţi de lucrul acesta, de fapt. Cu cât deveneam mai capabilă să am grijă de familia noastră, cu atât mă dispreţuia mai mult. Cu cât mă dispreţuia mai mult, cu atât mă străduiam să îndrept lucrurile. Faptul că eu scriam în casa de ceai reprezenta o oglindă în care el nu voia să se privească. Cel puţin aşa merg lucrurile în film. în viaţa reală, nu ştiu, poate că a plecat pentru că voia doar mai mult spaţiu de depozitare. Ben voia mai mult din aproape orice.

Acum, pe măsură ce ne apropiem, îl aud pe Martin ţinându-şi răsuflarea.

- E de pe altă lume, zice el. Fotografia nu se ridică la nivelul realităţii.

Zâmbesc şi continui să merg.

- E cu certitudine din alte vremuri. Ăsta e locul în care scriu.

E cald pentru luna aprilie şi acoperişul de ardezie stră

luceşte în soare după ploaia de azi-noapte. Două tufe uri aşe de hortensie stau de o parte şi de alta a uşii. încep să le apară primele frunze acum, nişte lucruşoare pline de speranţă, de culoarea frunzelor de ţelină, dar în curând vor fi pline de inflorescenţe azurii, de mărimea capului meu.

- Dacă aţi fi putut aştepta până în iulie, le-aţi fi văzut înflorite, zic eu fără să mă adresez cuiva, pentru că Martin a intrat deja înăuntru.

- E absolut perfect, spune el, plimbându-şi palmele peste pereţii îmbrăcaţi în lambriuri, apoi scoate din buzunar un walkie-talkie: Sunt la casa de ceai. Aduceţi lenjeria pentru patul de zi. Şi un mop. Asiguraţi-vă că Leo şi Naomi sunt la machiaj.

Meredith îmi face uşor cu ochiul, presupun că vrea să mă facă să mă simt mai bine după comentariul cu mopul. Ridic din umeri, ce-mi pasă mie?

- Bun, o să vă las să vă faceţi treaba. Spuneţi-mi dacă aveţi nevoie de ceva.

Mă duc înapoi în casă şi mă simt uşurată că nu e nimeni acolo. în faţa fiecărei ferestre se desfăşoară câte o activitate – un camion care livrează mâncare, o femeie care aleargă după Leo Vance cu un spray. Din rulota cea mai mare îşi face apariţia Naomi Sanchez, cumva toată numai picioare, într-o rochie de casă ponosită. Presupun că e îmbrăcată cum şi-a imaginat Martin că sunt eu. Pe Naomi Sanchez am văzut-o prima oară în *Răzbunarea escrocului,* când avea în jur de douăzeci şi cinci de ani. Era acolo o scenă în care ea

IcscoiM'irAfu[s*se] înşelată, filmată atât de aproape încât [a] ei întreagă umplea ecranul. Unde i sunt porii? m-am întrebat, la treizeci şi doi de ani, e cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

îi trimit mesaj lui Kate:

[v]Leo Vance a intrat la mine în casă. Naomi Sanchez e superbă".

„Mor!", răspunde Kate.

Mi-e greu să-mi dau seama ce-ar trebui să fac. Adică mă aflu în casa mea, care nu e un spaţiu de lucru şi scris, în interiorul casei mele e un spaţiu în care funcţionez ca mamă. Bucătăria e încă vraişte după micul-dejun şi îmi dau seama că Leo Vance mi-a văzut stropii de la clătite şi a mirosit grăsimea baconului meu. Sunt uşor agitată că a trecut pe-aici în timp ce mă apuc să fac curat. Va trebui să existe un soi de graniţe. Nu vreau să vin mâine în bucătărie şi să-l găsesc aruncându-i priviri fierbinţi maşinii de spălat vase.

O sun pe sora mea şi-mi răspunde dădaca, Leonora.

- A ieşit cu prietenele, zice ea.

Penny şi soţul ei, Rick, locuiesc în Manhattan şi în East Hampton, şi sunt frecvent prezentaţi în revista *Town & Country* purtând îmbrăcămintea potrivită, în compania unor oameni potriviţi. Asta e prima oară în viaţa mea când fac ceva mai interesant decât Penny, aşa încât las un mesaj.

- Spune-i, te rog, că am sunat şi că Naomi Sanchez şi Leo vance sunt la mine în curte.

Leonora chirăie şi eu mă simt satisfăcută.

Odată ce bucătăria e curată, încerc să mă gândesc ce-aş face în mod normal. E miercuri şi miercurea mâncăm drob.

Desigur! Scot o jumătate de kilogram de carne de curcan tocată din congelator şi o pun pe blat. Chestia asta nu-mi ia pe-atât de mult pe cât aş fi sperat.

Mă uit prin colţul ferestrei în verandă. Filmează scena în care eu îi spun lui Ben că ne-ar putea fi de ajutor dacă ar avea un venit constant. A fost ziua în care m-a pus în aceeaşi categorie cu toţi ceilalţi oameni care n-aveau viziunea să creadă în visele lui. Eram un automat, un robot, o sclavă a convenţiilor. Sunt aproape sigură că pentru mine a fost ultima picătură. îmi imaginez cum ies cuvintele mele din gura perfectă a lui Naomi şi încep să mă gândesc că poate actorii n-au fost distribuiţi bine în rol. Cum o să reuşească Leo Vance să manifeste atâta desconsideraţie când se uită la o femeie ca aceasta? Pare că doi oameni atât de frumoşi ca ei ar fi putut face lucrurile să funcţioneze. Nici un bărbat n-o să-i întoarcă spatele lui Naomi Sanchez.

Mă uit la filmări vreme de un ceas când îmi dau seama că e timpul să mă duc să-i iau pe copii. Deschid garajul şi găsesc trei ţipi care fumează pe aleea mea. Scapă ţigările şi le sting cu pantofii, se dau deoparte şi-mi fac semne să ies, de parcă aş fi în vreun soi de parcare cu valeţi. N-am de ales şi trebuie să ies pe iarba mea, ca să înconjor camioanele şi să ajung pe porţiunea de pământ care mă duce către drumul principal.

Mă simt bine că pot să las deoparte haosul şi ies în Laurel Ridge, unde nu se schimbă niciodată nimic. Ben a cumpărat casa în acest oraş pentru că realmente nu a avut de ales. Voia să aibă o viaţă măreaţă, la oraş – viaţa

|ui penny, ca să fiu mai exactă. Dar când aceea s-a dovedit rea scumpă, a vrut o casă mare, într-o suburbie din care se pitea face naveta. Şi asta s-a dovedit imposibil. Pe măsură ce sarcina cu Arthur avansa, şi a devenit clar că nu aveam cum să începem în apartamentul nostru cu un singur dor- mitor, am intrat într-o cursă contra cronometru. Aveam douăzeci de mii de dolari de pus jos pentru o casă de trei sute de mii şi o casă de trei sute de mii se afla mult mai departe de metropolă decât îşi imaginase Ben.

Le-a spus prietenilor că am cumpărat o casă demolabilă, la naiba-n praznic, pe post de investiţie. E un oraş aflat pe val, le-a spus el, fapt care mi s-a părut întotdeauna amuzant pentru că mottoul acestui loc ar trebui să fie: „Nu suntem nici pe val, şi nici pe-aproape". E un oraş care se chinuie să înregistreze orice fel de progres, fantazând în secret că ar reprezenta modelul după care s-a făcut strada principală în Disneyland. Există un consiliu de revizuire a arhitecturii şi o comisie de planificare, al căror unic scop e să-i oprească pe oamenii ca Ben să facă din Laurel Ridge un loc mai puţin demodat.

în Laurel Ridge avem şase sau şapte magazine, care există încă de la începutul timpurilor. Proprietarii aces tora se bucură de o loialitate de-a dreptul religioasă din partea clienţilor regulaţi. Laurel Ridge e un loc în care vei putea să cumperi întotdeauna un ciocan de la un tip pe ca re-l cunoşti şi un bol de îngheţată de casă pe care ţi-l ser veşte un adolescent. O mână de alte afaceri apar şi dispar când din Manhattan vin persoane care ne vând vitamine de firmă şi

prăjiturele personalizate pentru căţei. Arareori rezistă un an.

La capătul oraşului se află Şcoala primară din Laurel Ridge. Parchez şi-mi găsesc prietenele intr-un grup de părinţi aflat pe terenul de joacă, de parcă ar *fi o* zi obişnuită.

- Nu-mi vine să cred, spune tot, zice Jenna stând împreună cu Kate sub coşul de baschet.

- Ce? zic eu străduindu-mă să par relaxată. Am povestit cu Leo şi Naomi, chestii de-astea.

- îl are pe vino-ncoace? îţi aruncă privirea aia? întreabă Kate.

- Da şi nu. E absolut cu vino-ncoace şi de-abia s-a uitat la mine.

- Chestia cu părul e pe degeaba? zice Jenna referindu-se la faptul că mi l-am întins cu peria.

- Mda, chestia asta a fost uşor exagerată, aprob eu. Dacă ai vedea-o pe Naomi Sanchez în persoană, ai înţelege de ce nu mi-a prea dat importanţă.

- Bună, Nora, se apropie Molly Richter de noi. îţi stă bine părul, arată frumos.

Molly e scorpia clasică pe care ai întâlnit-o în liceu şi care nu şi-a revenit niciodată. Trebuie să ne purtăm frumos cu ea pentru că e şefa asociaţiei de părinţi şi profesori şi pare că are autoritatea de a stabili la întâmplare cine trebuie să facă voluntariat. Ne ferim cât putem de Molly Richter, aşa cum oamenii obişnuiau să se ferească de curent.

- Am auzit că te joci de-a Hollywoodul săptămâna asta, îi dă ea bătaie în continuare.

-Da.

Când vorbeşti cu Molly e important să nu dai nici un !C1 de informaţie în plus sau să pui întrebări suplimentare.

- Drăguţ. Nu uita că repetiţiile pentru *Oliver Twist* încep miercurea viitoare, după şcoală, şi te-ai înscris să-i supraveghez! pe copii în culise.

- Cum aş putea să uit? Arthur nu vorbeşte decât despre asta.

Şi cu asta am dat pe faţă cărţile. N-ar fi trebuit să-mi întind părul cu peria. Kate icneşte de parcă mă scufund în nisipuri mişcătoare şi ea n-are nici o frânghie să-mi arunce.

_ O, Arthur e interesat de un rol principal? zice Molly fără să-mi dea vreo şansă de a răspunde. Minunat! Pentru că aveam de gând să te numesc preşedinta producţiei, iar dacă el va fi implicat, vei fi oricum acolo. Perfect!

Notează ceva în carneţelul ei în stil Columbo în timp ce se întoarce pe călcâie şi o ia din loc.

- Ai luat-o-n frezǎ, râde Jenna.

- îmi pare rău că trebuie să ţi-o zic, dar ai cam luat-o, zice Kate. Dacă refuzi, nu că ţi-ar fi dat vreo şansă, îi dă lui Arthur vreun rol de copac sau piatră, sau ceva.

Audiţiile au avut loc azi, aşa încât îmi pun speranţa că e prea târziu pentru ca Molly să-şi exercite puterea şi să-l ostracizeze pe fiul meu în vârstă de zece ani. Arthur e în mijlocul unei alte runde de dezastre sportive de primăvară Şi piesa asta e un colac de salvare.

~ Ştiu. Şi e bine. Dacă Arthur primeşte rolul, o să aduc ajutoare.

-Nimeni nu vrea să ajute, zice Jenna.

- Atunci o să fac orice e nevoie. Chestia asta e totul pentru Arthur. E primul lucru de care-l văd^I^11^ mat de când a plecat Ben. entu^ias

De obicei nu vorbesc despre Ben. Nu pentru că dureros, ci pentru că aproape că nu mă gândesc niciod^r la el. Am creat o tăcere stingheritoare şi se pare că f$_{Un}$ * onează în avantajul meu.

- Te ajutăm noi, spun ele.
- Sunteţi cele mai tari.

Se aude soneria şi din şcoală se revarsă zeci de copii Arthur vine în fugă spre noi, îşi trânteşte rucsacul la picioarele mele şi urmăreşte o grămadă de copii până la locul de joacă. Nu sunt sigură ce spune asta în legătură cu audiţia de azi. Bernadette, şefa de doar opt ani a familiei, se năpusteşte spre mine şi mă îmbrăţişează.

- A zis ceva de părul tău?
- N-a zis; ar fi trebuit să-l port pe-al tău.

îi netezesc buclele castanii. Par scoase direct din *The Little Rascals*[1], şi arată ca o coafură de modă veche.

- Hai să mergem, comandă ea. Pleacă peste trei ore.
- O să vină mâine înapoi, răspund eu. Bernadette mă priveşte de parcă mi-aş fi pierdut minţile. Bine, aprob şi-l strig pe Arthur, iar el îşi târăşte picioarele pe asfalt.
- Serios? E doar trei şi-un sfert. Ciudata trebuie să ajungă acasă ca să se holbeze la vedete? întreabă Arthur arătând din deget, fără să reuşească să pară ameninţător.
- Cum a fost la audiţie? întreb.
- Am reuşit.

I *Micufii şmecheri* – comedie pentru copii turnată în 1994

,\I thur îmi aruncă o încercare de zâmbet, ceea ce-mi c că nu vrea să fac o scenă pe terenul de joacă.

S îi iau rucsacul de jos.

Hai să plecăm de-aici, înainte să fac ceva penibil.

Bernadette nu se mai poate abţine când Juăm ultima curbă de pe aleea noastră. Arthur e hotărât să încerce să pară netulburat de prezenţa celor mai mari vedete de la Hollywood. Ar fi norocoase să-l cunoască, pare că vrea el să credem. Până la urmă are un rol important în *Oliver Twist*

-Mamă, Bernadette e aşa jenantă. Toată lumea mă întreba în pauză şi la masă de filmul ăsta. Suntem ca nişte ciudaţi în oraş.

Trecem de rulota Airstream şi de două camioane înainte să putem zări garajul. O masă cu foitaje şi sendvişuri îmi stă în drum. Las în jos geamul din dreapta şi arăt către garaj. Un bărbat tânăr, cu o şapcă roşie de camionagiu, e rapid de acord să-şi mute operaţiunea pe veranda mea, însă nu înainte de a le da fiecăruia dintre copii câte o gogoaşă.

- E super, zice Bernadette.

-E o gogoaşă, răspunde Arthur.

închid uşa garajului înainte de a ieşi din maşină, fericită că m-am întors în coconul meu. Afară totul

pare contaminat de zgomote şi cauciucuri, de oameni, alţii decât mine, care iau decizii. Când ajung sus trag perdelele. Urmează ^me, cină, „Roata norocului”, somn. Contractul lor spune ᶜâ trebuie să plece la şase.

Pe măsură ce urcăm scările de la bucătărie, Bernadette intră în vrie.

- Ai întâlnit-o pe Naomi? E la fel de frumoasă ca în *marinarului* Leo a ajuns? E înalt sau nu? Frannie' scund şi că stă pe o cutie când...

Se opreşte când ajunge la capătul scărilor şi-l vede Leo stând la masa din bucătăria noastră. Probabil că^ rămas oricum fără suflare.

Leo se ridică încet în picioare» desfăşurându-se până la cei un metru optzeci şi opt de centimetri ai săi. îi aruncă lui Bernadette o privire încruntată.

- Nu sunt scund, tânără domniţă.

Bernadette zâmbeşte, se înroşeşte şi-şi acoperă faţa în- tr-o secundă.

- Ha! Uite-o! arată Leo spre ea cu berea din mână, care observ că e din rezerva mea în caz că Kate şi Mickey trec pe-aici.

- Ce? întreabă Arthur uşor alarmat.

- Gropiţa lipsă. Am căutat-o peste tot prin casă. Gropiţa lipsă a mamei tale e chiar acolo, pe obrazul surorii tale.

Bernadette nu se poate opri din zâmbit şi Arthur îşi dă ochii peste cap.

îmi dau seama că nu m-am mişcat de când am urcat din garaj. Am înţepenit cu o jumătate de gogoaşă în mână.

- Da, bravo ţie. Acolo o păstrez. Leo se întoarce la berea lui şi, după o tăcere care pare inconfortabilă doar pentru mine, zic: Deci eu sunt Nora. Sunt scriitoarea şi asta e casa mea.

-Leo.

- Eu sunt Bernadette şi el e Arthur.
- Salut.

Ai voie să vii aici? întreabă Arthur.

Am filmat partea mea pentru azi, acum trag nişte scene doar cu Naomi. E o chestie întunecată filmul ăsta.

_ păi da, eram într-o stare.

_ E mai bine acum, sare Bernadette.

__ p_a Şi trebuie să ne apucăm de lecţii, zic eu.

- Mai zăbovesc puţin. E prea cald în rulota mea şi în plus tăceam cuvintele astea încrucişate.

Arată spre cuvintele încrucişate pe care le păstram pentru seara aceasta. E miercuri şi e ziua mea preferată pentru ceva de genul ăsta, nici prea uşor, nici prea greu. Copiii mei ştiu lucrul ăsta şi se uită la mine în tandem, părând că nici unul dintre ei nu ştie ce urmează să se întâmple.

- Bine, zic. Gazonul, berea, cuvintele încrucişate. Ţin socoteala.

Stau în picioare lângă chiuvetă, cu gogoaşa în mână, privindu-i pe toţi trei. Leo, descifrând jocul meu de perspicacitate. Copiii mei, scoţându-şi mapele din ghiozdane şi încercând să se comporte normal. Bernadette are nevoie de markere; Leo îi întinde câteva. îl priveşte în timp ce colorează. Arthur are o fişă cu fracţii pe care trebuie să le rezolve într-un minut şi-şi fixează cronometrul pe telefon. Mă uit la trioul acesta incongruent, o scenă scoasă nu ştiu exact de unde.

- Deci ce faceţi acum de obicei? sparge Leo tăcerea.
- A, eu m-apuc de cină.

Recunoscătoare că mi s-a amintit, încep să mă mişc prin bucătărie. Arunc gogoaşa, şterg blatul de bucătărie, deschid frigiderul. Carnea de curcan tocată s-a decongelat pe blat,

deci nu mai am nevoie decât de un ou Pun A , ’ rnea într . castron şi sparg un ou înăuntru. u n

- Doamne, dar ce faci acolo? întreabă Leo.

Acolo unde alte persoane primesc căutătura incendi eu mă aleg cu privirea strâmbată de dezgust. 3 ă

- Miercurea avem drob, îi spune Bernadette.

-Nu poate fi adevărat, zice el hipnotizat.

Toc o ceapă şi-o adaug. Arunc şi nişte pesmet. Leo nu-şj poate lua ochii de la castronul meu.

- E cu adevărat cea mai dezgustătoare chestie pe care am văzut-o vreodată. Şi după ce încep să amestec cu mâinile adaugă: Rectific.

Copiii mei râd.

Weezie vine să-l caute pe la cinci şi nu pare surprinsă că-l găseşte ameţit de băutură.

- Haide, hai să te ducem la machiaj. Trebuie să filmăm din nou câteva lucruri înainte de lăsarea întunericului.

Leo face o figură pe care n-o pot numi decât agonizantă, acea faţă pe care copiii mei mi-o arată când le spun că avem peşte la cină.

- Nu, te rog. Nu-mi spune că mai sunt şi altele.
- Sigur că mai sunt. Mai avem una, poate două zile de lucru aici înainte de a finaliza.

Leo îşi încleştează degetele pe sticlă.

- Dar e atât de depresiv. Copii, mama voastră e atât de depresivă. Nu mai pot.

- De fapt e chiar amuzantă, zice Arthur. Şi restul filmelor ei sunt cam stupide, cu finalurile lor superfericite.

\rc dreptate, accept eu. Stupide şi fericite. Unul ca ăsta sa'intWW<’sin8ur»,latăls

, eo işi studiază sticla goală.

Mu poate veni înapoi? Cum ar fi să aibă vreo revelaţie 3e vreun soi şi să se întoarcă?

Xrthur îşi ascunde faţa prefăcându-se că-şi revede frac- ... ^velaţia lui Ben l-ar unge pe suflet pe Arthur.

1 _N-o să se întoarcă, răspund eu.

CAPITOLUL 2

Mă trezesc a doua zi de dimineaţă, în linişte totală. Maşinile au plecat; camioanele sunt goale. Probabil că Leo a căzut lat în rulota lui. îmi torn cafeaua şi ies pe terasă să văd finalul răsăritului de soare. Rulota lui Leo e ca un spin în ochi, la fel şi urmele de noroi pe care le-a lăsat pe gazonul meu, dar nu-mi blochează priveliştea. Soarele îmi oferă un spectacol măreţ, colorând cerul într-un portocaliu care sângerează în spatele ramurilor întinse ale stejarului meu. în dimineţile vântoase arată de parcă crengile cele mai groase dansează hula; astăzi arată de parcă ar oferi o îmbrăţişare. *N-o să dureze mult, Nora. O să fii din nou stăpâna casei.*

Aud ceva mişcându-se în spatele meu, mă întorc şi-l găsesc pe Leo învelit în pilotă, adormit pe balansoarul meu. Părul cam lung îi cade peste un ochi şi e frumos de-ţi taie răsuflarea. O sticlă de tequila pe jumătate goală (stai aşa, aia e tequila mea!) stă aşezată pe jos. Nu e nici un pahar la

aândesc să mă duc după telefon. Prietenele mele

A^tă mai tânăr, aproape vulnerabil când e adormit, cuvertura trasă peste nas. Cred că i-a fost foarte frig •noapte. îmi vine să-l trezesc ca să-i arăt răsăritul înainte [a][w][zl]$e [tern]iine. Vreau să-i arăt ceva care nu e trist pentru că ce o să filmeze azi. E scena despărţirii. Trevor pleacă. Până la urmă, n-a iubit-o niciodată pe Ruth.

Mă simt puţin vinovată că l-am supus poveştii mele triste. Nu e chiar povestea mea, aşa cum s-a desfăşurat, ci esenţa ei. Eu şi Ben eram îndrăgostiţi la un moment dat şi ne-am trezit cu doi copii minunaţi şi o viaţă care funcţiona atât timp cât mă aflam în mişcare. Iar el a decis pur şi simplu, eh, asta nu e de mine. Cam aşa cum renunţi să-ţi mai pui lapte în cafea. Şi apoi te comporţi de parcă ai băut-o întotdeauna neagră, ca şi când nu-ţi mai aminteşti gustul cremos despre care ziceai că-ţi place atât de mult.

Ar trebui, probabil, să-mi pară rău pentru Naomi. Ea e cea părăsită. Mă bucur că nu e nevoită să-şi schimonosească faţa frumoasă într-un plânset urât. în loc de asta, va trebui să stea absolut nemişcată când el zice: „îmi pare rău, toată treaba asta a fost o greşeală. îmi trebuie o viaţă mai cuprinzătoare/ Trag speranţa că publicul îşi va aminti că Ruth i-a dat tot ceea ce avea şi că el n-a adus nici o contribuţie valoroasă la căsătoria asta. Va derula cele spuse în [min]tea ei ca să fie sigură că a auzit bine. Nu ştiu cum procedează actriţele, dar Naomi trebuie să ne facă să vedem Momentul în care înţelege că „toată treaba asta” face refe- [rire] la familia ei.

Pe bune, Ben e un în ticălos. Mă hotărăsc să-l l$_{as\ pe}$ pace, să-l găsească doi echipa când ajunge aici. Amj'^{0} copii.

Vor să mă duc pe platoul de filmare. Am un mesaj d? la Weezie. Mă simt neaşteptat de entuziasmată, fii$_{nc}$j$_{c}$. am stat ascunsă în casă toată dimineaţa. Am spălat şi $_{ani}$ schimbat aşternuturile fiecăruia, am aspirat praful din toate colţurile posibile, chiar şi de pe ventilatorul frigide, rului. Am încercat chiar să schiţez punctele principale ale unui nou scenariu pentru Romînce, însă am aflat că mintea mea de scriitor nu funcţionează în casă.

- Nora, vor să te duci pe platou, zic eu către mine cu voce tare pentru că-mi place cum sună.

Arunc o privire în oglinda din dormitor. Sunt în blugi, un tricou bleumarin şi şlapi. Părul meu arată încă bine de ieri şi e uşor periat. Mă hotărăsc că e bine aşa. Ştiu din experienţă că, dacă încep să mă aranjez un pic, să pun pe mine haine mai acătării şi să mă machiez, o să ajung la casa de ceai arătând de parcă m-aş duce la bal. Mă descurc mai bine într-o situaţie de tipul „hai aşa cum eşti”.

Traversez gazonul bucurându-mă de senzaţia minunată a picioarelor uşor umede. îmi intră în priză subconştientul şi parcă vreau să mă apuc de scris, în acelaşi mod în care parcă-mi vine să ciugulesc ceva când mă uit la programele de gătit.

Uşa de la casa de ceai e închisă. O deschid şi-l văd pe Leo întins pe pat cu faţa în jos, pe Naomi plimbându-se de colo-colo şi pe cameraman vorbind încet cu Martin.

_ Bună. Fac uşor cu mâna pe când mă strecor înăuntru.

Weezie mi-a zis că aveţi nevoie de mine.

Naomi se opreşte şi-mi aruncă o privire urâtă.

_ Eşti scriitoarea?

_ pa. Sunt Nora, răspund eu.

E atât de frumoasă în realitate încât mi se taie respiraţia. Vreau să-i văd faţa fără tot machiajul acela şi să mă holbez la pielea lipsită de pori. Radiază de frumuseţe chiar dacă e gata, evident, să mă atace.

- De ce? Rupe o pagină din copia ei după scenariu şi o aruncă spre mine. De ce nu face nimic? Tipul pleacă. Da, e un ticălos, dar orice femeie normală ar plânge sau ceva. Nu pot să stau aşa, pur şi simplu.

Leo se ridică şi-şi trece mâna prin păr, ca şi când ar încerca să se concentreze.

- Are dreptate. Asta e o scenă plină de intensitate; ea ar trebui să strige, să zbiere. Măcar să cerşească puţin.

N-a existat nici un strigăt sau zbieret când Ben a stat chiar aici şi mi-a zis că pleacă. Nu din cauză că dormeau copiii sau că mi-era teamă să-l înfrunt. Mă minunez acum de şirul de evenimente care m-au adus să stau în biroul meu cu doi dintre cei mai cunoscuţi actori din ţară, încercând să explic reacţia mea emoţională la abandon.

- Pentru că nu ia nimic cu el, zic eu. De fapt, n-a iubit-o niciodată cu adevărat.

- Ce mama dracului?

E bine că Naomi nu e terapeuta mea.

-E problema clasică a auto-corectării. Cineva te părăseşte pentru că nu vrea să fie cu tine. N-ai pierdut decât pe cineva cu care n-ai vrut, oricum, să fii.

- Isuse, râde Leo. Nu prea eşti romantică, aşa-i?

-Nu. Deloc. Crezusem că trebuie să stai într-o căsătorie cu orice preţ până în acel moment. Apoi am renunţat îi spun lui. Iar lui Naomi: Tu nu eşti victima aici. Sau oriunde altundeva. Despre asta e vorba în tot filmul ăsta.

Toată lumea rămâne tăcută până când, în cele din urmă Naomi începe să plângă, Martin mă îmbrăţişează şi Leo mormăie:

- O, pentru Dumnezeu!

Ca să fie clar, nu m-am apucat să scriu vreun tratat măreţ despre victimizare. Pur şi simplu am vrut să pun pe hârtie un film romantic de televiziune pentru tariful meu standard de douăzeci şi cinci de mii de dolari, ca să-mi pot plăti ratele imobiliare şi să nu-mi apară numele în ziarul local. Din nou. Mă irită gândul că oamenii cred că sufăr financiar fără Ben. De parcă... A fost un cadou neaşteptat faptul că Ben nu mai e pe cârdul meu de credit. Luna trecută, factura de pe cârd s-a ridicat la şapte sute nouăzeci şi cinci de dolari şi treizeci şi patru de cenţi, cheltuieli făcute mai ales pentru mâncare şi utilităţi. Faptul că am controlul absolut asupra acestei sume e partea preferată din noua mea viaţă. Asta şi faptul că mă pot întinde cât vreau eu în propriul pat.

Dar deviez de la subiect.

Povestea începe într-un orăşel universitar drăguţ, care seamănă foarte tare cu Amherst. Am scris despre simpatica întâlnire exact aşa cum s-a întâmplat. Interiorul: sala de curs. Frumosul Jay Levinthal îmi şopteşte în ureche şi eu

râd. Camera se mută pe Ben, care observă interacţiunea. Cursul încheiat şi aştept să vorbesc cu profesorul. Ben se apropie-

~ Nu te-am întâlnit până acum, zice el.

îmi amintesc cu exactitate pentru că structura propoziţiei e ciudată. Ideea era că noi doi nu ne am întâlnit niciodată, dar, cu toate acestea, felul în care o spune pune accentul asupra lui. Nu uiţi niciodată primul semnal de alarmă.

- Pun pariu că încă nu i-ai cunoscut pe mulţi alţii, zic eu.
- Nu, cunosc aproape pe toată lumea. Şi, de parcă ar vrea să dovedească asta, adaugă: Sunt Ben Hamilton.

Are un fel de a-şi rosti numele de parcă ar însemna ceva, ca şi când se presupune că trebuie să stârnească un set de imagini şi aşteptări. De parcă ai spune că te cheamă Oprah Winfrey.

- Nora Larson, îi răspund peste umăr.

E rândul meu să vorbesc cu profesorul.

Ben şi-a făcut apariţia în bibliotecă unde studiam, la cantină la cină, la barul unde eu şi prietenii mei mergeam în fiecare vineri seara. Nu era genul de tip cu care să ies în mod normal. Era atât de încrezător în sine, atât de enervant de extravertit. Energia lui cerea atenţie, ca şi când oamenii din jur ar fi fost cu toţii adepţi înflăcăraţi ai templului lui Ben. E dificil de explicat cum e când cineva ca el îşi concentrează toată atenţia asupra ta. Nu ştiu dacă se înţelege bine în film, însă vine acest moment în care preiei sistemul de credinţe al celorlalţi şi dintr-odată devii şi tu un adept. Nimănui nu-i venea să creadă ce noroc avusesem să fiu

iubita şi mai apoi soţia lui Ben Hamilton. în cele din urmă nici mie nu-mi venea.

Abia când am făcut lista cu invitaţii pentru nuntă am aflat că Jay Levinthal era inamicul de moarte al lui Ben Fapt care explica aproape totul.

Leo bea un lichid chihlimbariu dintr-unul din paharele mele pe leagănul de pe terasă când parchez pe alee şi vin cu copiii de la şcoală. Două dintre camioane au plecat, ceea ce-mi lasă loc să parchez în faţa casei. Arthur trece pe lângă el fără să zică bună ziua. Bernadette se trânteşte lângă el şi-i arată gropiţa din obraz.

- Miroşi ca tata.

îi face un compliment şi-mi confirmă suspiciunea că în pahar e whisky. Al lui Ben, mă gândesc. Aproape că mi-am pierdut minţile când a cheltuit optzeci şi cinci de dolari pe sticla aia idioată. Mi-a părut bine că a uitat s-o ia cu el, dar poate că-mi pare şi mai bine să-l văd pe Leo bând-o fără menajamente direct dintr-un pahar de suc. Ben s-ar enerva atât de tare.

- Ce norocos sunt! zice el toastând cu paharul în aer.

Nu mi se pare neapărat beat, pare mai mult o persoană care-şi petrece toată ziua uşor ameţită de băutură.

- îmi place locul ăsta, continuă el.
- Şi mie. Soarele răsare aici, îi mărturiseşte Bernadette.
- Chiar aici?

-Da.

- Uau!
- Dacă rămâi, poţi să-l vezi mâine.

^*Se* întâmplă în fiecare zi?

_ Cred că da.

Cei doi se uită peste vârfurile copacilor şi am senzaţia ciudată că sunt a treia roată la bicicletă.

_ Deci *se termină treaba acolo? întreb.*

-Aşa cred. Vizionează materialul doar ca să vadă dacă nu trebuie să mai filmăm ceva încă o dată O să fin • în lumea civilizată până diseară. "

Clopoţei de alarmă: ăsta e genul de lucru pe care l-ar spune Ben. Ar denigra modul de viaţă pe care l-am ales şi pe care l-am construit cu sudoare, de parcă ar fi inferior La intersecţia dintre aroganţă şi ignoranţă găseşti soiul cel mai rău de persoană. Dintr-odată simt că de-abia aştern să I văd plecat pe tipul ăsta de pe terasa mea, din spaţiul meu departe de familia mea. F *

Până se face cinci am un pui la cuptor şi o sticlă de sau- vignon blanc în frigider. Conform contractului, trebuie să plece de aici înainte de şase, altfel sunt nevoiţi să-mi plătească pentru încă o zi. Nu trebuie decât să-mi iau frumos la revedere şi să mă uit cum pleacă. Joaca de-a Hollywoodul a fost amuzantă pentru două zile, dar acum ştiu că asta mi-e limita. E nevoie să ne întoarcem pe traiectoria noastră, trei oameni care operează asemenea unei maşinării bine

unse. Trebuie să mă apuc de scris ceva nou. Arthur trebuie să se apuce de învăţat replicile. Bernadette trebuie să uite de luminiţele din priviri. în plus, urmele de cauciucuri de pe gazonul meu mă fac să tresar.

Mă relaxez gândindu-mă cât de simplu e când scriu pentru Romance. O să mă apuc mâine de asta. O să scriu o poveste de dragoste fără pretenţii, cu cel mai fericit final posibil, cu câini şi copii adorabili, întâlniri întâmplătoare şi prăjituri făcute în casă. Şi o s-o fac fără să mă coste nimic. Chestia asta pe care am scris-o ultima dată a fost un soi de strigăt tăcut.

La cinci şi jumătate ies din casă, ca şi când mulţumirile mele că au venit pe aici le-ar putea reaminti tuturor că trebuie să plece. Copiii mei insistă să vină cu mine. Mergem de mână către casa de ceai şi vedem doi cameramani că- rându-şi echipamentul pentru lumini.

- Totul e împachetat, ne zice unul din ei. înăuntru, Weezie ia lenjeria de pe pat.

- Hei, oameni buni, ieşim imediat din casa voastră, înlocuieşte lenjeria cu cearşafurile mele decolorate cu floarea-soarelui, cele care fuseseră inadecvate pentru Hollywood, şi uite-aşa casa de ceai e din nou a mea. Podeaua de piatră e prea curată şi focul trosneşte mult prea agresiv, dar atmosfera e pe-aproape.

Ne croim cu toţii drum spre ieşire şi ne luăm la

revedere. Naomi se opreşte şi mă îmbrăţişează.

- Filmul ăsta chiar m-a terminat. Dar înţeleg. Şi sper ca şi alţi oameni să înţeleagă. E important ce ai scris.

Bernadette e pe cale să leşine.

Mă uit În[sus] la Naomi pentru că dintr-un anume tiv şi'« P[us][mo]- tocuri de şapte centimetri pentru călătoria spre oraş.

_ îmi face tare bine să aud asta, mulţumesc

îşi schimbă vocea când se adresează copiilor „ – bind mai subţire şi mai tare: P r mei’ vor’

- Pa, drăguţilor!

mai matur.

Martin îmi mulţumeşte. Vrea să ştie dacă se poate întoarce la casa de ceai pentru un eveniment de presă. îi spun că nu şi el râde. Suntem pe picior de egalitate. Weezie trimite pe toată lumea la maşini şi Leo iese din rulota lui ca să facă cu mâna. Absolut nepoliticos, mă gândesc. A intrat nepoftit la mine în casă şi mi-a băut alcoolul timp de două zile, ai zice că ar putea face douăzeci de paşi ca să-şi ia rămas-bun.

Eu şi cu Arthur îi facem cu mâna chiar atunci când Bernadetté aleargă la el să-l îmbrăţişeze. Lucrul în sine sau forţa cu care o face îl iau pe Leo pe nepregătite şi îi răspunde la îmbrăţişare. Cei doi schimbă câteva cuvinte, iar el îi atinge gropiţa din obraji. Urcă înapoi în rulotă.

-Ce-a zis? întreabă Arthur după ce ea şi-a croit drum înapoi.

-A vrut să ştie dacă soarele o să răsară mâine. I-am zis că aşa cred şi că acum miroase ca unchiul Rick.

-Ăla e gin, îi spun eu şi ne ducem înăuntru ca să

ascultăm cum Hollywoodul o ia din loc.

- Leo lipseşte.

Telefonul lui Weezie mă întrerupe în mijlocul „Roţii norocului” şi al paharului meu cu vin.

- Cum adică?

- Adică nu-l găsim. Bruno a tras rulota în faţa clădirii ca Leo să se dea jos, chestie care n-a fost deloc uşor de făcut, mi-a zis el, şi-n rulotă nu era nimeni. N-au oprit să ia benzină sau orice altceva. Sunt doar... ei bine, sunt cam speriată.

- Să ştii că nu-i aici. La asta te gândeai?

- Nu ştiu. A fost cam pierdut în ultimele săptămâni, a băut prea mult şi s-a arătat cumva absent, cu excepţia momentelor în care am filmat. Sunt îngrijorată.

- înţeleg, dar nu e la mine în casă. N-am atâta spaţiu încât să nu observ că un om în toată firea s-ar putea ascunde. Vrei să verific casa de ceai? E singurul adăpost rămas şi afară plouă.

Suspin şi-mi dau ochii peste cap, îmi pun haina şi cizmele şi ies pe uşa din spate către casa de ceai. Văd prin ploaie

că acolo e întuneric. Uşa e închisă, ceea ce o face să arate ca o fundătură mai degrabă decât ca un început. Pe măsură mă apropii tot mai mult şi ploaia mă udă tot mai tare, încep să-mi pierd răbdarea cu bărbatul ăsta trist şi răsfăţat, care are tupeul să dispară, pur şi simplu, şi să îngrijoreze pe toată lumea.

Dau deoparte uşa, poate puţin cam agresiv, dar nu găsesc pe nimeni acolo. Mă uit pentru câteva secunde la patul gol, locul perfect în care s-ar putea tupila ca să primească şi mai multă atenţie de care nu are nevoie.

Vinul meu nu mai are gust bun când mă duc înapoi înăuntru. îi trimit un mesaj lui Weezie şi îi spun că nu e aici. Ea ne asigură pe mine şi pe ea însăşi că dacă i s-ar fi întâmplat ceva ar fi fost deja la ştiri, ceea ce e bine. îmi dau seama că avem amândouă sentimente materne şi cădem de acord să ne sunăm una pe cealaltă dacă avem noutăţi. Mă bucur să fiu prinsă în buclă, deşi n-am idee de ce mi-ar păsa. Poate pentru că e personajul principal din filmul pe care l-am scris, dar, desigur, dacă ar avea parte de un sfârşit tragic, asta ar creşte vânzările de bilete. încerc să-i trec în revistă imaginea, ca să văd dacă există ceva care să-mi placă la el. I se pare că i se cuvine totul, e nepoliticos şi nu spune niciodată mulţumesc. Mă opresc asupra faptului că apreciez cum vorbeşte cu Bernadette. îmi place felul în care observă lucruri. O persoană care observă nu poate fi niciodată centrată cu totul asupra ei înşişi, chiar dacă el e cam pe aproape.

încui şi le spun copiilor să meargă la culcare. Vor să le citesc un capitol din *Jocurile foamei,* care e prea întunecat

Şi prea vechi pentru ei, dar sunt de acord pentru că să mă simt aprigă. Adorm amândoi de o parte şi de mă hotărăsc să-i las să rămână în patul meu. Mă c V' în somn cu Katniss în minte, bucurându-mă că [Und] cucent domeniul. [c]

Răsăritul mă trezeşte dacă uit să trag draperiile. Acesta este şi motivul principal pentru care nu le trag absolut niciodată. Mă strecor afară din pat ca să nu-i trezesc pe copii şi mă îndrept spre bucătărie ca să apăs butonul maşinii de făcut cafea. Soarele se ridică, oamenii aceia au plecat şi azi voi scrie. Simt cum bolboroseşte în mine veselia nestăvilită a lui Bernadette.

îmi arunc peste cămaşa de noapte puloverul pe care-l port dimineaţa şi-mi iau cafeaua cu mine pe terasa din faţă. E minunat. Cerul e de un roz strălucitor. Ploaia s-a oprit şi totul pare proaspăt spălat, exact ca ardeii verzi care au fost pulverizaţi cu apă în secţiunea de legume şi fructe.

- Bună.

Mă întorc pe călcâie la auzul salutului şi vărs jumătate de cafea. Leo e aşezat pe leagănul de pe verandă, învelit în pilota lui, cu picioarele ghemuite sub el.

- Oamenii sunt îngrijoraţi din pricina ta.
- Ştiu. O să sun. Dar vino şi stai o secundă înainte sa se termine.

Sunt prea încăpăţânată ca să mă aşez, aşa încât mă întorc ca să mă bucur de restul răsăritului, înainte de a-l face praf pe tipul ăsta. Când mă întorc din nou cu faţa la el, îmi oferă [lin] zâmbet moale, un zâmbet mai tânăr,

nestăvilit, al cuiva care se simte mulţumit. Şi zice:

-Cămaşa ta de noapte e transparentă. Ai picioare fru-

\tă năpustesc spre leagăn şi-mi ascund picioarele sub mine.

Eşti aşa o figură, zic şi accept jumătate din pilota lui.

Rămânem în tăcere o vreme privind culorile risipin- duse pe cer. Nu vreau să pun întrebări despre care ştiu ca mă vor absorbi în autocompătimirea lui. Şi nici nu pare atât de interesat să-mi spună de ce şi-a petrecut noaptea pe terasa mea, în ploaie.

După o vreme zic:

- Trebuie să-i spui lui Weezie.
- Bine. înhaţă telefonul şi scrie câteva cuvinte. Eşti mulţumită?
- Eram, acum cinci minute. De fapt, eram extaziată în legătură cu ziua de azi. Dar după aia am dat de un intrus pe terasa mea şi mi-e teamă că va trebui să chem poliţia, după care o să mă trezesc din nou cu nişte maşini pe peluza mea.
- Ce-aveai de gând să faci azi?
- Să scriu.
- încă o poveste depresivă de dragoste, în care nu există iubire?

-Nu.

Bernadette îşi aduce un pahar de suc de portocale pe terasă, frecându-se la ochi.

-L-am pierdut?

- Da, zice Leo făcându-i loc pe leagăn.

I rol (r umţl rtlcl! Al dormit rtcolo?

Aşn mu IMul. Am viul NA fiu M| nu mii gur că IrghlurA cu rMi'lhd. Şl ivul minţi i minţit. A lom Bernadcllr vreni« ce el ji II /.Ambeşlc cu tont A faţa | întinde un petic de pilot A.

Mmnrt nwrt late clMIle, Şl câteodată, bacon.

Av putea la Ivi de bine sft atârne pe mine un semn pe <, scrie DE VÂNZARE.

Iii» ce să vezi! E şase patruzeci şi cinci S*a Arthur?

îi las pe amândoi dftndu-se în leagăn pe verandă şi intr în viteză în casă. Odată ce Arthur a intrat în baie, făcând probabil progrese pentru a se pregăti de şcoală, mă schimb în pantalonii scurţi pentru alergat şi pantofi de sport. Azi e încă zi de scris, doar n-o să mă las destabilizată de prezenţa lui Leo Vance pe veranda mea.

Cobor la parter şi-i găsesc pe Leo şi Bernadette aşezaţi la masă într-o tăcere confortabilă. Leo aruncă din nou o privire spre picioarele mele şi zâmbeşte de parcă acum am avea o glumă numai a noastră. Fac mai multă cafea, mai ales pentru că am vărsat-o pe-a mea aproape pe toată. încep să prăjesc bacon şi să fac o omletă. Mai am trei pâinici rotunde, ceea ce ar fi fost perfect dacă n-aş fi avut un musafir neinvitat la micul-dejun. Hotărăsc să nu le servesc.

Arthur vine jos gata spălat, dar are încă un aer somnoros.

- Mama a zis că eşti aici. De ce?
- A vrut să vadă dacă soarele chiar răsare la noi pe

terasă, zice Bernadette. Ceea ce aşa şi e, adaugă ea zâmbindu-i conspirativ lui Leo.

. rele răsare peste tot, nătăfleaţă.

ţj ziC eu excesiv de serioasă, de parcă aş pre-dintr-odată că sunt doamna Cleaver[1]. Pun farfuriile tin^C C \ j^înn aburind în faţa celor trei şi mă aud zicând: cU micul'^J[1111]

• a\ ... îmi aruncă o privire. „Mai vreau", sub forma unei . nu a unei întrebări, era ceva ce Ben obişnuia să comenzi» nu «

„ la micul-dejun. împingea cana spre mine, uneori SpU**d în sus, alteori, nu. Eu îi răspundeam „Desigur", în pri turnam, iar cineva care n-a trăit în casa noastră ar fi putut să creadă că spusesem „Desigur, ma bucur sa-ţi torn mai multă cafea în cană, ca să o bei". Aceia care au zăbovit o vreme în ea, ar fi conştienţi de nuanţa subtilă: „Având în vedere că eu am gătit micul-dejun şi tot eu voi curăţa masa şi voi spăla vasele, iar tu nu vei face decât să stai acolo o zi întreagă, sigur că o să fac şi asta pentru tine,

o să-ţi umplu cana de cafea, ticălos leneş ce eşti".

- Sigur, zice Leo, care nu şi-a turnat probabil niciodată singur cafeaua, deci n-are idee că ăsta e un teren minat.

- Te-a udat ploaia când ai dormit pe terasă? Mi se pare distractiv, dar şi cam umed, zice Bernadette.

- Pe jumătate distractiv, pe jumătate cam umed. în plus, există un motiv pentru care oamenii dorm pe saltele, şi nu pe lemn.

Leo îşi întinde braţele în aer de parcă ar încerca să şi alunge crampele din muşchi, expunând o jumătate de lat

[1] Personaj dintr-un serial american din anii '50. Doamna Cleaver şi soţul

invocaţi adesea ca părinţi suburbani arhetipali.

de palmă de abdomen perfect tonifiât. Sunt nevoită să uit în altă parte.

- Ei, la noapte o să fii la tine acasă, nu? întreabă Arthu

- Sigur, zice Leo uitându-se după ceva aflat pe fundul căniі. E un apartament. Dar nu e prea confortabil în el

Bun, iată şi episodul de autocompătimire al unuia care locuieşte într-un apartament de lux. Trebuie să recapăt con trolul asupra lucrurilor.

- Copii! Puneţi farfuriile în chiuvetă şi luaţi-vă ghiozdanele. Bernie, azi ai desen, ia-ţi portofoliul cu tine.

Copiii se ridică, îşi duc farfuriile şi îşi iau lucrurile.

Bernadette îl îmbrăţişează încă o dată pe Leo.

- Să mai vii la un răsărit de soare. Sau poate chiar la un picnic. E distractiv aici, jur.

Pe cuvânt că trebuie să reluăm din nou toată discuţia despre primejdia de a vorbi cu străinii.

- Mulţumesc, zice el. Şi baconul e bun.

Stăm în faţa scărilor care duc jos, la garaj, cu uşa deschisă şi ghiozdanele în spate. Leo nu se mişcă din loc.

- Poate ar fi bine să-ţi trimită Weezie o maşină să te ia? sugerez eu.

- Bine. O să-i trimit un mesaj, zice el, dar nu face nici un gest.

îi duc pe copii la şcoală şi mă întorc acasă prin tunelul meu de magnolii. Leo e din nou pe leagănul de pe verandă, înfăşurat în pilota lui. Parchez în garaj şi-mi adun gândurile. După ce respir adânc de câteva ori, urc scările

, s sp$_{r}$e bucătărie. Şi-a pus farfuria în chiuve- ¡n<Jrcp^{tan} $_{să\ fi|n\ c}$i$_{n}$stiţi, e mai mult decât mă aşteptam, ti.$^{Ce€a}$ od normal, mă încălzesc pe terasă înainte să alerg, $^{n'°}$ chef să aud glumele lui Leo, aşa că rămân în bu- ' până să ajung pe terasă am deja senzaţia că maşina ^{cătar}^ne să-l ia ar trebui să ajungă în orice moment.

Deci, călătorie plăcută! îi zic eu.

-Pleci?

-Mă duela alergat.

_ E sănătos, zice şi se dezveleşte un pic. Se face cald.

-Da. Bun, la revedere! Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Călătorie plăcută! Din nou.

Cobor pe scările terasei şi ştiu că se uită după mine. Mă simt prea jenată ca să încep să alerg, aşa încât păşesc în jos pe alee până sunt sigură că am dispărut printre magnolii.

Trei kilometri dus şi trei întors. Mă întorc leoarcă de transpiraţie, plină de endorfine. Leagănul de pe verandă e gol. Leagănul de pe veranda *mea,* mă gândesc.

Sunt mult mai surprinsă decât ar trebui când îl găsesc pe Leo cu picioarele ridicate, la masa din bucătărie. Se ocupă de cuvintele mele încrucişate din ziarul de joi şi observ că se descurcă foarte bine. Asta mă enervează şi ştiu că e meschin.

-N-a venit maşina?

-Cred că sunt foarte ocupaţi, zice el. Devin suspicioasă, înde e restul ziarului? M-am uitat după el afară.

-Nu primesc ziarul. Am un prieten care îmi păstrează cuvintele încrucişate.

De îndată ce spun lucrul ăsta mă simt stânjenită. Apoi stânjeneala mă face să mă simt puţin ruşinată, ceea ce mă

înfurie, şi nu-mi place nici una dlnlie emoţiile IHOlO 11 (Vance a câştigat chichpivmc milioane du doimi, (ţ joace în Criw *de cetii* Iar cu trăim Impi iimiilând i iivim$_b$ încrucişate.

- Merg să fac un duş, îl spun. Indrrplâtidli mă de|$_{rt}$ |$_M$, scări în sus.

îmi înhuţ blugii cel mal mol şi bluza mea prrlriaht pa tată, şi le duc cu mine în bale. îmi spăl părul care lusese uscat cu peria şi-l las ud. cu să unit din nou cu mine În.Minl

-Cum ar fi să mă laşi să stau ulei o săptămână?

Se pare că nu vine nici o maşină după Leo. Vine după mine spre casa de ceai, urmându-mă îndeaproape şi slrl cându-mi cheful. Am cu mine laptopul, lumânarea meu specială, cele două creioane ascuţite şl o cană de ceai. Şi încerc să-l ignor.

-Nu.

-N-osă te deranjez.

- Prea târziu.

- Poţi scrie toată ziua, poate o să fac nişte plimbări. Şi o să stau mult pe verandă să mă uit la copaci. Dacă stai ne mişcat poţi să-i vezi cum respiră şi-şi fac cu mâna.

Mă opresc şi mă întorc la el.

- Eşti drogat?

- Nu. Am nevoie să ies din oraş. Lasă-mă să stau aici; nu se poate să n-ai o cameră liberă. îţi plătesc o mie de dolari pe zi.

- N-am camere libere. Du-tc la un hotel.

atunci aş putea să mă întorc la fel de bine în apar-

mentul meu din New York. Mă simt ca la hotel în el. şi urăsc hotelurile.

Se opreşte când ne apropiem de uşa casei de ceai.

-Uau.

- Ai petrecut două zile înăuntru.

-N-am privit în jur.

Hotărâtă să nu-l bag în seamă, pun laptopul jos şi-mi aliniez cana în dreptul lui. Fac focul înainte de a mă aşeza la masă, aşezând un creion în stânga laptopului şi înfigându-l pe celălalt în cocul pe care mi-l adun în vârful capului. Stă în picioare uitându-se la mine.

-Ce-s toate astea?

- Un ritual; încep să scriu. Urmează lumânarea.

-O, Doamne!

Se întinde pe pat cu braţele încrucişate sub cap. E cu faţa spre ferestrele din oţel, de pe zidul din spate, care dau spre pădure. Soarele încă urcă pe cer, aşa încât pădurea nu primeşte prea multă lumină. Astăzi, paleta de culori e un amestec de flori albe şi frunze proaspăt înmugurite, de culoarea ţelinei verzi. E atât de frumos încât te poate distrage, motiv pentru care scriu cu spatele spre ele.

- Chiar îmi place aici, spune el.

-Ai mai zis.

- Lasă-mă să stau o săptămână; asta înseamnă şapte mii de dolari. Şi n-o să mă mai vezi niciodată.

Şapte mii de dolari ar fi mai mult decât suficient ca să acopere costurile pentru jgheaburi noi la casă. Jgheaburile noi ar opri putreziciunea pe care am văzut-o întinzându-se

să cuprindă ferestrele mele vechi de o sută de ani A chiar să opresc scurgerea pe care am ignorat-o în PUtea sardă. Aş putea rămâne cu nişte bani pentru o excur^" Disney World în vara asta, ultima mea şansă înainte a mă trezi cu doi adolescenţi. e a

Ca alternativă, şapte mii de dolari ar reprezenta o parte din ratele imobiliare de anul viitor, oferindu-mi luxul de a nu fi nevoită să mă zbat pentru ei.

- Ai simţit vreodată că eşti pe cale să dispari? întreabă el Ca şi când ai fi sigură că intr-o zi o să te trezeşti şi o să afli că părţile cele mai adevărate din tine au fost înlocuite de planurile altcuiva?

Ădfl, *tocmai am terminat de scris un film despre asta. Cred că ai citit scenariul, nu?*

De câte ori nu m-am trezit alături de Ben şi m-am întrebat: *Unde sunt eu?* Expresia lui arăta fie indiferenţă, fie un uşor dezgust, iar eu încercam să-mi amintesc de momentul în care eram o persoană care merita să fie iubită. Nu ştiu la cine se uita Ben, dar eu nu eram aceea. Eu nu mai eram.

Faţa lui Leo e complet deschisă şi pot să văd că a devenit vulnerabil. E într-un soi de cădere liberă, pe care room service-ul n-are cum să o rezolve.

- Da, am simţit. Dar cum o să te ajute dacă rămâi aici? Nu există vreun refugiu sau vreun ashram care te-ar ajuta mai bine să revii cu picioarele pe pământ? Cu mâncare mai bună? Şi profesionişti?

- Soarele răsare aici, Nora.

O persoană normală sau, ca să fiu sinceră, fiul meu

în vârstă de zece ani, i-ar spune că soarele răsare peste tot.

^sta e treaba cu soarele, geniule. Dar ştiu exact ce vrea să spună. Există ceva în felul în care soarele apare chiar aici, care pare să cureţe întreaga lume. Atinge fiecare frunză când răsare, făcându-mă să mă simt atât inspirată, cât şi cu picioarele pe pământ. Acesta este locul în care am început să mă regăsesc pe mine.

- Bine. Şapte zile. Şase nopţi. Azi e ziua numărul unu. Poţi să stai aici.

- Aici? Se întinde şi se uită în jur. E perfect. Tu unde o să scrii?

- Poate că te duci undeva între zece şi două în zilele în care scriu?

- Zece şi două?

- Da. Am un program lejer. Partea cu răsăritul şi cafeaua depinde de anotimp, desigur, dar îmi duc copiii la şcoală la opt, alerg până la nouă, fac duş şi curăţenie până la zece. Scriu de la zece la două. Trag un pui de somn până la două patruzeci şi cinci, iau copiii la trei. Teme şi cină. „Roata norocului” şi vin. Somn.

- Sună destul de lejer. Ai făcut multă armată?

- Auzi, funcţionează.

Sunt conştientă că n-o să reuşesc să fac nimic astăzi. Se pare că am un musafir şi e deja zece jumate, deci programul meu s-a dus pe apa sâmbetei. Mă holbez la o pagină albă şi la cursorul care clipeşte osânditor şi ştiu că n-o să fiu în stare să mă arunc într-un nou proiect cu cel mai sexy

bărbat în viaţă moţăind în spatele meu.

Ridic privirea şi-l văd uitându-se la mine.

-Te deranjez? întreabă, dar nu pare că ar regreta.

- Nu. Ei bine, poate. îmi dau seama că azi n-o să tâmple nimic. închid laptopul şi-mi adun creio$_a$* ^{S}| cana. Mai bine mă opresc şi mă duc să rezolv nişte t° h Poţi să te odihneşti aici. Fe Ur'*

Am pus accentul pe cuvântul „odihneşti" şi $_S$p$_{er}$ câ observat. *Odihnă.* Ca şi când un bărbat singur, care se* °* chiază, şi care trăieşte din joaca de-a realitatea chi.^$^{3'}$ nevoie de odihnă. are

- Pot să vin şi eu? întreabă.
- Ca să rezolv nişte treburi? Mă gândesc că sună mai interesant decât este. Nu mă duc decât până la magazin.
- la-mă şi pe mine, zice el, aşezându-şi picioarele pe podea. Mi-ar plăcea să văd magazinul vostru.

Vine după mine în bucătărie. înhaţ geanta şi cheile de la maşină şi încremenesc în capătul scărilor care duc la garaj. Am văzut o pată de grăsime de bacon prăjit pe mâneca blu-zei mele şi n-am o problemă cu asta, dar nu vreau ca Leo Vance să-mi vadă garajul murdar. Nu vreau ca Leo Vance să intre în Subarul meu răpănos.

- E ceva în neregulă? mă întreabă.

Mă întorc şi-l privesc, şi mă simt brusc copleşită de cine e el. Străluceşte puţin şi mă întreb dacă nu cumva mai are încă urme de machiaj de la filmările de ieri. Chestia aia pe care o caută el la ţară poate fi probabil găsită pe veranda mea, însă nu va găsi nici un soi de leac pentru suflet la mine în garaj.

- Să mergem, zice şi deschide uşa care dă spre casa scărilor.

O ia în jos înaintea mea şi nu mai există cale înapoi.

Tehnic, garajul meu e suficient de mare pentru două maşini, dar cu cositoarea în el, cu roaba, compostul şi un sac de îngrăşământ, e nevoie să mergi într-o parte ca să intri. Se simte un miros dulce, de descompunere, cu note de mucegai şi bălegar, şi parcă nu reuşesc să deschid uşa garajului suficient de repede.

-Miroase-a câmp, zice Leo şi deschide uşa din dreapta. Se aşază şi amândoi examinăm halul în care arată maşina mea. Pe tabloul de bord tronează un strat de praf, iar la picioarele lui, două cutii de suc.

- Arthur a început de curând să stea pe scaunul din faţă, îi ofer eu o explicaţie, ca şi când ar putea să creadă că arunc cu cartoane de suc în timp ce conduc.

Suportul meu de cană e lipicios, umplut cu monede şi chitanţe de benzină. De data asta nu pot da vina pe Arthur.

Leo împinge cutiile într-o parte cu piciorul şi lasă geamul în jos pe când eu scot maşina din garaj. Magnoliile care străjuiesc aleea arată deosebit de cochete în dimineaţa asta, explodând de flori uriaşe, ca şi când hormonii lor ar reacţiona la prezenţa unui bărbat în carne şi oase. Aproape că mi-e jenă pentru ele.

- Deci, cât e de departe magazinul? întreabă el şi se uită la mine fix, aşteptând un răspuns, în timp ce înaintez pe alee, către drumul principal, ezitând să dau un răspuns.

Desigur, ar trebui să-l duc pe Leo la Produse organice, în Pheasant Landing. N-am fost acolo decât de vreo câteva ori, dar arată minunat şi totul străluceşte. E un adevărat l eo al magazinelor alimentare. E la un sfert de oră distanţă Şi ar trebui să o luăm pe autostradă, dar pare mai degrabă locul potrivit pentru el decât pentru mine. Mi-e greu să mi-l imaginez în Stop n' Save[II]. E mai aproape şi mai ieftin» dar arată destul de dărăpănat, atât pe dinăuntru, cât şi pe dinafară. La argumente pro, e dotat cu un seif scaner, ceea ce înseamnă că pot trece prin magazin fără să vorbesc cu vreo fiinţă umană, iar vinerea au de obicei reduceri la mâncăruri conservate. Am ajuns la capătul aleii: s-o iau la stânga, spre Stop n' Save sau la dreapta, spre autostradă? Sunt mai bogată cu şapte mii de dolari faţă de azi-diminea- ţă, deci aş putea s-o iau la dreapta dacă aş vrea. Dar nu mai suport să las încă un tip să-mi dicteze ce să fac cu cârdul meu de credit şi o iau la stânga.

Trag maşina în parcarea de la Stop n Save şi opresc motorul.

- Ai vreo idee în ce te bagi?
- Nu. De asta sunt aici, îmi aruncă el un zâmbet tânăr şi plin de aşteptare.

-Nopţi în Jakharta, spun eu.

Mă priveşte nedumerit.

- Zâmbetul. Le-ai zâmbit la fel părinţilor tăi, vânzătorilor de la magazin, până şi şefului de poliţie din *Nopţi în*

II Lanţ de magazine cu produse alimentare la preţ redus

Jakharta.

- Asta-i tare bizar.
- Ce, că reciclezi zâmbete din filme mai vechi? Sunt de acord.
- Că ai băgat de seamă, râde el şi se dă jos din maşină.

_Nu încerci şi tu să te integrezi? îl întreb adunându-mi saco şele de pe bancheta din spate. E în blugi şi într-un tri cou alb, cu o geacă neagră din piele, care valorează probabil cât maşina mea. Poate să dai jos geaca?

Şi-o dă jos şi dintr-odată văd numai umeri şi abdominali, şi sunt nevoită să-mi mut privirea de la excesul de muşchi.

- Pune-ţi geaca înapoi pe tine, îi spun.

Vrea să ştie pentru ce sunt sacoşele, dar eu scutur doar din cap. îmi scanez cârdul de la magazin, ca să folosesc casieria automată şi el rămâne cu gura căscată.

- Şi ştie, pur şi simplu, ce cumperi? întreabă el răsucind scanerul manual şi scrutându-i ecranul, de parcă ar putea să vadă omuleţii care-l fac să meargă.

-Da, pentru că citeşte codul de bare.

-Dar cum faci cu fructele?

- îţi arăt, îi spun.

O femeie mai în vârstă, pe care nu o cunosc, blochează intrarea de la legume şi fructe. E o statuie cu palmele aşezate pe căruciorul ei plin de cumpărături şi cu gura căscată.

Leo spune:

- Bună ziua.

Ea zice:

- Leo Vance.
- Da, răspunde el.
- Leo Vance, zice ea din nou, fără să se mişte din loc.

-M-ai prins. După ce-i dă suficient timp să vorbească, ii spune: Bine atunci, avem nişte cumpărături de făcut. Scanerul e la mine.

Agită scanerul în faţa ei şi îi oferă un zâmbet care n-am o etichetă, dar pe care l-am mai văzut pe

Ca de obicei, mă apropii de raionul cu fructe şi cu mare prudenţă. Ceva se întâmplă întotdeauna *acol^ femei care* se destăinuie în legătură cu căsniciile lor turisiri ciudate, confruntări nelalocul lor. Nu mă pun?[3]*' încep. Aşa încât, când o văd pe Anita Wallingford venind spre mine, nu sunt deloc surprinsă.

Leo e cu spatele la mine, cercetând secţiunea cu banane Mormăie ceva despre cât de ieftine sunt bananele, chiar şi cele organice, în timp ce le cântăreşte şi lipeşte eticheta pe ele. Anita intră

- Hei, Nora! Ce mai zici? Face o faţă bosumflată. Am auzit de tine şi de Ben. îngrozitor. Dau din cap aprobator, sperând că putem trece peste asta. Nu pot să cred că nu m-ai sunat. Adică a trebuit să aflu de la altcineva şi m-am simţit aşa rănită.

E o chestiune uluitoare, chiar dacă vine de la Anita. Chiar dacă se petrece la raionul de legume şi fructe. Nu reuşesc decât să repet cuvintele pe care le-am înregistrat:

- Te-ai simţit rănită pentru că Ben m-a părăsit?

-Trebuia să mă suni. Adică, am crezut că suntem...

Simt o mână pe umăr. Leo s-a întors cu faţa, ca s-o privească în ochi.

- A fost foarte ocupată. Eu sunt Leo.

întinde mâna şi-i aruncă o privire despre care îmi imaginez că arde înăbuşit. Vreau s-o pot vedea, având în vedere că mie nu mi-a aruncat nici una, doar că nu-mi pot lua

ochii de la amărâta de Anita Wallingford. Se uită la el după care se uită la mine apoi din nou la el. Computerul minuscul din spatele ochilor ei se supraîncălzeşte Ar mit« să focă scurtcircuit. Pentru o clipă, sunt îndrăgostită de r ionul de fructe şi legume.

- Mă bucur să te revăd, zic eu şi înhaţ braţul lui Leo după care ne îndreptăm spre delicatese.

-Ce probleme are femeia aia? Şi cine e Ben?

-Ben e Trevor. Şi nu vorbesc despre el în supermarket

- Dea e o poveste adevărată? întreabă el. Tu eşti Rut J ~*E, în* hnii mari, adevărată şi eu sunt, în linii mari, Ruth.

- O ţipă tare, zice Leo, dând din cap aprobator.

Studiez opţiunile pe care le avem la pui. Unul întreg costă trei dolari şi nouăzeci şi nouă de cenţi kilogramul, unul tăiat în bucăţi e patru dolari şi douăzeci şi cinci şi pieptul dezosat e trei dolari şaptezeci şi cinci. Jur că uneori secţiunea de zburătoare de la Stop n Save mi se pare ca Bursa de la New York, unde preţurile se schimbă la întâmplare şi doar cei mai isteţi ies învingători. Mărturisesc că sunt un geniu la achiziţionat carne de pui.

- Ai avut un atac cerebral sau ceva de genul ăsta?

Leo se uită la mine cum mă uit la pui.

- Nu, doar calculez. Cred că o să le luăm pe astea, ca să nu plătim pentru oase, zic şi înşfac două pachete de piept dezosat.

Leo înhaţă un pachet de carne de curcan tocată.

- Ai nevoie de asta pentru drobul tău greţos?

- Nu într-o zi de vineri. Curcanul tocat are preţ redus duminica. Aproape întotdeauna.

- Aha, zice el. Când cumpărăm antricot? -Când vine Crăciunul.

Leo nu pare să aibă multă experienţă cu adusul pârâturilor de la maşină, dar reuşeşte să se prefacă şi câteva sacoşe pe terasă. în faţa uşii de la intrare e o valir Louis Vuitton neagră, cu roţi şi o sacoşă de hârtie m * şi albă. are

- Ce sunt toate astea?

- O, am pus-o pe Weezie să-mi trimită nişte lucruri de acasă. Şi mi-a luat prânzul de la Louise. îţi place supa de homari?

- De obicei nu mănânc prânzul. Ce-ar fi să pun cumpărăturile la locul lor şi poate că te duci să mănânci în casa de ceai?

- Te-ai săturat deja de mine?

- Un pic, răspund eu.

Mă salută jucăuş şi-şi scoate lucrurile pe uşa din spate, îi scriu un mesaj lui Kate. îi scriu şi lui Penny. în cele din urmă, primesc o cantitate satisfăcătoare de şoc şi admiraţie. Leo Vance stă toată săptămâna.

CAPITOLUL 4

Ştiu că toată lumea a aflat despre Leo în secunda în care ies din maşină. Mame rujate şi cu părul aranjat mă salută dezamăgite. Kate e prima care mă întreabă:

-Unde naiba e? Şi n-am zis nimănui, ca să ştii.

- Ne-am întâlnit cu Anita Wallingford la Stop n Save, aşa că ştirea se propagă rapid. Ca o întorsătură amuzantă, se simte rănită pentru că Ben m-a părăsit.

- Asta sună a Anita. Stai aşa, „ne-am[a]?

înaintăm pe terenul de joacă, la o distanţă sigură de uşile care se vor deschide în curând şi prin care se vor re-vărsa copiii noştri.

- Da, a vrut să vină cu mine. Dacă nu m-aş fi furişat din casă, ar fi venit probabil şi aici. Cred că trece printr-un soi de criză în care vrea să pretindă că e o persoană obişnuită pentru o vreme. Preţul bananelor i-a zdruncinat lumea.

- Sunt ciudat de ieftine.
- Sunt.
- Deci unde e?

- în casa de ceai. Şi-a dus prânzul cu el – supă de adusă nici mai mult, nici mai puţin decât din Manhat
şi asta a fost acum două ore şi jumătate. an '

- Pur şi simplu nu-mi vine să cred, zice ea a mia oară

Băieţii noştri apar primii, îşi lasă ghiozdanele la picioa rele noastre şi aleargă pe terenul de baschet. Bernadette şi Cooper, fiul cel mai mic al lui Kate, apar câteva minute mai târziu şi vin direct spre noi.

- E-adevărat că Leo Vance a dormit azi-noapte pe terasa voastră? vrea să ştie Cooper.

- Este.

-Vezi? se strâmbă Bernadette la el.

- Şi o să mai rămână încă o săptămână, mă aud spunând, şi pentru prima oară îmi dau seama că puştii mei s-ar putea simţi inconfortabil din pricina asta. Prezenţa lui le-ar putea accentua sentimentele legate de plecarea lui Ben. Şi, Doamne, de unde ştiu eu că nu e un pervers? Dacă voi sunteţi de acord cu asta, adaug eu.

Bernadette îmi sare în braţe.

- O, mami, asta o să fie cea mai grozavă săptămână. O petrecere în pijamale cu o vedetă de film.

Odată ce îmbrăţişarea slăbeşte se întoarce spre Cooper, face o grimasă şi declară că trebuie să mergem acasă.

Când suntem cu toţii în maşină, încerc să explic. Da, are unde să locuiască. Nu, nu are o cădere nervoasă. Poate că-şi doreşte un pic de linişte şi intimitate. Poate că vrea să încerce drobul de carne. Bernadette îmi

punctează fiecare propoziţie cu „O, Doamne”, Arthur e tăcut. Tace şi

.în earaj, şi când începe să-şi scoată lucrurile •ând tÎrc Xea cu degetul.

ă eşti de acord cu asta? Eşti supărat pentru că \Ss lui Leo că poate să rămână?

Doar că e ciudat, mamă. Nu e nici măcar... Nu-i nimic. are importanţa.

Ar putea fi amuzant. Şi e doar o saptamana.

_ N-are importanţă.

Asta-i tot ce pot scoate de la Arthur.

Pe la cinci, Leo bate la uşa verandei. Bernadette aleargă să-l invite înăuntru.

-Salut! Ce-ai făcut acolo? vrea să ştie ea.

-Am mâncat nişte supă, am citit puţin şi am adormit. După-amiaza perfectă. Sunt invitat la cină? Mă gândeam să încerc mâncarea voastră bizară.

Face o faţă ciudată şi Bernadette i-o întoarce.

- Cina e inclusă, spun eu. E vineri, ziua cu paste.

Arthur îşi ridică ochii din hârtiile lui.

- Salut, zice Leo.

Trebuie să recunosc: ştie să simtă pulsul încăperii. Ştie că poate s-o ia repede pe Bernadette, dar nu şi pe Arthur. Ia un pahar şi scoate din frigider sauvignonul meu alb şi ieftin, după care se aşază pe un scaun înalt, la două locuri distanţă de Arthur.

-Teme? îl întreabă.

Arthur de-abia îşi ridică privirea.

- Nu, e o piesă de teatru.

Una pe care o citeşti sau în care joci? întreabă Leo.

-Ioc tn *Ollver llvlst,* piesa clasei n c|ncen. Sl Am doar cinci zile ca a« învăţ lontil mtn, z|cc Art< c» scenariul tn aer, ca sil Ilustreze cAt de mult are | ’ifWl’

Leo se uită În pahar. e Ucri1

- Nu tace asta, băietei

- SA nu joc în piesă? întreabă Arthur.

- SA nu joci deloc» răspunde Leo şi îl priveşte pe Arthur Dacă începi să te prefaci la muncă, în cele din urmă n-o să mai fi niciodată nimic. O să fii o non-entitate. O plastilină cu care poţi să faci ce vrei.

- Eşti beat? vrea să ştie Arthur şi aproape că mă înec.

Mă întreb cam acelaşi lucru.

- încă nu, zice Leo.

- Eşti îndrăgostit de Naomi Sanchez? întreabă Ber- nadette.

- Bernie! o cert eu. Nu e treaba noastră.

- E frumoasă, râde Leo. Dar, fie vorba între noi, e

cam rea.

- Alea frumoase sunt întotdeauna rele, zice Bernadette, ceea ce ne face pe toţi să râdem.

- Ce altceva vreţi să ştiţi? întreabă Leo turnându-şi încă puţin vin. Apropo, ăsta nu-i bun de nimic, îmi spune.

Arthur ridică din umeri şi arată spre

Bernadette, care are în mod sigur alte întrebări.

- Mama zice că n-ai o cădere nervoasă.
- Adevărat? mă întreabă el.
- Nu ştiu dacă-i adevărat, dar e adevărat că am spus asta, confirm eu şi încep să curăţ morcovii în chiuvetă.

ţslu n-am, zice el. Dar a murit mama mea şi asta m-a

■ ut să rnă gândesc la tot felul de lucruri, punjosrăzuitoarea.

pare rău, zic.

" Ştfj ce e cel mai rău? Chiar am nevoie să mă duc la toaletă Xm făcut pipi în pădure de vreo câteva ori, dar dacă stau aici o vreme...

0 Doamne! Eu şi copiii ne uităm unii la alţii, dar nici unul din ei nu intră ca mine în panică. Leo are nevoie de o baie.

- îmi cer scuze, nici măcar nu m-am gândit la asta, încep eu.

Casa mea nu are baie la parter. Şi Leo nu poate intra la mine în dormitor în mijlocul nopţii, ca să o folosească pe a mea.

- Bernadette, du-te sus cu Leo şi arată-i baia de pe hol. Iar voi doi puteţi folosi baia mea cât timp e el aici.

Caut în gând unde aş putea avea prosoape mai bune. Par să-mi aduc aminte că cineva ne-a dat nişte prosoape foarte drăguţe ca dar de nuntă, prea

frumoase ca să le folosesc. Mă uit în dulapul improvizat pentru aşternuturi. Mă uit în spălătorie. Cred că le-a luat Ben, nişte prosoape potrivite numai bine cu Audiul lui luat în leasing şi aflat în absolută discrepanţă cu venitul nostru.

Găsesc două prosoape uşor franjurate, care pe vremuri arătau albe şi care acum au o nuanţă gri, şi le las pe toaletă mainte de a merge la culcare. La miezul nopţii mă ridic pat şi pun câteva şerveţele Clorox şi nişte Windex[1] în

P ay de curăţat ferestre şi alte suprafeţe casnice

locurile evidente, după care las şi un săpun nou p[e] schimb covoraşul meu din baie cu al lui, pentru ? [Unu] e ceva mai nou. De ce mă port ca o nebună? Pentru zic eu mie, Leo Vance o să se dezbrace acolo. [Ca]’

E sâmbătă şi s-a trezit să vadă răsăritul. îi întind o de cafea şi încerc să-mi aduc aminte dacă l-am auzit vreo^ dată spunând „mulţumesc”. Privim în linişte şi când soarele e sus de tot, el cască şi zice că se duce din nou la culcare Trebuie să fie plăcut.

în casa mea, sâmbetele par a fi nişte şarade care trebuie dezlegate. Trebuie să trec un lup, o capră şi o varză peste râu, şi toate trebuie să ajungă acolo cu bine. Posibilităţile noastre sunt fotbal, baseball, dans şi întâlniri de joacă. Participanţii trebuie hrăniţi, hidrataţi şi trebuie să-şi schimbe costumele în maşină de câteva ori.

Când Ben era în zonă, se plângea în legătură cu zilele de sâmbătă. Bănuiesc că irascibilitatea lui era dublă: sâmbăta n-avea legătură cu ce voia să facă el, iar sutele de dolari cheltuiţi pe sezon pentru activităţile copiilor îi răpeau din abilitatea de a cumpăra şi mai multe lucruri pentru sine. „Nu pot să alerge, pur şi simplu, pe-afară?”, mă întreba, uitând aparent că fusese crescut într-un continuum de lecţii de tenis şi golf, la un club privat. Ăsta a fost un subiect la care chiar am pus piciorul în prag. Toată treaba asta cu economiile la carne de pui redusă şi jgheaburi stricate o făceam pentru ca puştii mei să aibă şansa de a încerca lucruri care le-ar fi putut face plăcere. Asta îl făcea pe Ben să-şi iasă din minţi.

U niicul-dejun întreba de faţă cu copiii la ce sporturi buia să ajungă de data asta. Apoi apărea la evenimente, ¡ţinând că nu e deloc interesat, după care se înfuria pe ,itri sau pe părinţii copiilor din echipa adversă. Aparent

"\cest lucru avea, desigur, legătură mai degrabă cu pernadette, care are şansa de a face parte dintr-o echipă -are nu e obligată în mod legal să o includă. Pe de altă parte, Arthur are două trăsături care cântăresc greu asupra viitorului său atletic: e remarcabil de necoordonat şi complet dezinteresat de sport. Acestea sunt fapte, nu opinii. L-am văzut pe Arthur oprindu-se în mijlocul terenului de baschet în mijlocul unui meci, ca să-şi întoarcă ceasul. Dezgustul de pe faţa lui Ben de fiecare dată când Arthur ieşea de pe teren era imposibil de ignorat.

Fără Ben, sâmbetele sunt de două ori mai complicate, dar şi de două ori mai bune. Noi trei alcătuim planul la micul-dejun – cum procedăm cu mâncarea, când se petrece schimbarea uniformelor şi a ghetelor, la care dintre meciuri rămân să mă uit şi la care va trebui să renunţ şi să fug. La sfârşitul fiecărei zile de sâmbătă comandăm mâncare din oraş şi ne felicităm pentru o treabă bine făcută.

Intrăm în garaj în jurul orei şase. Copiii îşi pun echipamentul deoparte în antreu şi eu duc pizza sus. Casa e în întuneric şi pot vedea luminile aprinse în casa de ceai. îi spun lui Arthur să se ducă să-l întrebe pe Leo dacă nu-i e foame.

~ Nu mă duc acolo, zice şi scoate o felie din cutie.

- Mă duc eu.

Bernadette a ajuns deja la uşa verandei. Se întoarce în mai puţin de un minut cu veselia ştearsă de pe chip.

- E dezordine acolo şi el doarme.

Mă întreb dacă nu cumva asta e o ieşire temporară în decor. Poate că vrea să stea aici doar ca să nu-i ţină nimeni socoteala. Poate că plănuieşte să petreacă o săptămână beat, jelind-o pe maică-sa. Mă gândesc încă o dată ce lux e să fii singur şi să-ţi poţi permite să te dezintegrezi. Ca să nu mai vorbim de luxul de a-ţi putea cumpăra o pauză de o săptămână.

Mă trezesc la miezul nopţii din pricina zgomotului făcut de apa trasă la toaleta de pe hol. îl aud coborând scările şi ieşind de pe verandă. Nu ştiu când o să mă obişnuiesc să dorm cu uşa din spate descuiată. Ce puţin ştiu că el e în viaţă.

Duminică, Leo e din nou în picioare la răsărit. Dintr-un anumit motiv mi se pare că trezitul de dimineaţă e o chestie haotică pentru el. I-o şi spun.

- Te-ai trezit îngrozitor de devreme pentru un tip care bea toată ziua.

- Nu beau toată ziua.
- Atunci ce faci acolo?
- Mă uit la foc. Citesc. Privesc pădurea din spate. Beau câte ceva.
- Eşti bine venit în casă dacă te plictiseşti de asta.
- Mi-e bine, răspunde el. Fii atentă, asta e partea cea mai interesantă.

pvirn cum r0^ «te™* roz F apoi portocaliu, iar în , vád iluminate siluetele pasărilor Oftăm amândoi ind spectacolul s-a încheiat.

, Vrei nişte ouâ? întreb.

Nu, zice el şi se întoarce înapoi în pat.

puminica dupâ-amiază e vreme frumoasă şi avem toate terestrele deschise spre verandă, ceea ce ne dă senzaţia că suntem afară. Uşa de la casa de ceai e deschisă, însă nu vad decât masa goală, nu şi patul, unde presupun ca Leo se uită în tavan.

Am pui în oala sub presiune, ceea ce mă face să mă simt ca o super femeie. Nu numai că mâncarea a fost gata înainte de ora nouă, dar casa mea miroase toată de parcă cineva ar fi pregătit prânzul pentru mine. De obicei nu folosesc oala asta, insă ştiu ca nu am timp astăzi. Miercuri, după ore, are loc prima repetiţie pentru piesa lui Arthur şi astăzi e ziua în care asta devine problema mea. Azi e ziua în care tot nonsensul cu „mă descurc, sunt bine” o să se termine cu o criza de nervi. Nu se descurcă şi nici nu e bine.

Ştiu din proprie experienţă că atunci când ai zece ani miza e ridicată. Oscilezi între copilărie şi adolescenţă şi un singur gest te poate împinge pe tărâmul celor care nu sunt cool. Copiii din jurul tău plănuiesc în mod inconştient să te lase baltă în gimnaziu, aşa încât, dacă nu eşti un copil cu aptitudini de conducător, trebuie să ai pregătit un grup de prieteni de rezervă. Să fii în clasa a cincea e ca şi când ai lncerca să dezamorsezi o bombă, şi dacă cumva te numeşti Arthur, e ca şi când ai face-o legat la ochi.

Eu şi Arthur stăm pe canapea în livinc . între noi, pentru a repeta replicile înainte de a i n'tiu spunându-le pe de rost. E agitat în felul acela^n aSCU1,a comporţi când îţi anticipezi propriul eşec, şi a *hotărî* că eşecul acesta e din vina mea. Dacă nu e vina *t ' d ^a* e a maică-tii. atur>ci

- Eşti cel mai slab Oliver, mamă. Adică, cum o să să-mi zic replicile când le citeşti ca un robot? Pot

Oftez.

- Vrei să ţi le dea Bernadette?

Te rog, Doamne!

- E şi mai rea ca tine. Mergi mai departe.

Mai trecem prin câteva pagini ale scenei întâi şi sunt aproape sigură că e gata să plângă.

- Ce-ar fi să încercăm cu muzică? sugerez eu. Bernie, adu coloana sonoră şi o să încercăm să cântăm pe lângă cântecele lui Fagin.

- Bine, zice Arthur, deşi e clar că nimic nu e bine.

- A, îmi place ăsta, zic. Mă ridic şi încep să cânt: „Poţi să pleci, dar să vii repede-napoi", adăugând mişcări de braţ şi o uşoară legănare dintr-o parte în alta.

Copiii râd de mine, ceea ce e în regulă, pentru că, deocamdată, nimeni nu plânge.

Când cântecul se termină, Arthur zice:

- încă o dată!

Dinspre uşa verandei aud:

- Doamne Dumnezeule, te rog, nu! E Leo, desculţ, care intră în casă. Eşti.,. Face semn cu capul către Arthur. Omule, eşti terminat.

Nu, zău? zice Arthur.

gj $i Bernadette izbucnesc în râs.

_ piei, nu-s chiar aşa de rea, zic eu.

Nora, eşti foarte rea. Cred că interpretarea lui Fagin e mai deprimantă decât filmul tău, răspunde Leo şi acum râd cu toţii.

îl urmăm pe Leo în bucătărie, unde se serveşte cu încă una din berile lui Mickey.

- Miroase bine aici.
- E friptură la oală. Găteşte mai bine decât dansează, zice Bernadette.

Se aud şi mai multe râsete.

Mă simt confortabil fiind ţinta glumelor din seara asta. N-are nici o importanţă dacă s-a ras de mine sau *cu* mine, hohotul ăsta de râs a risipit întreaga tensiune din încăpere. Cum ar fi să servesc masa în sunetul râsetelor? Ce-ar fi dacă Arthur s-ar relaxa atât de tare încât creierul lui
ar absorbi câteva din replicile piesei? într-adevăr, merită să fiu ţinta glumelor în seara asta.

Ne aşezăm la masă în faţa unei fripturi cu morcovi, orez şi salată. Deschid o sticlă de chardonnay, pe care ştiu că va trebui s-o împart. Arthur îl întreabă pe Leo:

- îl ştii pe Fagin? Adică din piesă?
- Da, răspunde el. Şi ştiu că nu seamănă cu ce-am văzut mai devreme.

Arată spre mine cu furculiţa şi se râde din nou.

Da, m-am gândit eu, zice Arthur. Crezi că e un tip

• U mi-e foarte clar, pentru că se poartă destul de bine cu băieţii.

- Cred că e genul de tip rău care face ceva în«r cu toate

astea, nouă ne place în continuare de el p0*’^’dar cât e de uman, în ciuda faptului că îi înşală pe băi^ VQi Personajele ca Fagin ajung la miezul a ce înseamnă**’* om – suntem făcuţi atât din lumină, cât şi din întu * $*fH

Rămânem fără cuvinte. Unericic.

- Ce? se miră el şi începem să râdem cu toţii.
- De unde a apărut chestia asta? întreb eu.
- Ai folosit o grămadă de cuvinte, zice Bernadette.
- Păi ăsta e teritoriul meu. Se-ntâmplă că Oliver Twist e piesa mea preferată. Şi că l-am jucat pe Fagin.
- Ei, chiar aşa, zicem noi deodată şi Bernadette îşi aruncă dezgustată şervetul pe masă.

-N-o să te ajut. N-o să te conduc pe drumul care duce spre actorie, îi spune el lui Arthur. E gol.

Arthur zâmbeşte.

- Chiar crezi că aş putea deveni actor cu femeia asta drept mamă? Am jumătate din sângele ei!

Râdem cu toţii şi timpul se opreşte în loc. Simt căldura acestui hohot de râs şi văd cum lumina păleşte, adâncind umbrele lăsate pe cele trei chipuri – ale copiilor mei şi al celui mai cunoscut actor din America.

Leo îşi mai toarnă un pahar de vin şi eu îl umplu pe al meu, protectoare. Am început să învăţ. Soarbe din pahar şi se lasă pe spate în scaun în maniera enervantă a adolescenţilor.

- Dacă citesc replicile cu tine în seara asta, îmi promiţi că n-o să devii niciodată actor profesionist?

i place să cântăresc probabilităţile şi mă gândesc e o promisiune destul de sigură. Există o şansă de că ftStA 6 tă ca Arthur să vrea să devină actor profesionist linU S x ci mai măruntă ca Leo să-şi amintească cine e , o şansa şi SArthur până atunci.

Arthur cântăreşte ce spune Leo.

N-o să-ţi promit asta. Dar am nevoie de ajutor.

Replia lui ne face Pe m∗ne Pe Bernadette să zâmbim, pentru curajul ei.

_S-ar părea că aveţi un set complet de gropiţe cu asta, zice Leo. Cât timp avem la dispoziţie?

Arthur arată de parcă urmează să-l îmbrăţişeze, dar se gândeşte mai bine.

- Repetiţiile încep miercuri.

- Hai să lucrăm în living. Avem nevoie de spaţiu ca să ne mişcăm.

Şi cu asta, se apucă de treabă. Mă duc în bucătărie să spăl vasele. încerc să-mi amintesc când a fost ultima oară când un adult mi-a preluat una din responsabilităţi. Ben se ducea uneori să cumpere hârtie igienică sau să ia copiii de la şcoală. îmi dau seama cât de mult timp a trecut de când fac lucrurile astea de una singură.

CAPITOLUL 5

E luni şi Leo ţine în mână copia lui Arthur din scenariul lui *Oliver Twist* şi priveşte răsăritul de soare.

- Neaţa, zice, fără să se întoarcă.

Mă aşez lângă el pe leagăn, observând că s-a prins cum se prepară cafeaua la mine în casă.

- Ai făcut un lucru tare bun aseară, cu Arthur.
- Să nu-i spui, dar are un talent înnăscut.

-N-aş îndrăzni.

Rămânem tăcuţi în vreme ce răsăritul se încheie glorios într-o nuanţă de portocaliu-închis.

- Scrii azi? întreabă el.
- O să încerc. Tu ce faci?
- Mă gândeam să merg în oraş.

Şi uite-aşa ajung să nu mai scriu, ca să-l duc la plimbare pe Leo Vance într-un tur complet prin Laurel Ridge. Oraşul constă într-un şir de magazine, cu o mică alimentară la un capăt şi o librărie la celălalt. Leo cumpără brânză şi o baghetă de la alimentară. Şi un borcan de gem de fructe .

care n-a mai văzut niciodată. Întreabă dacă poate gusta salamul şi cumpără o jumătate de kilogram. Mai cumpără cireşe şi kiwi, ca un copil care ia bomboane de pe raftul de lângă casa de marcat.

_ Pui la cale un picnic? îl întreb când ieşim din magazin, încărcaţi de sacoşe.

-Nu. Mi-a plăcut doar cum arată. Hai să intrăm acolo.

Se Îndreaptă către un magazin cu articole de gospodărie la preţuri piperate, care n-are nici o şansă să reziste un an în oraşul ăsta. De fapt, n-am fost niciodată înăuntru, din

Două vânzătoare povestesc în spatele tejghelei şi tac atunci când îl văd pe Leo. Sunt atât de tăcute încât devine ciudat.

-Bună ziua, zice el.

Cea mai în vârstă iese din spatele tejghelei.

-Bună ziua. îmi cer scuze. Sunt surprinsă să vă văd intrând. în magazinul meu.

îi admir onestitatea.

Leo întinde mâna şi zice, fără să fie absolut deloc nevoie:

-Eu sunt Leo. Şi ea e Nora. Stau o vreme la ea.

Ambele femei mă studiază de sus până jos, întrebân- duse, probabil, ce fel de farmece am pus la cale ca să ajung în situaţia de faţă. îmi vine să le zic: „Se dezbracă în baia de vizavi de dormitorul meu”. Vreau ca cineva să afle.

Leo se plimbă prin magazin cercetând fiecare cană de cafea, fiecare pernă artizanală, fiecare set de cleşti pentru salată.

~4 ANN ABFL MON AGII AN

- I c cumpăr pe astea, zice ţinând în mâini aşternuturi de culoarea fildeşului, declanşând ' Set partea proprietarei magazinului. Apoi mă întreah
ce pat dormi? Mare? ' Iu în

- Mediu, zic eu cu voce scăzută pentru că: (1) mj o întrebare personală şi (2) e posibil să fi nutrit fant^ femeile astea să creadă că el mi-a văzut patul. **Ca

Alege un set de aşternuturi medii şi i le întinde doam

- Pun pariu că aşternuturile tale sunt de doi bani î^- zice el mie. Când încep să obiectez, ridică mâna ca să facă să tac. Hai, dă-mi voie, insistă şi se uită în jos la mine până când dau aprobator din cap. Ce altceva? îţi plac cănile tale de cafea?

-Da.

- Şi mie. Se plimbă în jur adunând mici obiecte, până când găseşte prosoapele. Avem nevoie de prosoape noi. Nici să nu te gândeşti să protestezi.

Ceea ce e OK. Alege patru seturi din cele mai luxoase prosoape de care m-am atins vreodată. Sunt de culoare acvamarin-deschis şi se potrivesc perfect cu faianţa decolorată din baia copiilor. I le întinde doamnei care gâfâie uşor.

Până să mă convingă că tirbuşonul meu e „de aruncat la gunoi”, a adunat mai multe lucruri decât putem să ducem. Doamnele sunt repede de acord să le livreze la mine acasă.

- Ei bine, casa mea se simte de parcă a trecut prin ca pitolul *Pretty Woman,* comentez eu imediat ce ieşim ¿în librărie.

Eu nu fac cumpărături. E o femeie pe care Weezie angajat-^{0} şi care-mi alege hainele. Altcineva a ales toate - elelalte obiecte din apartament. La fel şi cu celelalte case.

- E ciudat.

_ Este. Adică» îmi face bine să aleg culoarea prosoapelor • să hotărăsc ce banane arată apetisant.

-Ăsta e motivul crizei suburbane prin care treci? Vrei să-ţi faci propriile alegeri?

Leo nu-mi răspunde şi mi-e teamă că am mers prea de-parte. De asemenea, nici n-am zis „mulţumesc", iar acum mi se pare prea târziu să o fac. Intrăm în librărie şi i-l prezint pe Leo lui Stewart, proprietarul. Acesta vrea să ştie dacă poate să-i facă lui Leo o fotografie pentru contul lui de Instagram, iar Leo acceptă cu amabilitate.

Leo trece cu mâna peste cotorul fiecărei cărţi şi e de acord să-şi facă poze cu trei clienţi. Alege o carte de bucate despre bucătăria provensală franceză (Leo nu găteşte) şi un roman nou de Stephen King.

Trebuie să recunosc că-mi place să mă plimb cu Leo prin oraş. Oamenii pe care-i cunosc ne salută cu surprindere şi curiozitate. Ambele sunt mai bune decât mila. Toată lumea ştie că Ben m-a părăsit. Şi toată lumea ştie că s-a cam folosit de mine şi m-a dat apoi deoparte. „A făcut totul pentru omul ăla", or fi zicând ei clătinând din cap. în afară de doamna Sanducci, care a rămas de curând văduvă la optici şi şase de ani, cred că sunt unica femeie singură din ^{ora}Ş- „Uitaţi-vă la mine ce bine mă distrez", îmi vine să le ^{S}P^{Un}' »Uitaţi-vă la mine, alături de cineva fermecător."

Ne oprim la magazinul de feronerie al domnului ton, unde Leo cumpără un pulverizator pentru^' meu, pentru că crede că sunt amuzante. Eu corne ^0' spun că mă folosesc de degetul mare ca să obţin a efect, iar acum Leo şi domnul Mapleton se raliază?^’1 triva mea. 0

- Femeia asta trăieşte ca Bombardierul[1], zice Leo Ai f vreodată la ea acasă?

- Asta e ea, în linii mari. Şi va folosi şi refolosi ceva până când i se fărâmă între degete, îi spune domnul Mapleton lui Leo.

- Ar trebui să-i vezi prosoapele, zice Leo şi râde.

- Nu-mi pot decât imagina, comentează domnul Mapleton. Dar asta nu i se aplică şi soţului. Tipul ăla venea aici tot timpul, cumpărând câte o nouă versiune a ceva ce avea deja. îi ziceam neveste-mii: „Tipul ăla, Ben, are de toate, mai puţin de lucru”.

Am auzit povestea asta de o mie de ori, dar râd pentru că are dreptate, dar şi pentru că îmi place cum omul ăsta a fost mereu de partea mea.

- Şi a luat totul cu el, spun eu. îmi place să mi-l imaginez pe Ben rătăcind prin lume cu şase seturi de chei franceze.

Leo pune pulverizatorul în sacoşa lui cu brânză şi ne luăm rămas-bun.

[1] Theodore Kaczynski, cunoscut şi ca Bombardierul *(Unabomber),* este un tost matematician american care a renunţat la cariera academică în favoarea uniu stil de viaţă primitiv. Kaczynski a fost un critic social opozant al industrializăm, care a dus o campanie de atentate cu bombe prin poştă.

– Şedere plăcută! zice domnul Mapleton. O să fiu cu ochii pe tine.

- Şi acum ce facem?

am ¡¿ce de câte ori m-a întrebat lucrul ăsta azi. Ultima dată răspunsul a fost: „Duc copiii la culcare". înainte de asta am zis: „Ne uităm la «Roata norocului»„, precedat de: Urmează cina”. între şcoală şi cină am avut parte de două ore de repetiţie a rolului lui Fagin. Nu sunt absolut convinsă că Arthur şi-a făcut temele.

îmi torn un pahar de vin şi mă îndrept spre living.

- Pot să vin şi eu?

Nici asta nu ştiu de câte ori m-a întrebat.

Mai iau un pahar.

Livingul meu nu are loc decât pentru o canapea mică, un fotoliu şi o măsuţă de cafea. Am acolo tot timpul două ferigi, una care se usucă, alta care de-abia începe să prindă viaţă, într-o continuă rotaţie a suferinţei şi a înlocuirii. Camera e orientată către pajiştea din faţa casei de ceai, unde văd că Leo a lăsat uşa deschisă, ca să-l întâmpine la întoarcere.

Leo se aşază pe canapea, iar eu pe fotoliu. E îmbrăcat într-o cămaşă şi pantaloni scurţi. Arată de parcă ar trebui să fie în Hamptons sau Malibu, în orice alt loc decât pe canapeaua mea bej.

- Mâine te-apuci de scris? mă întreabă.

~ Aşa cred; trebuie să încep ceva nou, zic şi iau o gură de vin.

- Să sperăm că nu e un musical, zâmbeşte el gândesc că am mai văzut zâmbetul ăsta. lr○n‧c şi

- *Trandafirul african,* comentez eu.

- Termină, zice el. Deci, ce anume te inspiră n mătorul scenariu? ru Ur

- Nu e vorba de inspiraţie, e mai degrabă matemat îşi soarbe vinul şi se sprijină pe pernele canapelei

- Explică-mi.

-Scriu scenarii de film pentru canalul Romance. -Nu!

- Ba da.

- Filmele alea de două ore, care au mai mult reclame?

- Păi, am scris multe dintre ele. Cu asta mă ocup.

- Ridicol. Mai toarnă încă puţin vin pentru fiecare din noi, dând gata sticla. Şi de ce zici că e matematică?

- Poate că nu. Ai jucat vreodată *mad libs*[x] când erai mic? Când a trebuit să completezi substantivele, adjectivele şi verbele, după care obţineai o poveste?

-Da.

- Cu asta mă ocup.

- Nu înţeleg.

- Dă-mi un personaj, o locaţie şi o meserie.

-Bine... Femeie, Chicago, imobiliare.

- Bun, e uşor. Stephanie, o tânără dezvoltătoare imobiliară, se duce într-o zonă rurală din Illinois ca să caute o fermă de produse lactate, pe care să o transforme într-un

[1] Joc de cuvinte amuzant, cu fraze şablon, în care un jucător le cere altora o lista de cuvinte pentru a înlocui spaţiile libere dintr-o poveste, înainte de a o citi cu voce tare.

i corporatist de retragere şi relaxare. Bărbatul tânăr cellU [1] os care deţine ferma nu vrea să vândă şi cei doi se [1] |n cap par pe măsură ce ea petrece timp la fermă, ce rol important

joacă aceasta în comunitate şi ce doi ' îndrăgostesc. în cele din urmă, ea îl ajută să organizeze ^rbătoarea anuală a fiilor satului, care urmează să aibă loc în acea săptămână. Cei doi se sărută. în seara de dinainte de sărbătoare ea primeşte un telefon prin care i se cere să închidă de urgenţă ferma, altfel îşi va pierde locul de muncă. Ea pleacă la Chicago. El rămâne cu inima frântă.

-O, nu!

- O, da! Dar stai aşa, e Ziua Fiilor Satului şi, de fapt, poţi introduce aici orice alt eveniment comunitar – decorarea pomului de Crăciun, inaugurarea unei cantine, un recital al copiilor – , iar el merge înainte şi cine crezi că apare? Stephanie!

-Da!

- S-a întors la Chicago şi şi-a dat seama că nu e făcută pentru viaţa de la oraş. Se întoarce în mijlocul naturii şi ah, PS, are o idee extraordinară ca să salveze ferma. Sfârşit.

- E atât de stupid! Aşa se întâmplă întotdeauna?

Dau pe gât restul vinului.

- în linii mari. Schimb numele şi felul fermei, ca măsură suplimentară. Şi schimb sexul personajelor. în jumătate din situaţii, cel care pleacă e tipul.

~ Şi se întoarce întotdeauna?

~ întotdeauna.

Rămânem un moment în tăcere şi sunt aproape sigură că amândoi ne gândim la Ben. Dintr-un anumit motiv, vreau ca Leo să ştie că nu-mi doresc ca Ben să se întoarcă sunt fericită şi mă simt întreagă fără el. ?l că

El merge mai departe şi o spune:

- Dar Trevor a plecat şi povestea s-a încheiat
- Da, zic eu şi Leo îmi aruncă o privire de parcă un puzzle care trebuie dezlegat. Ei bine, acum îmi cu toate secretele. Mă duc la culcare. [1]

CAPITOLUL 6

Leo nu se trezeşte să vadă răsăritul. Ar trebui să mă bucur că leagănul e doar al meu, dar nu mă bucur. Lucrul ăsta mă alarmează profund. Am început să mă obişnuiesc cu el şi cu felul în care mă urmează peste tot. îmi face plăcere că mă ascultă când vorbesc. îmi place cum mă priveşte.

Ben obişnuia să stea aşezat în faţa insulei din bucătărie şi să vorbească despre piaţa imobiliară şi despre ce e în neregulă cu oamenii, în timp ce eu pregăteam cina. „Ştii ce-i în neregulă cu Mickey?", sau „Ştii ce nu-i în regulă cu tipul ăla de la bancă?" Astea erau întrebări retorice, şi singurul lucru care varia era persoana care îi greşea în ziua respectivă. îi plăcea să lase televizorul să meargă nonstop, ca zgomot de fundal, în timp ce plimba pe masa din bucătărie hârtiile pe care aşternuse ultima lui schemă. Ben folosea o grămadă de spaţiu.

în noaptea în care mi-a spus că pleacă a dormit pe canapea cu televizorul dat tare. Eu am stat întinsă în pat, încercând să procesez cele întâmplate. Totul era atât de confuz.

Mi-am amintit expresia lui Penny prima dată î spus că ieşeam cu el. „O, Doamne Dumnezeule'„ 'art| „Să nu calci în străchini.” Ben era o partidă bună Ur o şcoală privată şi se mişcase prin viaţă cu uşurinţă^ era genul de tip pe care Penny l-ar fi cunoscut. Ken

Eu şi Penny am crescut în oraşul Chesterville, din Con ticut, o localitate de mărime medie, care era alcătuită^ două mici orăşele, unul bogat, celălalt alcătuit din clas muncitoare. în 1950, când lucrurile au fost rearanjate p$_{en}$ tru a crea un singur oraş, cu un singur liceu public, a re zultat un oraş divizat exact aşa cum ai vedea într-un fil$_{m}$ de fohn Hughes. Dacă locuiai pe deal, cel mai probabil că părinţii tăi aveau o profesie. Dacă locuiai la poalele acestuia, părinţii tăi aveau o meserie. Dacă erai ca mine, tatăl tău curăţa piscinele celor care aveau o profesie.

Segregarea din oraşul nostru era ceva la care nu mă gândeam aproape niciodată. Mă duceam la şcoală cu autobu zul, împreună cu ceilalţi copii din cartier, şi ne jucam unii în curţile celorlalţi după şcoală. Ne petreceam vacanţele la piscina publică, pe care tot tatăl meu o curăţa. La liceu, eu şi prietenii mei făceam mişto de hainele pretenţioase ale celor care locuiau pe deal şi de maşinile decapotabile pe care le primeau la şaisprezece ani, şi care erau invariabil accidentate şi înlocuite cu altele în decurs de o lună. Mă simţeam confortabil în căsuţa mea, în blugii mei decoloraţi, unde ştiam exact la ce să mă aştept.

însă nu şi Penny. Ea voia să locuiască pe deal. încă din gimnaziu începuse să le imite pe fetele de acolo, şi felul în care acestea se prezentau. Când ele îşi cumpărau blugi noi,

i pe picior, Penny îşi petrecea weekendul la maşina de strân§ maniei mele, îngustând crăcii perechii ei de Levi's. Când îşi lăsau breton, Penny le urma exemplul. Chestia sta n-ar fi dus-o nicăieri, însă, în clasa a zecea, Penny a dat be pentru musicalül din primăvara aceea şi a reuşit să obţină un rol principal, alături de o mână de fete de pe deal. După o expunere prelungită la generozitatea lui Penny şi la pasiunea ei pentru distracţie, acestea i-au devenit prietene adevărate. Tranziţia s-a produs fără cusur, făcându-mă să cred că Penny fusese întotdeauna una de-a lor şi că aştepta-se răbdătoare pe „moşia" noastră de o sută de metri pătraţi.

Pe parcursul facultăţii şi mai apoi, după ce s-a mutat în Manhattan, acestea erau cercurile în care se învârtea. Am fost surprinsă când am aflat că ele sunt peste tot şi că se întrepătrund în cele mai bizare moduri. Oamenii bogaţi se pare că se cunosc unii pe alţii tangenţial. Aşa încât n-am fost surprinsă când am sunat-o din Amherst şi i-am spus despre Ben, iar ea a ştiut exact cine era.

Chiar dacă n-am fost niciodată atrasă de viaţa strălucitoare a locuitorilor de pe deal, când l-am întâlnit pe Ben am fost cumva fermecată de uşurinţa traiului lor. De aşteptarea lui nerostită că lumea se va conforma capriciilor sale. De încrederea lui că nu va fi niciodată convocat sau pedepsit pentru vreo greşeală. Era genul acela de tip puţin meschin, care te făcea să te simţi uşor superioară în cazul ln care te plăcea. încă din ziua în care m-a ales, am făcut tot ce am putut ca să nu greşesc. Şi cu toate acestea, exact acolo am ajuns.

Când am terminat facultatea, am obţinut muncă în lumea editorială din Manhattan, iar '°[c] venit prima idee şi primul cec de zece mii de dolarid*''[a] tea bunicii lui. Lucrurile se întâmplau cu şase luni în să descopere că acela era şi ultimul cec pe care avea primească vreodată. Am găsit un apartament într-o clăd*'[1] fără ascensor din East Village, pe care aproape că ni 1 permis, şi cred că am fost fericiţi. Mă întorceam acasăX la muncă şi îl găseam aşezat la masa din bucătărie, entu ziasmat de un potenţial nou investitor. Găteam în timp ce el îmi dădea toate detaliile conversaţiei lor. Mă gândeam că era prea entuziasmat de ceea ce i se întâmplă ca să mă întrebe despre mine.

Până când ne-am căsătorit, la douăzeci şi şase de ani, scânteia dintre noi era dusă. Ben încă profera injurii la adresa nedreptăţii de a nu avea nici un venit pasiv, o injustiţie care îi alimenta furia împotriva lipsei de inteligenţă a acelor investitori care nu erau interesaţi de schemele lui. Partea aceea din mine care ştia cine sunt şi că nu ar trebui să mă căsătoresc cu Ben a devenit greu de auzit peste zarva făcută de planurile de nuntă. Cred că Newton s-a gândit la oameni de douăzeci şi ceva de ani, aflaţi în relaţii de lungă durată, care au pus mâna pe locaţii de nuntă greu de găsit, când a decis că obiectele aflate în mişcare tind să rămână în mişcare.

Când m-am trezit cu doi copii şi o casă dărăpănată a trebuit să mă confrunt cu faptul că lui Ben nu-i plăceau prea multe la mine. Nu-i plăcea ce viziune aveam asupra lumn» nu-i plăcea părul meu, casa mea. Nu-mi vedea calităţile ş

Un urmii nici eu nu ml le-am mai văzut. Cred că ** noastră a avut de-a face cu dorinţa mea de v pe el să fie bucuros că m-a ales pe mine. I-am as- * \ t mxnectele prost gândite fără să zic nimic. Am adus [1].. ^âsă. dar am făcut-o fără să vorbesc despre asta, încât el SĂ simtă că munca lui era cea care conta, ca şi ^ând aş fi servit la mese până când termina el facultatea de \edkinâ. Am început chiar să-i folosesc cuvintele pentru descrie munca: „încă un roman de dragoste stupid". Am tăcut de mâncare şi am încercat să rămân veselă pentru ¿opii, Mi-am amintit de ziua de naştere a mamei lui şi i-am trimis cadouri. N-a fost suficient.

în mintea mea, eu eram cea care îl susţinea pe el; în mintea lui, eram cea care îl ţinea în loc. De fiecare dată când vreun proiect de-al lui se ducea pe apa sâmbetei avea un fel de a mă face să simt că era vina mea. Şi nu exista nici un motiv, nici o conexiune logică, ci doar implicaţia că eu eram cea care îl împiedicam să se ridice. într-una din seri, când am descoperit că nu mai aveam decât treizeci şi şapte de dolari în cont, am sugerat să mâncăm mai bine acasă decât să ne întâlnim în oraş cu prietenii. „Ai sărăcia în oase, Nora. întotdeauna o să fii falită", mi-a zis el dezgustat „Am un soţ care nu lucrează şi care cheltuie banii de parcă are imprimeria acasă", m-am gândit eu. „Da, o să fiu -•^totdeauna falită."

În seara aia, singură în pat şi cu Ben pe canapea, am adormit cu cele mai bizare gânduri în minte. Unul din ele [?] md că începând de a doua zi urma să am controlul deplin telecomenzii. începând din seara aceea mă voi duce la culcare fără Ben care să mă streseze să facem sex d calitate. Mi-am imaginat răsăritul de a doua zi şi cu[Pr°aStă] va fi ultimul

pe care-l voi vedea cu el în aceeaşi casă^ celelalte răsărituri vor fi doar ale mele. Am simţit o 1° re profundă pentru că chinul se încheiase, ca şi când fi oprit să dau din picioare şi apoi m-aş fi trezit că *poT* din apă fără nici un efort. „Du-te, Ben. Du-te şi găseşte^* viaţa plină de importanţă."

Desigur, Ben nu pleca doar de lângă mine, ci şi de lân copiii lui. Şi lucrul acesta avea să-i doară pe ei pentru multă vreme. însă, în noua mea stare de spirit, nu mă puteam opri să nu mă gândesc că n-o să mai văd niciodată îndoiala pe feţele lor, ca atunci când le promitea lucruri pe care nu ni le puteam permite. Nu va mai trebui niciodată să le explic „ce-a vrut să zică tati când a spus lucrul acela neplăcut". Urma să le ia timp să se acomodeze, dar în adâncul sufletului meu ştiam că le va fi mai bine fără el.

în dimineaţa următoare m-am trezit gândindu-mă la testul de vocabular al lui Arthur. îl picase pe ultimul şi avea emoţii să-l încerce pe următorul. Mi l-am imaginat încercând să folosească toate acele cuvinte dificile, chiar

după ce tatăl lui i-ar fi spus că urma să plece. Am alergat la parter şi l-am trezit pe Ben, spunându-i:

- Nu putem aştepta până după şcoală ca să le spunem copiilor?

- Plec, Nora. Va trebui să accepţi treaba asta. îmi pare rău.

S-a frecat la ochi şi s-a întors pe partea cealaltă, iar eu m-am gândit: „Frate, noi chiar că nu suntem pe aceeaşi lungime de undă".

iu şi m-am împăcat cu lucrul ăsta, i-am ţinut eu is- i^Dar hai să_i lăsăm pe C°pii Să meargă întâi la şcoală °T_C putem spune după-amiază.

Bine a zis el ridicându-se în şezut şi privindu-mă. Mă duc să fac un duş.

La micul-dejun, Ben s-a purtat ca şi când totul ar fi fost ormal I-am dus pe copii la şcoală şi am rămas în casa de ceai cât timp şi-a împachetat lucrurile. Mă simţeam îngri- orata pentru ce avea să se întâmple, dar şi puţin neliniştită că ar fi putut să vină să-mi spună că s-a răzgândit. M-am surprins zâmbind în timp ce priveam pe fereastră din casa de ceai şi întrebându-mă dacă nu cumva viitorul tocmai s-a deschis în faţa mea. N-aş fi avut niciodată curajul să dau drumul frânghiei în această luptă decisivă, însă Ben o făcuse în locul meu.

Când copiii s-au întors de la şcoală, i-am pus să stea jos şi Ben le-a zis că urma să plece o vreme. Arthur a început să plângă imediat, fiindcă avea înţelepciunea de a înţelege încotro se îndreptau lucrurile.

- Unde pleci? a întrebat el.
- în Asia, a zis Ben, ca şi când asta ar fi explicat tot.

-Vin şi eu cu tine, a spus Arthur. îţi pot fi de ajutor şi o să învăţ chinezeşte.

Vorbea printre lacrimi şi în momentul acela m-a

durut puţin inima. Mie îmi era mai bine fără Ben, la fel şi copiilor, dar m-a ucis disperarea din ochii lui Arthur.

- îmi pare rău, băiete, dar o să vin înapoi.

~ Când? a întrebat Bernadette.

- în curând, a zis el şi i-a îmbrăţişat pe rând minţi, bine?

Copiii n-au răspuns, s-au uitat doar la el fără a crede, presupun. Şi-a luat cheile, telefonul şi st^ V*nă de vestă matlasată şi a plecat. Noi trei am rămasă eaşi încăpere pentru restul zilei, nici unul din noi ° *Ce* să-i scape din ochi pe ceilalţi. Zile şi săptămâni după^c am încercat să-i fac să vorbească despre cele întâmplă Bernadette părea să fie mai degrabă enervată decât rănir ca şi când orice ar fi avut taică-său de făcut era probabil chestiune stupidă. Am avut grijă să nu fiu de acord. Arthur era trist şi a pus numeroase întrebări la care nu am avut răspuns. „Nu-i e dor de noi? Nu vrea să ştie ce facem?" O vreme am vorbit despre asta în fiecare zi, până când ne-am cam epuizat propriile explicaţii. Nici unul dintre noi nu credea că o să revină.

Casa era mai încăpătoare fără lucrurile şi fără furia lui. Am scos afară o parte din mobilă şi m-am bucurat de spaţiul liber rămas. Am simţit că în sfârşit casa putea să respire. Am început să alerg înainte de a scrie şi jur că scrisul meu s-a îmbunătăţit. Am sperat că puştii mei simţeau cât de puternică eram fără Ben care să mă tragă în jos. Fără el aveam energia de a fi şi mamă, şi tată, şi tovarăşă de joacă, şi cea care aducea cele necesare în casă. Oamenii vorbesc despre noua lor viaţă ca despre un soi de acomodare dificilă, însă pe mine m-a făcut să mă simt mai uşoară. M-am eliberat de îngrijorarea cheltuielilor făcute de Ben. Nu am mai fost nevoită să-i deviez replicile critice la adresa mea sau a copiilor. Eram liberă.

, ,7fntrt lui I ro în cnsn meft c însă iimiiwHA. îmi lu<r c aici. | na m ile suni iişonrc şi Inc liante, Iar m l^1 cntr un vis cu ochii deschişi cum cft ACPHSIH rM<* alune*-
as nou* nu a realitate. Am un companion iirAtos, care md u|l;\ când vorbesc. Pune întrebări legate de crea ce | «pun 1 -ntru * A vrea sA afle mal multe. Nu mA pot detaşa de sen timcntul cA lui Leo ii place sA sten de vorbă cu mine, Ca şi când ii place de mine cu adevărat, Nu stă aici ca să primea» că ceva pe gratis sau ca eu să fac ceva pentru a-l îmbunătăţi situaţia. Leo Vance e bine şi fără mine, cu toate acestea mă urmăreşte captivat.

Pleacă în două zile şi trebuie să-mi bag minţile în cap. Azi e marţi. Bernadette are oră de dans după şcoală. Trebuie să scot gunoiul reciclabi 1 afară. Mâine e *prima* zi de repetiţii şi treaba mea e să-i fac pe copii să tacă în timp ce îşi aşteaptă rândul. După cum am aflat, sunt responsabilă de întreaga piesă, ceea ce înseamnă că trebuie să adun un comitet. Cine se ocupă de costume? Dar de decoruri? Şi de gustări?

- Fir-ar, aproape că l-am ratat.

Leo dă buzna pe uşă cu o pătură în braţe. Se aşază lângă mine şi pune pătura peste amândoi. Soarele s-a ridicat pe jumătate şi n-a ratat partea cea mai interesantă. Asta e momentul în care culoarea roz începe să urce la nivelul copacilor.

- Vrei să-ţi aduc nişte cafea? îl întreb pentru că n-

aş face [asta] niciodată în absenţa cafelei.

~Nu, stai până când se termină.

Aşa că stau şi rămânem privind tăcuţi pârr se luminează.

a Cân< ^

- La ce te gândeai? mă întreabă el. Erai 5 când am venit. e

încru nt atâ

- La nimic, răspund eu. A vorbi despre Ben mă f mă simt o persoană învinsă, aşa că tac. Leo se întoarce mine şi-mi s aruncă o privire care spune că nu mă crede z* La cât de bine e că Ben a plecat.

- Unde e acum?

- Cine ştie? A zis că se duce în Asia.

- Deci nu te sună? Nu-i vede pe copii?

- Nu. Ei, sună câteodată şi face planuri, dar nu-şi face niciodată apariţia.

- Uau! De unde vin banii?

Râd la întrebarea asta, un râs din tot corpul, şi până la urmă mă înec cu cafea. Leo îmi oferă pătura lui ca să mă şterg la gură. îmi folosesc mâneca.

- Scuze, zic. A fost o întrebare absolut legitimă. Despre asta n-am vorbit în scenariu. Nu trimite cecuri. înţelegerea noastră a fost destul de clar încheiată – eu rămân cu casa, cârdurile de credit şi debit, rata la bancă şi cu plăcerea de a-i creşte eu însămi pe copii. Iar el poate pleca. Nu m-am certat cu el pentru că n-am vrut să trebuiască să vând casa. De fapt, aş fi putut ajunge în situaţia în care să-i plătesc pensie toată viaţa. Şi atunci, probabil că ar fi trebuit să-l ucid. Aşa încât înţelegerea asta a fost cea mai bună.

- încep să înţeleg de ce nu i-a păsat lui Ruth când Trevor a plecat. Deci, la fel ca în film, munca nu-i de nasul lui?

Hamiltonii nu muncesc pentru alţii.” Ăsta e mottoul

De fapt, stră-străbunicul lui a muncit din greu şi a făcut ^vere din creşterea bovinelor. Ben a crescut înconjurat de ° ătia aceea, dar n-a asimilat aspectul muncii „din greu”. Ca i când n-a fost atent la episodul în care străbunicul lui a scos bălegarul cu lopata ani de zile până să ajungă undeva. Aşa încât încearcă doar marea cu degetul, începe lucruri care nu-i reuşesc, mai ales pentru că alţii sunt incompetenţi.

îi susţin privirea ca să-i arăt că am acceptat treburile astea. Ceea ce e adevărat. însă nu şi partea în care Ben n-a făcut nici un efort ca să-i vadă sau să-i contacteze pe copii în decurs de aproape un an; acea parte mocneşte în pieptul meu sub forma unei furii uşor de stârnit. Partea în care Ben este aşa cum este nu mai ţine de mine şi nu mă mai deranjează deloc.

Leo cercetează cu privirea copacii, apoi mă priveşte din nou.

- Ce s-a întâmplat cu cămaşa de noapte transparentă?

- Mi-am învăţat lecţia, zic eu şi-i fac prietenește semn cu cotul.

CAPITOLUL 7

Leo se duce pe jos în oraş ca să mai cumpere o baghetă de la alimentară, ceea ce înseamnă că am casa de ceai doar pentru mine. E cam tot aşa cum am lăsat-o, cu excepţia aşternuturilor de mult mai bună calitate. Valiza lui e deschisă la picioarele patului şi rezist tentaţiei de a-i inspecta conţinutul. Patul e nefăcut şi îmi imaginez că-i pot vedea conturul corpului în timp ce doarme. Ar fi pe partea lui şi linia spatelui gol ar imita curba pe care o face speteaza patului. O, *Doamne, Nora, termină!*

Scriu de la zece la două şi Leo mă lasă în linii mari în pace. Aud o maşină care parchează pe alee şi bănuiesc că i-a sosit prânzul, de la unul din restaurantele de cinci stele din oraş. Pe la ora unu bate la uşa deschisă a casei de ceai.

- Pot să trag un pui de somn?
- Sigur. Dar fără vorbă.

îl aud cum se strecoară sub pătură şi îşi găseşte o poziţie confortabilă. Mă opresc din scris pentru că simt că ma priveşte.

Cei zic fără să ridic privirea.

Care sunt genul, oraşul şi profesia de data asta?

Zâmbesc în direcţia laptopului.

Lucrez în linii mari cu ce mi-ai dat. Un bărbat din .nneapolis, care lucrează în domeniul imobiliar, iese din ca să cumpere o fermă de dovleci aflată pe ducă.

° Fermă de dovleci? Există aşa ceva?

_O, va trebui să vii înapoi în octombrie.

-Bine, zice el şi eu încep să scriu din nou.

Fiindcă Leo e pe locul în care moţăi eu de obicei, mă întorc în casă pe la două. Pe blatul din bucătărie e o lădiţă cu sticle de vin franţuzesc şi o cutie de brioşe de la Cupcake Castle din SoHo. Mă ia cu ameţeală numai când mă gândesc ce bucuroşi o să fie copiii.

Când mă întorc de la şcoală cu copiii, Leo s-a trezit şi despachetează lădiţa cu vin.

-Doar nu era să bem tot chardonnay-ul ăla sinistru. Am înţeles că vinul ăsta merge perfect cu... Ce mâncăm marţea?

-Tortilla cu carne, zic copiii mei la unison.

-A, desigur.

Aşază brioşele pe o farfurie pe care nu ştiam ca o am şi se uită satisfăcut cum acestea dispar. Sunt conştientă că scena asta sclipitoare e o fantezie, dar îmi dau voie să bucur de ea. Copii zâmbitori şi

promisiunea unui vin calitate alături de un bărbat atrăgător. Joia asta o să fa cruntă.

- Bun» deci Bernadette are dans la patru t • jumate. Artk dacă vrei să-ţi aduci piesa cu tine, putem învăţa că plici în timp ce o aşteptăm. ' eva re

- Interzis, zice Leo. N-ai voie să te apropii de scenariul

- Evident, zice Arthur. Stau acasă şi fac renetiH« * т e cu I gfj

Apoi se corectează întorcându-se spre Leo: Adică dac" eşti ocupat cu altceva. nu

- Omule, dacă e ceva ce nu sunt, atunci aia e ocupat Nu am nici măcar internet acolo.

Se întinde şi-l ciufuleşte pe Arthur, iar soarele târziu al după-amiezii străluceşte prin ferestrele din spate şi parcă timpul încremeneşte peste zâmbetele lor, iar eu trebuie s-o şterg naibii de acolo.

Când Bernadette aleargă în sala de dans, eu rămân aşezată pe banca de afară, sperând să am răgaz să-mi adun gândurile. Sunt îngrozită de cum stau noaptea întinsă în pat şi aştept să aud zgomotul paşilor lui urcând scările şi îndreptându-se spre baie. Sunt ruşinată de cât de turată mă simt de îndată ce mă trezesc, de cum am început să mă spăl pe cap în fiecare zi. Sandra Wells şi Kiki Lee îmi întrerup gândurile autoincriminatorii după ce îşi conduc fetele înăuntru şi se aşază apoi pe bancă.

- Hei, Nora. Ce mai zici? începe Sandra.

- O, lasă-mă cu fineţurile astea, zice Kiki. Dă-i bătaie şi zine.

- Nu stă decât câteva zile. Am impresia că crede că vieţile noastre simple sunt un soi de cură pentru viaţa lui super

interesantă.

E la fel în Persoană? vrea sa ?tie Kiki- Adică tă latine cu Privirea a*a a h*' Pu* untul Pe pâi- ăjită?

neaPZici de privirea incendiară? Nu, râd eu. Cred că o fo- j seşte doar în faţa camerei de filmat. Mă priveşte de parcă ° fi o mamă din suburbii care poate are nevoie de un tratament de înfrumuseţare.

ştiu că nu e adevărat chiar în timp ce spun asta. în majoritatea timpului se uită la mine cu un soi de curiozitate amuzată. Mă priveşte când crede că sunt preocupată de altceva. A trecut aproape o săptămână de când nu m-am mai simţit absorbită de ceva.

Eu şi Bernadette ne întoarcem acasă şi îi auzim cântând: „Trebuie să-i uşurezi de câte un bănuţ, ici-colo", cocoţaţi fiecare pe câte un capăt de canapea.

- Bravo! strigă Leo şi Arthur face o plecăciune.

-Mamă! Am trecut prin toată piesa. Fără să mă uit pe hârtie!

Arthur vine în fugă să mă îmbrăţişeze. îi zâmbesc lui Leo peste capul lui Arthur.

- Excelent! Acum eşti pregătit.

Leo se dă jos de pe canapea şi e cu gândul doar la piesă.

- Şmecheria e să te opreşti la timp din repetat. Ai învăţat replicile şi acum trebuie să le laşi să se aşeze. în seara asta faci orice, mănânci ce mâncaţi marţea, îţi faci temele, zice el- Face ochii mari şi întinde mâna după o sticlă de vin. Ştiu. Hai să ne uităm în seara asta la unul dintre filmele cu hnal fericit ale maică-tii!

Arthur îşi dă ochii peste cap.

- Sunt absolut stupide.

- Mie-mi plac, zice Bernadette.

îi apreciez spiritul de solidaritate.

- Sunt destul de stupide, dar şi mie îmi plac, răs Pund eu Hai să ne uităm la *întâlnire de Valentine.*

- Lasă-mă să ghicesc. Femeie puternică, într-o de conducere, se întoarce acasă şi se întâlneşte cu ei Prie tenu din liceu

- E o expertă în patiserie. Dar da.

Râdem cu toţii şi Leo îmi întinde un pahar cu cel mai delicios vin pe care l-am gustat vreodată.

Leo se trezeşte să vadă răsăritul înaintea mea. A lăsat afară o cană cu cafeaua mea.

- Bună dimineaţa! zice el.

- Mulţumesc. Mă aşez lângă el şi-mi iau cana. Deci, ăsta e ultimul tău răsărit de soare în Laurel Ridge.

- Nu, asta este a şasea zi, care include noaptea a şasea, care include răsăritul de mâine. La ce oră să fie plecarea?

- Suntem destul de relaxaţi în privinţa asta.

Mă priveşte cu o expresie de recunoştinţă pe faţă şi mă întreb dacă timpul petrecut aici i-a făcut bine.

- Te bucuri că ai rămas? Adică, te simţi mai bine?

- Mă simt destul de bine. Chiar acum mă gândeam cât de dor îmi e să fac parte dintr-o familie. Ca atunci când eram mic şi eram cu toţii parte dintr-un întreg, şi ne tăceam atâtea concesii unii altora. Eu şi fratele meu, Luke, trebuia să împărţim mâncarea şi spaţiul, şi atenţia pe care

jneani. Acum abia dacă-l văd, iar viaţa mea nu are le- X» dedt cu mine E epuizant

Trebuie să fie o plăcere, zic eu cu voce tare din greşeală.

Mă împunge cu cotul.

-Ştiu că par un nemernic, dar uită-te la viaţa ta. Trăieşti pentru copiii tăi şi ei trăiesc pentru tine. E ceva aproape sacru în legătură cu asta. Eu trăiesc pentru cariera mea şi toţi oamenii din jurul meu sunt plătiţi să trăiască pentru cariera mea. îţi jur că anul trecut, de Ziua Recunoştinţei, m-am uitat în jurul meu la masă şi am realizat că toată lumea de acolo era pe statele mele de plată.

-Nu cred. Trebuie să fi avut vreun soi de relaţie normală. Cum ar fi alături de o femeie care să te placă şi care să râdă de glumele tale teribile.

-Sigur, o grămadă. Chestia e că toate mă plăceau înainte să mă cunoască, ca şi când se îndrăgosteau de ceva ce-au văzut în revista *People.* Când mama a murit, m-am gândit: Am pierdut-o pe ultima femeie de pe lumea asta care mă cunoştea. Desigur, nici eu nu mă deranjez să încerc să le cunosc pe ele.

-L-am cunoscut pe Ben atât de devreme încât n-am avut niciodată genul ăsta de relaţie scurtă, lipsită de noimă. Deşi bănuiesc că în loc de asta am avut parte de o relaţie lungă lipsită de noimă.

Râdem amândoi la replica asta, ca şi când Ben ar fi subiectul unor glume de-ale noastre.

~ în dimineaţa asta m-am trezit îngrijorat de

Arthur. Am trăit un sentiment extrem de ciudat dorindu-mi ceva atat puternic pentru altcineva. Eşti foarte norocoasă.

Vreau să-i spun că e binevenit dacă vrea să rărnâ$_{nă\ ,p\ ,ncă\ 0}$ săptămână sau două dacă de asta are $_{nevoiţ}$ nar ştiu că sunt pe o pantă alunecoasă, pentru că a a$_{dus}$ X c» «> ” $^{d”P”S}$

Mă lasă în pace toată ziua, ca să am casa de ceai $_{doar}$ pentru mine între zece şi două. Creioanele mele sunt $_{pe}$ poziţii şi n-am făcut focul pentru că e cald afară. Ascult păsările prin geamurile deschise. Din când în când, mă uit pe furiş pe uşa din faţă, ca să văd dacă nu cumva vine să mă vadă.

Scriu prostii, mai mari ca de obicei. Scene romantice dezgustătoare, cu sărutări prelungi şi femei de altminteri cu scaun la cap, care-şi deşartă ofurile. Cineva face o cerere în căsătorie la răsărit de soare, în munţi, şi, ei bine, mi-am pierdut minţile în mod oficial.

La unu şi jumătate el încă mă lasă în pace, şi mă hotărăsc să trag un pui de somn. Doar e casa mea de ceai, e patul meu, mă gândesc că am tot dreptul să mă întind. Nu îndrăznesc să mă bag în aşternuturile lui, asta ar fi mult prea personal, însă mă adâncesc în perna lui înfăţată cu în şi-i adulmec mirosul până când adorm.

Simt o mână pe umăr şi cineva stă aşezat pe marginea patului. Sunt năucită de somn, ca atunci când te trezeşti peste zi şi nu ştii unde eşti. Clipesc.

- La naiba! Scuze. E patul tău. Cât e ceasul?

- E două şi jumătate. Am venit să-ţi aduc un ceai şi erai adormită. Bănuiesc că am ajuns prea târziu.

E foarte aproape de mine. Şi $_{eu}$ sunt înr - $_{5tiu}$ dacă mă pot ridica în capul oaselor fără^j ^{P}x $^{Pat\ N}$" *şi* mai

mult de el, deci rămân culcată mă aPropii

-Am scris o grămadă de scene extrem d

Şi scrisul de mântuială mă extenuează exnl proaste- încă nu m-am trezit de tot TU ce ai fă ? <C CU Simt că de scris.

Simt o greutate în stomac.

- Ah? e tot ce reuşesc să spun.

- Mda. Se ridică în picioare şi începe să facă paşi prin încăpere. Nu sunt sigur în legătură cu Arthur. Adică aseară era pregătit, dar azi, după o zi întreagă la şcoală, ar putea să uite tot. Vreau să zic, dacă iese un dezastru?

O, dulce realitate! îţi mulţumesc. Mă ridic în şezut, mă redresez şi-mi pieptăn părul cu degetele. Sunt din nou o persoană şi o mamă.

- Leo, Arthur are zece ani. Asta e o piesă de teatru la şcoala primară. Jumătate dintre copii o să vomite sau o să se apuce de plâns în timpul repetiţiei. Arthur se descurcă.

- La ce oră îl luăm de la şcoală?

- O, Doamne! Bun, zic şi mă ridic, după care inspir adânc. Sunt depăşită de situaţie. Trebuie să am grijă de copii pe parcursul repetiţiei, de cei care sunt în culise. îmi verific telefonul. Trebuie să plec.

Leo mă urmează.

- Vin şi eu. Nu mă poţi lăsa să aştept aici.

- Bine. Plecăm în zece minute. Trebuie să pun lucrurile în ordine pentru cină.

- Aşa facem. Ce mâncăm miercurea?

- Surprinde-mă, zic.

Jur că ne mişcăm cu încetinitorul când trecem pe p locul în

care sunt aşteptaţi copiii la ieşirea din şcoală M îmbrăcat cu o rochie pentru că ştiu sigur că e extrem^ cald în auditoriu într-o după-amiaza ca asta. „PicioX^ a comentat Leo când am coborât de la etaj. La recoman darea mea, se schimbase din blugi în pantaloni de j_n E absolut concentrat, mişcându-se ca şi când ar fi trebuit să ajungem acolo încă de acum trei ore.

Trecem de securitate („E cu mine") şi trebuie să pre zentăm carnetele de conducere. Gardianul se uită la Leo şi întreabă:

- Pe bune?

- Mă tem că da, răspunde Leo.

Ne întâlnim cu doamna Sasaki în auditoriu.

- Bună ziua! Sunt Nora Hamilton, mama lui Arthur. Suntem aici ca să avem grijă de copii, în culise.

Am întâlnit-o pe doamna Sasaki de zece ori şi n-am reuşit să-i captez prea mult interesul. Până acum. Ochii ei se mişcă de la mine la Leo şi chiar zâmbeşte. Zic:

- El e prietenul meu, Leo. Lucrăm împreună şi s-a oferit să mă ajute cu copiii, dacă sunteţi de acord.

- Desigur. Mulţumesc! Nu mă aşteptam. Spuneţi-^[1] Brenda. Suntem bucuroşi de orice ajutor pe care ni-l puteţi oferi, domnule Vance. Am auzit că sunteţi în oraş. Aş îndrâz ni să spun că ştiţi ceva mai mult despre teatru decât mm[e]-

flirtează cu el? Mă uit la Leo să văd cum reacţi- ază şi-i aruncă privirea lui pasională. O săgetează pe °ne doamnă Sasaki. Biata doamnă Sasaki, care trebuie să ducă în seara asta acasă la bietul domn Sasaki. Jur că Leo ^să ne distrugă tuturor apetitul pentru bărbaţi obişnuiţi. ° -Termină, îi zic în timp ce ne croim drumul spre uşa dinspre scenă.

-Ce?

- Cu căutătura asta pasională.

Se opreşte din mers.

- Dar nu mă uit aşa la tine.

Mă întorc să-l înfrunt şi întreb:

- De ce nu?

Leo îmi susţine privirea.

- Aş vrea şi eu să ştiu.

Acum, există o limită până la care poţi să stai atât de aproape de Leo Vance şi să te uiţi în ochii lui fără să te transformi în lavă fierbinte, aşa încât spun:

- Ei bine, încetează să le mai arunci priviri din astea doamnelor de vârstă mijlocie de pe-aici. Hai să mergem.

Bernadette ne întâmpină în culise ca să fie asistenta noastră, dar mai ales ca să facă un tur al victoriei. în şcoala primară din Laurel Ridge, nimeni nu va mai pune sub semnul întrebării faptul că Bernadette e prietenă bună cu acel Leo Vance.

Arthur apare rostindu-şi replicile pentru sine şi aleargă sPre Leo.

- Ce faci aici?

- Ajut, ridică el din umeri. Te vei descurca, nu fi ţn (jorat. Dă-ţi voie să simţi toată chestia. Şi nu uita de con tactul vizual.

Am aliniat copiii lângă scenă în ordinea de p_e li_s care mi-a dat-o doamna Sasaki. Treaba mea e să ** pe scenă grupul corespunzător şi să-i fac pe ceilalţi să"** tepte în linişte. Orfanii sunt cam zgomotoşi, dându-se miri în faţa fetelor de la piaţă, care însă sunt prea preocupate de Leo ca să-i bage pe ei în seamă.

în momentul în care Arthur păşeşte pe scenă, îl pierd pe Leo cu totul. Stă în picioare în stânga scenei, şoptind replicile lui Arthur şi frângându-şi mâinile. Doamna Sasaki îl opreşte pe Arthur ca să-i dea o sugestie; ar vrea ca el să se uite mai mult spre public în timp ce-şi spune replicile.

- Bine, zice Arthur şi se uită spre Leo pentru confirmare.
- Nu sunteţi de acord, domnule Vance?
- îmi place ideea, Brenda. Chiar îmi place. Şi mi se pare potrivită pentru momentele în care cântă. Dar în scena aceasta cred că e important să comunice cu orfanii, ca să putem simţi că are grijă de ei. Asta o să atragă atenţia publicului, zice şi o priveşte intens.

Nu lasă să-i scape privirea până când ea nu termină de spus:

- Aha, înţeleg. îmi place. Ce sugestie absolut utila, Leo. Pot să-ţi spun Leo?

Şi cu asta, Leo îşi ia locul pe scaunul de lângă doamna Sasaki pentru restul repetiţiei.

CAPITOLUL 8

Pe verandă ne aşteaptă o cutie mare, din metal, care încălzeşte trei pizze făcute pe vatră la Mario’s, în oraş. Deasupra stă o sacoşă cu o salată uriaşă, tăiată, şi patru *cannoli.* Se pare că Leo s-a ocupat de cină.

Ne trântim pe scaune extenuaţi şi începem să mâncăm din pizza. Leo a deschis o sticlă de pinot noir. Arthur şi Bernadette vorbesc unul peste altul. Cine le are, cine nu ştie să danseze. Cine o să fie scos din spectacol până luni. Arthur stă cu spatele mai drept decât de obicei, nesiguranţa lui tăcută transformându-se în încredere tăcută în sine, înţeleg că nu are legătură cu rolul din piesă, ci cu atenţia şi interesul arătate de Leo. Cred că Arthur se simte susţinut.

Bernadette rosteşte lucrul pe care eu nu pot să-l spun.

- Deci, asta e ultima ta seară?

Leo mă priveşte şi eu mă uit la sticla de vin. N-am Idee ce exprimă faţa mea, însă nu e nevoie ca el să o vadă. Arthur tace.

- Ei bine, mă simt cam stânjenit, spune el M de lucru în oraş, să regizez împreună cu do ' ” ’ °fer't *Oliver Twist.* într-un fel, i-am promis Brendei -a Sas’ki la premieră. Ca stau Până

Bernadette ţipă şi Arthur rămâne nemişcat – Asta e peste trei săptămâni, zice el.

- Aşa e, spune Leo şi umple paharele.

- Frumos din partea ta, încep eu. Adică, vrei să faci ast Desigur, poţi să rămâi.

Nu pot să fac pe nonşalanta. Nici nu pot să-mi găsesc vocea obişnuită.

- Mulţumesc, zice el. Acum, ce trebuie să facem mai de-parte? Teme?

Pierd vremea prin bucătărie aranjând cafetiera pentru ceea ce nu va mai fi acum ultima dimineaţă a lui Leo aici. Uşurarea pe care o simt e profundă, dar sunt suficient de ancorată în realitate ca să ştiu că va fi şi mai rău peste trei săptămâni, când o să plece. Şi copiii mei îl adoră. Nu mă pot decide dacă e bine pentru ei să aibă în preajmă un bărbat care e atât de interesat de vieţile lor sau dacă durerea cauzată de plecarea lui Ben va fi şi mai mare după ce Leo pleacă. Cel puţin lasă în urma lui ceva, amintirea unei piese şcolare de succes. E aici pentru piesă, şi durata repetiţiilor e finită. Nimeni n-o să fie surprins când o să plece.

îl găsesc pe Leo pe canapea, în verandă. A deschis o nouă sticlă de vin şi se uită afară, spre curte, prin fereastra deschisă.

- Bei şi tu? mă întreabă.

Iau un pahar. Proiectul lui Bernadette pentru ora de artă fotoliu, aşa că mă aşez pe canapea, lângă picioarele lui încălţate în şosete.

îţi mulţumesc că mă laşi să stau, începe el.

_Şi eu că mi-ai ajutat copilul.

Ridică paharul ca să toasteze, şi eu îl ridic pe al meu, aşteptând să vorbească. îl pune însă jos.

-Cred că toastatul e o chestie ostentativă.

-Şi eu.

-Crezi că ar trebui să mă las de actorie?

Mă întorc spre el cu tot corpul, urcându-mi picioarele pe canapea.

-Nu. Nimeni nu crede asta. Ce tot vorbeşti acolo?

- Nu ştiu. Am făcut multe filme, şi am doar patruzeci de ani. Aş putea avea o a doua viaţă, în care să nu fiu faimos, în care să folosesc casa seif scanner.

- Eşti doar epuizat. Ai făcut trei filme în doi ani. Chestia asta e o resetare, şi, ca să fiu sinceră, mă bucur foarte tare că eşti aici. Dar o să fii entuziasmat de următorul rol, şi-o să te întorci din nou la actorie.

- îmi cam place să fac ce fac acum.
- Te-ai plictisi în cele din urmă.
- Tu te plictiseşti?
- Deloc.

Zâmbeşte.

- Pot să-ţi spun un secret?

~ Sigur, răspund încercând să-mi ascund entuziasmul din voce.

- M-am uitat la filmele de Crăciun de D

plac foarte mult. e Pe Romance. îrn.

- Nu-i adevărat, zic şi încerc să-mi ţin în frâu zâ care mi se răspândeşte pe toată faţa. mbetui

- Ba da. Când mă duc acasă de sărbători, eu şi m stăm până târziu şi ne uităm la vreo două, trei, unulM altul. Sau cel puţin ne-am uitat. Ei îi plăceau oamenii ** neri care se îndrăgosteau; mie îmi plac casele excesiv de încărcate de ornamente şi mamele care gătesc tot felul de lucruri. Şi cum toată lumea se stresează cum să atârne luminile, zice el şi ia o gură de vin. E o plăcere vinovată.

- Care e preferatul tău?

„Alege unul de-al meu! Alege unul de-al meu!”

Se gândeşte timp mai îndelungat decât consider că merită întrebarea.

- Cel în care reporterul se înzăpezeşte şi rămâne să o ajute pe proprietara hanului să plănuiască sărbătorile. Mi-au plăcut amândoi; mi s-a părut că ar avea sens să fie împreună.

- Becca şi Daniel. *Lacul liniştit.* E scenariul meu.

- Vezi? Eşti romantică.

- Doar pe hârtie. Şi atunci când miza e mică.

CAPITOLUL 9

Până la sfârşitul repetiţiilor de vineri după-amiaza, doamna Sasaki nu face decât să-i aducă lui Leo căni cu apă şi să îi aprobe ideile dând din cap.

Weezie îmi trimite un mesaj chiar când sunt pe punctul de a adormi:

Ce se întâmplă acolo? Zice că mai stă încă trei săptămâni?

Cred că pentru el e odihnitor, îi răspund eu.

Bine atunci, consider că e în grija ta acum. O să mă „odihnesc" în apartamentul lui de lux până când am veşti noi.

Bravo ţie!

Sâmbătă Leo vrea să vină la meciul de fotbal în care joacă Bernadette. Nu-i vine să creadă cât de mulţi copaci mărginesc terenul şi cât de confortabile sunt scaunele mele de stadion.

Crede că Bernadette e neaşteptat de agresivă pentru o fată de vârsta ei şi că ar trebui să aibă u personal înainte să ajungă la gimnaziu. îmi dau cap de nenumărate ori şi încerc să nu mă uit la " Peste lui. Poartă şlapi pentru prima dată, bănuiesc că din'0*^ vremii mai calde. Picioarele lui sunt ca şi mâinile izb-^ de frumoase, dar puternice. Mă gândesc la picioarele ! cum urcă şi coboară noaptea pe scările mele. încerr - sa ntj mă gândesc niciodată la mâini.

Problemele mele legate de piesa de teatru se rezolvă de la sine când Leo defilează între terenul de fotbal şi cel de base ball, împrăştiind în stânga şi-n dreapta zâmbete şi salutări Suntem la douăzeci de zile distanţă de premieră şi nimeni nu s-a oferit să înceapă să lucreze la decoruri şi costume.
Planul de rezervă era să avem o cortină din pânză de sac atârnată pe scenă, iar copiii să fie îmbrăcaţi cu hainele lor cele mai murdare, în stil orfan. Dintr-odată, toată lumea vrea să fie implicată. De fapt, se înghesuie în jurul nostru.

Leo stă cu spatele drept când face cunoştinţă cu Tania Chung. Se uită adânc în ochii ei, până când ea e de acord să dea gata un set întreg de costume până la patru după-amia-za, miercurea viitoare, când avem prima repetiţie cu costume. Evelyn Ness e de acord să facă decorurile, şi jur că am văzut cum îi tremură genunchii.

- N-o să te laşi niciodată de actorie, îi spun lui Leo.

- Deci ce se întâmplă aici sâmbătă seara? ne întreabă Leo în drum spre casă de la dezastruoasele prelungiri din Liga Mică ale meciului de baseball la care a participat Arthur.

- Eu dorm la Sasha, zice Bernadette.

Eu merg la o zi de naştere, spune Arthur.

A Se pare că n-avem noroc. Vrei să te scot la cină?

Se aud chicoteli de pe bancheta din spate şi e posibil să mă fi înroşit. Deschid puţin fereastra.

-Sigur.

-Ştii vreun loc decent?

_ Avem un bistrou în oraş care e foarte bun. Să nu fii snob.

Leo îşi dă ochii peste cap în oglinda retrovizoare, culegând şi mai multe chicoteli.

Am impresia că m-am machiat prea tare, dar nu am pe cine să întreb. Nu mă simt în largul meu cu chestia neagră din jurul ochilor şi am un vag sentiment de victimă a unui atac. Dar mi se pare nelalocul lui să nu fac un efort în plus sâmbătă seara, deci aleg rochia mea de mătase bleumarin, fără mâneci, pentru cazul în care transpir.

Părul îmi arată bine, mulţumesc Domnului pentru micile favdruri.

- Eşti un adult, îi spun eu reflexiei mele. Nu te purta ca o adolescentă.

-La naiba, zice el când intru în bucătărie.

E îmbrăcat într-o cămaşă albă, curată, şi un sacou bleumarin. E bărbierit şi zâmbitor şi, ei bine, arată ca un star de cinema.

- Prea mult machiaj? întreb pentru că aveam nevoie de un răspuns onest.

„Numai bine.

I Aşa cum era de aşteptat, intrăm în restaurant şi toată Urnea r^mâne cu gura căscată. Oamenii care mă cunosc

chiar şi întâmplător ne fac entuziast cu mâna Ce ştiu bine îşi organizează desele ieşiri la baie în aşa fep să se oprească şi să ne salute. lnc ^t

Amfitrioana ne conduce către o masă în colţul din cu faţa spre restaurant. Leo îi pune mâna pe antebraţ^ aproape că leşină. ea

- N-aş vrea să vă dau bătăi de cap, dar oare ar fi posibil să stăm la masa de acolo? arată el către o masă cuibărită în faţa unei banchete.

După un pahar de vin am uitat că întreaga comunitate se holbează la noi. Râdem de felul în care le-a fermecat pe acele biete femei să pună umărul la piesă. Vorbim despre copii, ca şi când ar reprezenta interesul nostru comun. Vrea să ştie despre scurta mea carieră în industria editorială, iar răspunsurile lui mă fac să-mi dau seama că am învăţat mai mult decât am crezut.

- îţi dai întâlniri? vrea să ştie el.

-Nu.

- Niciodată?

- Niciodată.

- De ce? -

- Astea sunt nişte suburbii destul de rurale. Oamenii singuri nu se prea adună aici. în plus, mă trezesc devreme, după cum ştii.

- Nu te simţi niciodată singură?

- Nu atât de singură pe cât mă simţeam când eram măritată cu Ben.

Când vine desertul, vrea să jucăm noul lui joc favorit, filmul de dragoste.

„Fii atentă, uite unul. Bărbat, face un talk-show, e din Akron, Ohio.

împung o bucată de tort de ciocolată şi mă gândesc.

-Se duce undeva la ţară, ca să intervieveze un star de cinema retras, şi se îndrăgosteşte de femeia care are grijă de ea şi care visează probabil să-şi deschidă un magazin de brioşe, continui eu.

-Toate vor asta.

-Există un număr nelimitat de brutărese în filmele astea, mă declar eu de acord. Şi nici una dintre ele nu e supraponderală.

-E vreo activitate în comunitate la final?

- Hm. Iau o muşcătură şi mă gândesc. A! El va fi gazda licitaţiei de la târg.

-Acolo unde ea îşi va vinde brioşele.

-Bineînţeles.

-Iar el trebuie să plece înainte de eveniment; îi sfâşie inima, dar se întoarce şi urmează un ditamai sărutul, zice el.

-De fapt, sărutul nu e niciodată chiar aşa de lung.

Şi-a terminat vinul şi îi torn jumătate din al meu.

- Deci asta-i tot? mă întreabă.

- Mai sunt lucruri mărunte. Dacă vreunul dintre ei are părinţi, sunt întotdeauna extrem de iubitori şi capabili să aibă singuri grijă de ei înşişi. Părinţii nimănui nu sunt o problemă. Mai iau un pic de prăjitură. Şi femeia are de obicei câte o ciudăţenie care ar fi enervantă pentru toţi ceilalţi bărbaţi, dar pe care tipul ăsta o găseşte irezistibilă.

- Serios?

- Face parte din fantezie. Cum ar fi femeia cris

face liste cu duiumul, ceea ce îi place muzicianul^ * * nevoie să-şi pună lucrurile în ordine. Care are

- Chestia asta e diabolică. Ce-mi poţi spune de f$_e$ nebună, care îşi plănuieşte viaţa după minutarul un elveţian?

- Ei bine, zic, golindu-mi paharul şi aşezându-l masă. Face o grămadă de lucruri. Dar, din experienţa mea nu e exact genul de chestie pe care un bărbat o găseşte irezistibilă.

- Eu o găsesc, zice el. Ar trebui să mergem acasă.

Casa e cufundată în întuneric când ajungem şi nici unul din noi nu aprinde lumina. Stăm doar în bucătăria întunecată şi el face un pas spre mine.

- Trebuie să-l luăm pe Arthur?

„Arthur?”, mă gândesc. A, da.

- îl aduce Kate acasă.

- Bine, zice.

E suficient de aproape încât dacă ar face o jumătate de pas spre mine m-ar putea săruta. Mă întreb din nou dacă imaginaţia mea n-a luat-o razna, dacă n-ar fi poate timpul să las baltă poveştile romanţioase.

- Somonul meu era perfect, zic eu absolut din senin, în special pentru că am nevoie să întrerup contactul vizual. Fac un pas lateral, ca să nu mai fim faţă în faţă. Adică, uneori nu e gătit bine, şi ei zic că e roz la mijloc, dar de fapt peştele practic încă respiră. Nu că peştii ar respira.

Râd uşor la comentariul meu absolut lipsit de umor, însă

acum simt că pot respira. Mă întorc către hiatul mobilei 4e bucătărie şi încep să aranjez în întuneric o grămadă de hârtii deja ordonate.

- Vrei să aprinzi lumina? îl întreb.
- Nu, răspunde el şi face un pas chiar în spatele meu.
- Ah, zic eu şi mă întorc spre el.

îmi dă deoparte o şuviţă rebelă din ochi şi-şi sprijină mâna pe gâtul meu, într-o parte. Nu-mi amintesc să mă fi atins până acum şi, judecând după căldura care mă furnică şi care mi se răspândeşte prin corp, cred că mi-aş fi adus aminte. Nu-l pot privi în ochi, dar pot simţi că mă studiază în întuneric. Se apleacă înainte şi faţa lui e atât de aproape încât nasurile noastre se ating. îi simt răsuflarea pe buze. Spaţiul dintre noi e încărcat de dorinţă, în cea mai mare parte, a mea, probabil, şi mi-e teamă să-i întâlnesc privirea pentru că o să vadă toată dorinţa aia, expusă. Dintr-un anumit motiv, vreau să rămân în acest moment, să mă mişc în aceeaşi direcţie, ca să ştiu şi să nu ştiu în acelaşi timp ce urmează să se întâmple. Ar fi un soi de pisică a lui Schrodinger[1] a săruturilor.

îmi şopteşte numele, apoi trec câteva secunde. Ridic ochii în cele din urmă şi Leo mă sărută. La început un sărut scurt, care testează, şi apoi unul fără sfârşit, care mă topeşte. Mă sărută atât de imperios încât vreau să cred că

O pisică poate fi vie, dar poate la fel de bine să fie moartă, câtă vreme nu o vezi> deci nu ai o certitudine în această privinţă, spune fizicianul austriac Erwin itudolf Josef Alexander Schrodinger, laureat al premiului Nobel, într-o discuţie tu ^ert Einstein pe un subiect de fizică subatomică.

şi a imaginat asta ia fel de des ca mine. Nu există nimic pc lume mai firesc şi mai inevitabil decât mâinile lui aşCZatc oe soldurile

mele, mâinile mele în părul lui. Nu ştiu pc ct lume sunt când pe alee se zăresc venind nişte faruri, o por. tieră se deschide şi se închide, iar Leo murmură:

- Arthur.

Leo aprinde lumina în momentul în care Arthur intră pe usa din faţă. Suntem amândoi cu răsuflarea uşor întretăiată.

- Hei dragul meu, ne-am sincronizat perfect. Chiar acum am venii şi noi din garaj, îi spun, deşi maşina mea e parcată chiar în faţă. Cum a fost?

- Bine. Ne-am uitat la un film şi ne-am jucat de-a războiul cu armele Nerf în pădurea din spatele casei. îşi ia un pahar cu apă şi noi îl privim, poate pentru că nu vrem să ne uităm unul la celălalt. Bine, noapte bună, ne spune el şi ne îmbrăţişează pe fiecare.

- Noapte bună, dragul meu! Vin imediat sus să te pun la culcare.

îi zic asta pentru că asta spun de obicei. în fiecare seară. Nici o fărâmă din fiinţa mea nu vrea să părăsească bucătăria. Când auzim apa curgând sus, Leo mă ia de mână şi degetele ni se întrepătrund.

- Aşadar, zice el.

-Mda.

Nu mă pot stăpâni să nu mă uit la mâinile noastre împreunate. Mâna lui e chiar acolo, atingând-o pe a mea.

- Bănuiesc că şi eu mă duc, spune el.

- Bine.

__ Bine, zice el şi mă sărută din nou, tachinându-mă cu un sărut uşor. Ne vedem la răsărit, mai spune şi iese din încăpere

pe uşa din spate, traversând pajiştea către casa de ceai.

Bineînţeles că de-abia dorm. îi trimit un mesaj lui Penny: Sper că nu te trezesc, dar dacă am făcut-o, poţi să-mi răspunzi? M-a sărutat.

îi trimit acelaşi mesaj lui Kate. Nu primesc nici un răspuns. Inima îmi bate nebuneşte şi am nevoie să mă calmez vorbind. Stare de fapt: Probabil că n-o să-mi revin niciodată după sărutul asta. Stare de fapt: Acesta e un bărbat care se întâlneşte cu actriţe cunoscute. Stare de fapt: Sunt o femeie obişnuită, care a alăptat doi copii. O, Doamne Dumnezeule! Poate că era beat. Nu părea beat. Poate că se preface. Părea sincer. Poate că doar se prefăcea că e sincer. Dar pentru ce? Ca să fure nişte sărutări de la o mamă singură, din suburbii? Dacă asta face, atunci jocul îi ia prea mult. Ar putea să sărute pe cine vrea. „Poate că-i place de mine”, îmi zic în minte, cu un firicel de voce.

Când lumina începe să se strecoare în încăpere, deschid ochii şi îmi aduc aminte. Sar din pat şi-mi analizez pijamaua. Flanelă albă, cu steluţe galbene. îmi schimb bluza de pijama cu un tricou şi peste el îmi pun un pulover albastru, uşor. Gâtul îmi arată ciudat, aşa că adaug o eşarfă. Când văd întregul ansamblu îmi dau seama că am comis-o din nou. Arăt de parcă mi-am pus toate zdrenţele pe mine. Mă schimb la loc în pijama.

Intru în bucătărie şi văd cafeaua gata făcută cană şi pentru mine. îmi torn cafeaua şi i$_{\text{es pe u ă}}$

- Ai întârziat, zice eL *

Mă aşez şi el mă acoperă cu pătura lui. Caut un semn că ceva s-a schimbat, că ăsta e un gest mai intim. însă e acelaşi mod în care a împărţit pătura cu mine încă din prima zi, acum o mie de ani, pe vremea când cămaşa de noapte era transparentă. Sunt conştientă într-un fel ciudat de buzele mele aşezate pe cana de cafea. Par a fi nişte buze obişnuite, însă nu sunt, pentru că au fost sărutate azi-noapte de Leo Vance. Nu vreau să-l privesc, pentru că ştiu că o să rămân cu privirea agăţată de buzele lui.

Privim cerul pe când frunzele sunt luminate pe fundal de soare. Spectacolul e aproape la final şi simt nevoia să-l aud spunând ceva, orice care să indice că treaba asta s-a întâmplat cu adevărat şi că plănuieşte să mă sărute din nou.

- Ce program avem azi? mă întreabă el.

Ah, ce romantic! Menţionarea programului e ca o lovitură, de parcă m-aş fi aşteptat să sugereze să fugim la Cap d'Antibes. *Ce program avem azi?* îmi ia o secundă să-mi amintesc că azi e duminică şi să-mi ordonez gândurile.

Trag aer în piept.

- Azi e duminică, spun ca să mai trag de timp. Bernadette are meci de fotbal la unu şi avem de mers o oră până la Yardsmouth. Arthur merge la încă o zi de naştere, la un film, pe la amiază.

- E ceva de capul echipei din Yardsmouth?

îh. E clar că se agaţă de orice subiect de discuţie care n-are legătură cu sărutul ace,a‘Clubul Junioarelor o să ob- ţ$_{in}$ă în mod clar rezultatul aşteptat.

-Nu-s bune de nimic. Nu va fi un meci bun.

-Interesant, zice el.

Mă simt uşor vulnerabilă. Am devenit receptivă la posibilitatea ca sărutul acela să fie ceva adevărat, începutul a ceva nou. Şi iată-l aici, privind drept înainte şi vorbind despre programul familiei. în curând o să întrebe cum funcţionează oala sub presiune şi dacă rufele închise la culoare ar trebui spălate cu apă fierbinte.

- Nici pe departe, răspund eu.

îmi strâng genunchii la piept. Mă doare şi sunt puţin cam furioasă. Nu te poţi plimba prin lume sărutând femei singure fără nici un motiv. E iresponsabil şi la limita cruzimii. Ca şi când i-ai da într-o zi unui câine friptură, după care să treci din nou pe hrană uscată a doua zi. Ce nu ştii nu ştii, iar sărutul acela nu era ceva de care aveam nevoie să aflu.

- Există vreo posibilitate ca Bernadette să meargă la Yardsmouth cu altcineva?

- De ce? întreb fără să mă uit la el.

- Pentru că dacă e, atunci am putea fi aici doar noi doi între unsprezece jumate şi două, îmi răspunde şi mă priveşte.

Mă înroşesc, adică de-a binelea.

-Ah, zic.

- Putem face asta?

- O sun pe Jenna, răspund.

Tot nu m-am uitat la el, dar mă ia de mână pe sub pătură. Ca şi când ăsta ar fi cel mai normal lucru de pe lume.

CAPITOLUL 10

Sunt atentă să nu-l privesc pe Leo la micul-dejun. Simt că mă priveşte, dar nu pot risca să mă vadă copiii cu vreo expresie de poftă nebună pe faţă dacă privirile mele se încrucişează cumva cu ale lui. Pregătesc un mic-dejun ul- tra-complicat, cu vafe gătite de la zero şi cârnaţi. Mă duc şi alerg ceva mai mult ca de obicei, ca să-mi dau apoi seama că n-am ars nici măcar un gram din energia mea nervoasă. Fac un duş şi mă îmbrac, după care cobor la parter. Am reuşit să-l fac pe Arthur atent.

- Ai ceva special azi?

Mă opresc pe scări. Mă uit la el şi în cele din urmă la Leo.

- De ce?
- Rochia aia. Te duci la o petrecere?

Mă uit în jos la rochiţa mea galbenă de vară şi nu găsesc nici o explicaţie. Obişnuita mea uniformă alcătuită din blugi şi tricou nu mi s-a părut azi suficient de bună. Poate că la un nivel subconştient cred că blugii sunt greu de dat jos şi mai şi lasă urme pe piele? Mă blestem în gând pentru că mi-am dat cărţile pe faţă.

O am rămas puţin în urmă cu spălatul hainelor. Ce-ar sa iei cadoul pentru Howie şi să mergem la cinematograf? _ Mamă, e doar zece jumate.

-Aha.

Leo stă la masa din bucătărie prefăcându-se că citeşte ceva pe telefon, dar îl prind cum îşi înăbuşă râsul.

După ce Jenna vine să o ia pe Bernadette şi auzim cum maşina iese pe drumul principal, Leo traversează bucătăria şi mă ia în braţe. Corpul meu e în alertă şi îmi dau seama că aveam mare nevoie de îmbrăţişarea asta. Braţele lui puternice care mă cuprind şi mirosul lui liniştitor încep să mă calmeze.

- Deci, ce facem acum? îmi şopteşte în păr.
- Sunt speriată, recunosc eu.
- Şi eu. Vrei să mergem în casa de ceai?

Mi se pare o ideea potrivită să scăpăm de mirosul de vafe şi de grămada de vase, într-un spaţiu în care putem gândi limpede.

-Sigur, îi spun şi mă ia de mână când păşim desculţi afara.

Ajunşi înăuntru, Leo închide uşa. Nu sunt sigură unde Sa stau» a$a că mă aşez pe patul lui nefăcut. El nu vine lângă mine.

^rei sa facem un foc?

E destul de cald aici.

îm ^Un> Z*Ce lndreaptă scaunul de lângă masă, apoi ac

etează puloverul care stătea atârnat pe el.

Am senzaţia că se eschivează. Mă proptesc p$_{e}$ mă trag în spate, blestemând din nou alegerea *roch*^^ $^{?i}$ vine să mă ghemuiesc cu genunchii la piept, ca să protejată până când înţeleg ce se întâmplă aici. Penti-^{8} ^ aşa se cuvine, nu pot să stau decât cu picioarele înc copilăreşte, ceea ce mă face să mă simt vulnerabilă $^{3\,e}$

- Pot să stau lângă tine? mă întreabă.
- Desigur.

Face doi paşi până în dreptul patului şi se aşază atent ca şi când poziţia pe care o ia corpul lui ar putea detona o bombă.

Simt nevoia să îl ating şi încep să-mi fac griji că asta s-ar putea să fie ultima mea şansă. îi iau mâna şi îmi las degetele să alunece în palma lui. Aş face asta la infinit, ca să evit să-l aud spunând că totul a fost o greşeală.

- Eu ştiu ce mă sperie, spun eu. Ce te nelinişteşte pe tine? Nu faci asta tot timpul? încerc eu să glumesc, ca şi când am fi doar Nora şi Leo vorbind verzi şi uscate, dar încercarea mea eşuează.
- Eşti o persoană în carne şi oase.
- Pentru că şofez un Subaru? întreb fără să înţeleg când am reuşit să-mi dezvolt talentul de a aduce în discuţie chestiile cele mai lipsite de sex-appeal în momentele cele mai prost alese.
- Pentru că te cunosc. Nu am prea multă experienţă în situaţia asta.
- Ei bine, eu n-am nici un fel de experienţă, zic eu.
- Nu trebuie să mergem mai departe.

SMIIH' Bsta, dar mâna lui e acum pe partea interioară a nci mele. Urmăresc linia pe care o desenează pe călcâiul ' u Senzaţia degetelor care de-abia îmi ating pielea când diungîn spatele genunchiului mă face să-mi ţin răsuflarea.

Ba cred că trebuie, zic eu aproape şoptind, pentru că n am încredere în vocea mea.

Se uită la mine şi mă sărută adânc, prinzându-mă cu mâinile de ceafă, de parcă aş fi pe punctul de a fugi. De parcă. Sărutul ăsta mă ameţeşte atât de tare încât n-am idee când l-am cuprins pe după gât cu braţele, iar picioarele mi s-au încolăcit în jurul lui. Rochia, după cum s-a dovedit, a fost o decizie bună. Ne dezbrăcăm frenetic de haine şi când nu mai e nimic care să stea între noi, totul încetineşte, cu excepţia bătăilor inimii mele. Mă sărută încet şi în momentul în care începe să facă dragoste cu mine ştiu cu certitudine că Leo nu se preface. Vulnerabil, cu garda lăsată jos, e aceeaşi persoană care a stat cu mine pe verandă – atent, ascultător, rămânând să audă întreaga poveste. Pentru prima oară în viaţă m-am desprins de mintea mea super ocupată şi exist doar în mirosul pe care îl emană gâtul lui Leo. Sunetul vocii lui şoptindu-mi numele. Pielea iui netedă, acum umedă de sudoare. Senzaţia corpului meu deschizându-se către ceva atât de puternic încât nu ştiu daca mă voi putea reîntoarce de acolo.

Patul e prea mic ca să putem rămâne întinşi unul lângă ahul după aceea şi mă întorc cu spatele la el, ca să-mi adun gândurile. *Unde sunt gândurile mele?* Leo se întoarce şi mă aprinde în braţe, mă sărută pe ceafă. Mă simt uşor stânje- Nu m-am simţit niciodată în viaţa mea atât de expusă.

M am gândit de multă vreme la asta, z|ce Pi

- Nu ne am cunoscut decât acum două săntl

l eo râde şi mă sărută pe umăr. rnâni-

- Nu eşti foarte romantică, aşa-i?
- S-ar putea să fiu o persoană care gândeşte prea rn,
- Am eu ac de cojocul tău, zice el, şi mă întorc să-l PX''

Glumeşte, dar îmi place ideea ca altcineva să fa^-

e . " *«ca ceva pentru mine. îmi place ideea că el crede că merit .x r Z- . e , , 53 *acâ un efort pentru mine. îmi place că undeva, în propoziţia aceea, există o aluzie la viitor.

Copiii mei ştiu că se întâmplă ceva, însă din fericire n-au idee ce. Sunt la vârsta la care prima lor suspiciune nu e sexul, însă sunt extrem de acordaţi la schimbările subtile care se produc cu mama lor. îi simt cum mă urmăresc şi nu ştiu dacă e din cauza uşurinţei cu care se mişcă trupul meu sau a zâmbetului de pe faţă în timp ce spăl cartofii. Ştiu că radiez, şi nu pot face nimic ca să ascund lucru ăsta sau să-l opresc.

Deşi totul s-a schimbat, rutina mea nu e atât de diferită în acea primă săptămână. Răsărit, mic-dejun, dus copiii la şcoală, alergat, duş, casa de ceai de la zece la două. Cu excepţia faptului că în loc să scriu sunt în pat cu o vedetă de cinema. Facem mult sex, adică ridicol de mult sex. în viaţa mea anterioară aş fi considerat jumătate din ce tac acum un adevărat coşmar, însă actualmente mi se pare ca o zi petrecută în pat e o zi cu folos. E posibil să nu ti înţeles

înainte de Leo ce e sexul cu adevărat.

Obişnuiani să mă gândesc des la instalator când făceam cu Ben. Şi asta nu Pentru simţeam atrasă de el în S reun fel, ci pentru că mă întrebam dacă îl chemasem să verifice garnitura robinetului din curte. Dacă n-o făcusem, ţevile ar fi putut îngheţa şi crăpa, ceea ce ar fi fost foarte costisitor. O asemenea intervenţie mi-ar fi luat bani din bugetul de Crăciun, care era şi aşa strâmtorat. Şi trebuia să-l conving pe Arthur că nu avea nevoie de un set de tobe. Lăsând deoparte zgomotul, tobele ar fi luat o grămadă de spaţiu şi m-ar fi enervat cumplit să dau cu aspiratorul în jurul lor când el s-ar fi săturat de ele până de Anul Nou. De Anul Nou îmi place să fac salată de pui cu curry, însă medicul lui Arthur ne-a spus în mod repetat că ar fi bine să nu mai mănânce lactate. Va trebui să renunţ la tradiţie

din pricina maionezei. Dar stai. Maioneza n-are în ea decât ulei şi ouă. Nu sunt lactate în maioneză! Arthur poate să mănânce tot ce doreşte! Aş putea să fac chiar şi salată cu macaroane şi sosul acela de legume care îi place. *Maioneza nu are lapte,* zâmbeam eu pentru mine când Ben se rostogolea înapoi pe pat. Desigur, Ben credea că zâmbetul acela, la fel ca orice altceva, avea legătură cu el.

Mă gândesc că problema cu Ben la pat era aceeaşi problemă cu Ben oriunde altundeva: Ben era interesat doar de Ben. Ben era concentrat exclusiv pe ceea ce îl făcea fericit pe Ben, pe ce-l făcea pe

Ben să se simtă bine şi ce dădea bine pentru Ben în faţa lumii. Cu Leo, povestea nu are legătură cu vreunul dintre noi. E ca şi când am fi creat împreună o [a]bă entitate. Păşim în spaţiul acela şi restul lumii dispare.

Nu există timp, nu există ştiri, nu există nici o lume în acelui pat, până la ora trei.

Lui Leo îi place să-şi plimbe degetul pe lobul ure h mele, în jos pe gât, de-a lungul claviculei şi câteodată ritm*[1] citatea gestului mă face să adorm. Ne trezim pentru mân carea comandată. Câteodată avem treburi în oraş. Sunt în acelaşi timp energizaţi şi leneşi, supraîncărcaţi şi somno roşi. Mă întreb dacă alţii pot simţi că acţionăm pe o unda energetică diferită, ca şi când am auzi o coloană sonoră separată şi am simţi aerul pe piele într-un mod mai acut în adâncul meu sunt conştientă pe de-a-ntregul că realitatea asta nu o să dureze, însă mă agăţ de ea la fel cum faci când ai un vis care-ţi place şi eşti sigur că nu poţi replica sentimentul acela în viaţa adevărată.

Leo n-a pus piciorul în dormitorul meu. Nici măcar nu mă atinge în trecere pe mână atunci când copiii sunt acasă. Nu discutăm despre asta, dar el pare să înţeleagă instinctul meu de a-i proteja. în colţul cel mai întunecat al fiinţei mele, acolo unde o mică parte din mine încă recunoaşte realitatea, ştiu că prezenţa lui Leo e temporară. Urmează o cădere oribilă, dar, atâta vreme cât treaba asta rămâne
problema mea, şi nu a lor, acest lucru merită.

El începe să mă însoţească la alergat şi zice că e plictisitor. Mie îmi plac circuitele, pentru că mă obligă să termin. Şi, ca să fiu sinceră, viaţa mea întreagă e o buclă; în fiecare zi ajung exact de unde am plecat. Lui îi place varietatea, aşa încât începem să explorăm drumurile de ţară care se încolăcesc în jurul oraşului. Unele porţiuni sunt asfaltate, iar altele sunt de pământ, făcând ca sunetul paşilor noştri

ă să se schimbe. Trecem pe lângă câte o casă cu cflrea,e din bârne orizontale, însă majoritatea drumurilor gardU11 • de o parte şi de alta, mărginite de narcise întârzi- aU paji$u trâni sângeri oferă umbre sporadice şi, dacă la momentul potrivit, alergăm printr-un potop letale albe, ca nişte confetti.

Câteodată alergăm atât de departe încât ne întoarcem ■iergând şi uneori mă ţine de mână. Suntem în mijlocul unei conversaţii care ţine de zile întregi şi care ne poartă prin detaliile cele mai lipsite de semnificaţie, dar şi cele mai monumentale, ale vieţilor noastre.

- Deci mama a avut cancer la plămâni, îmi spune el într-o plimbare. Dar nu mi-au spus nimic până la sfârşit de tot. N-au vrut să mă oprească din filmări, de parcă asta ar fi fost important, spune el şi rămâne tăcut o vreme. în cele din urmă, am văzut-o în ziua de dinainte să moară.

Luke era acolo de două săptămâni, chestie care m-a supărat foarte tare. Ultimul lucru pe care ea mi l-a spus a fost că „vedetele de cinema n-au ce face la azil".

-Cu ce se ocupă Luke? îl întreb.

-Luke e avocat. Bănuiesc că avocaţii au ce face la azil. Oricum, în trei zile am aflat că e bolnavă, mi-am luat ră- mas-bun de la ea, după care a murit.

- Deci de asta eşti aici?

Urăsc disperarea din vocea mea din secunda în care vorbesc.

Tu eşti motivul pentru care mă aflu aici, zice el. Dar nainte de tine, asta... Mi-a făcut bine să mă conectez la ^aţa reală – la pădure, la răsărit, la structura unui orar.

Am simţit că cineva care ştie despre toate astea poate face faţă unui azil.

Mai târziu, în casa de ceai, el vrea să ştie mai multe despre Ben.

- Ceva a fost absolut în neregulă cu el, zice el şi mă săru tă cu atâta blândeţe încât s-ar putea să izbucnesc în plâns

Ştie aproape toată povestea pentru că a jucat rolul lui Ben în film. Cum ne-am cunoscut la facultate şi cum ne-am mutat în oraş. Cum am primit un loc de muncă în industria editorială şi cum ar fi trebuit el să pună pe roate o companie de tehnologie. Cum la un an de la iniţierea start-upului, o companie mai mare a lansat acelaşi proiect. Cum s-a întâmplat acelaşi lucru cu următoarea lui idee, şi aşa mai departe. Filmul nu vorbeşte despre adevărata problemă a banilor, despre felul în care Ben a tocat aproape agresiv orice bănuţ pe care reuşeam să-l obţin. Ca şi când ar fi cumpărat din mânie.

- Bănuiesc că nu s-a aşteptat niciodată ca lucrurile să fie dificile, pentru că fusese crescut înconjurat de bogăţie. Pur şi simplu, nu putea face faţă situaţiei dacă lucrurile nu se petreceau aşa cum voia el. Ca şi când totul i se cuvenea.

- Ce s-a întâmplat cu banii bunicului?

- Au fost administraţi greşit de-a lungul anilor. Tatăl lui Ben nu s-a concentrat asupra afacerii când a venit timpul să o conducă. Astfel, din tot ce a fost, n-a mai rămas decât un grup de oameni mânioşi, fără bani, care cred că totul li

se cuvine şi care n-au idee cum să aibă grijă de ei înşişi

fi trebuit să prinzi şi asta în film. Mi-ar fi fost de I s^pentru că mi-a fost greu să înţeleg de ce nu era Trevor bun de nimic.

îi îndepărtez o şuviţă din ochi.

Vina a fost şi a mea. L-am lăsat să pretindă că urma sâ ia potul cel mare. Ani de zile l-am acoperit pentru că nu voiam să recunosc că am greşit în legătură cu mariajul meu, cu viaţa mea.

-Eşti o neroadă, glumeşte el. Trebuie să-ţi spun că nici eu nu mă pricep la bani. Nu ştiu nimic despre ei.

-Decât că-ţi poţi permite o căruţă de banane.

-Extrem de multe banane, râde Leo.

-Ei bine, sunt bogată acum, aşa că totul e bine.

-Eşti? Toate visurile mele au devenit realitate, zice el şi mă strânge lângă el. Ce partidă!

-Vorbesc serios. *Casa de ceai* m-a scos din datorii. Când ai multe datorii ţi se pare că eşti bogat dacă scapi de ele. Ăsta n-o să fie filmul în care eroina trebuie să-şi vândă ferma.

- Slavă Domnului! îmi place ferma.

- într-o zi, Ben m-a găsit aici aranjând o stivă de facturi, pe când încercam să mă dumiresc care trebuia plătită imediat şi care ar mai fi putut aştepta. Am zis ceva despre cât de bine ar fi fost dacă am fi avut amândoi locuri de muncă. Şi cred că ăsta a fost sfârşitul. în ziua aia cred că m-a adă-^at P^e ^sta oamenilor care se puneau în calea visurilor lui măreţe.

^cena asta a fost de fapt şi în film.

Râd pentru că totul e în ceaţă. Viaţa adevărată, tran formată în film, se preschimbă într-o aventură fulminant« cu bărbatul care l-a jucat pe ecran pe soţul meu. pentru" persoană a cărei viaţă e destul de simplă, nu m-am gândit niciodată că toate poveştile mele se vor întrepătrunde.

- L-ai iubit?

- Poate că la început. Dar în oameni sunt părţi pe care nu poţi alege să le ignori după ce le-ai văzut deja, după ani de zile de trai împreună. Cum ar fi lipsa lui de interes faţă de copii. De asemenea, întreaga obsesie de sine, incapacitatea de a aprecia frumuseţea. Multe lucruri.

- Eu apreciez frumuseţea, îmi zice.

Şi zâmbeşte într-un fel pe care nu-l ştiu din filme. E acelaşi zâmbet pe care i l-am văzut atunci când Arthur a reuşit să-şi spună toate replicile fără să se uite pe hârtie.

- Ce înseamnă zâmbetul ăsta? îl întreb, urmându-i conturul buzelor.

- Sunt fericit. Sunt aşa de fericit că te-a părăsit!

Penny îmi trimite mesaje pe telefon de zece ori pe zi: Ce se întâmplă acum? Cât stă la tine? De ce nu-mi răspunzi la mesaje????? îi răspund: Sunt periculos de fericită şi în general prea dezbrăcată ca să-ţi răspund.

Timp de două ore, în fiecare după-amiază, suntem des- părţiţi şi e chinuitor. El e în sala de spectacol, făcând pe regizorul, iar eu sunt în culise, având grijă de copii. E ciudat să văd cum oamenii normali mă tratează

ca pe o persoană normală. Pentru că nu sunt o persoană normală. Sunt iubita lui Leo Vance.

Doamnă Hamilton, mă întreabă Savanah, repetăm azi scena din piaţă?

N-am idee", mă gândesc. „Habar n-am ce zi e azi." N-a trecut o săptămână de când Leo a devenit iubitul meu şi sunt într-o ceaţă care nu vreau să se disperseze.

Kate mă ajută să adun copiii şi-i strigă pe rând în grupuri, ca să li se ia măsurile pentru costume. O las să preia controlul.

-Nu te-am văzut niciodată aşa, îmi zice.

-Aşa cum? întreb de parcă n-aş şti.

- Ameţită. Relaxată. Pierdută în spaţiu.
- Exact aşa mă simt.

-Deci, care e planul? Stă aici două săptămâni, apoi pleacă după primul spectacol?

- Ei bine, asta a zis la început, dar acum nu mai ştiu. Nu discutăm despre asta, dar vorbeşte ca şi când ar vrea să rămână. Ca şi când ar fi mai mult de atât. Privirea ei îngrijorată e greu de ignorat. Mă amăgesc, nu-i aşa?

- Nu, draga mea, eşti îndrăgostită. Pur şi simplu, nu putem vedea cum arată finalul fericit. Nu încă, zice ea şi mă îmbrăţişează strâns.

Câteodată las copiii cu Kate ca să pot sta în stânga scenei să-l urmăresc pe Leo cum regizează. în primul rând, îmi place pur şi simplu să mă uit la el. Şi, dacă sunt norocoasă, îi atrag atenţia, iar el mă săgetează cu privirea» făcându-mă să tremur. îmi place să-l văd pe Leo la treabă, CUrn încearcă să-i înveţe pe copii despre actorie. Ia lucrurile

foarte în serios.

Leo pare să creadă că Oliver nu e autentic. Se ghemuieşte în faţa corpului neobişnuit de mărunt al lui Ty Jackson şi j| priveşte drept în ochi.

- Aş vrea să intri în mintea lui Oliver.

iy se holbează la el.

- în mintea lui?

- Aş vrea să-ţi imaginezi cum trăieşte. Nu ai părinţi, nu ai casă.

- Am piscină, îi spune Ty.

- Tu ai, dar Oliver n-are. Aş vrea să-ţi imaginezi că părinţii tăi nu mai sunt, şi că nu mai ai altceva decât hainele pe care le porţi acum. N-ai o pătură care să-ţi ţină cald. N-ai nici măcar un prieten.

Doisprezece copii din distribuţie se uită cum Ty închide ochii şi încearcă să-şi imagineze. Doisprezece copii sunt îngroziţi când Ty izbucneşte în lacrimi.

Leo îl îmbrăţişează.

- Asta e. Foloseşte asta în scena următoare.

Mă năpustesc din culise şi zic:

- Haideţi să luăm o pauză. *Eprea mult,* îi şoptesc lui Leo.

Când copiii sunt luaţi de părinţi de la repetiţii, Leo îl însoţeşte pe Ty, să o găsească pe maică-sa. Eu şi copiii rămânem câţiva paşi în urmă, ca şi când ce se întâmplă e fie foarte personal, fie foarte profesional şi noi n-ar trebui să fim martori.

- Bună, sunt Leo, zice el şi întinde mâna către mama

lui Ty, care nu pare în stare să-şi ţină în frâu zâmbetul. Cred că-i datorez scuze lui Ty, am vrut să ştiţi.

Poftim? O, sunt sigură că n-are nimic. Nu ne putem bişnui cu gândul că regizaţi piesa. Nu ne-am fi imaginat La nic> intr-o mie de ani.

iy o ţine pe maică-sa de mijloc cu ambele braţe.

_ L_am făcut să plângă. Şi regret nespus. Eşti un actor atât de bun, îi spune el lui Ty, încât am uitat că ai doar zece ani. Uită ce ţi-am spus, bine? Era foarte bine cum fă
ceai înainte.

Ty îi dă drumul maică-sii şi îl îmbrăţişează pe Leo.

- Bine, zice el.

-Trebuie să recunoşti atunci când greşeşti, zice Leo la cină, rozând dintr-un os de pui. Dac-o faci suficient de des, nu mai e chiar aşa de greu. „Am dat-o în bară, îmi pare rău.” Nu e mare lucru.

-Chiar am crezut că Ty o să-şi piardă cumpătul, spune Arthur.

-N-ai cum altfel. Când o dai în bară, trebuie să îndrepţi lucrurile, zice Leo. Ăsta era subiectul preferat de discuţie al tatălui meu, asumarea responsabilităţii. Dacă recunoşti că nu eşti perfect, viaţa devine mai uşoară. Şi, haideţi să recunoaştem, am fost total deplasat. Nu ştiu nimic despre copii. Voi doi sunteţi singurii copii pe care-i cunosc.

Mă întreb dacă puştii mei se gândesc la Ben. Mă întreb dacă au observat vreodată cum îşi apăra fiecare greşeală, doar pentru a evita să admită că s-a înşelat. Sper că nu pot ^edca p_e f_aţ$_{a\ mea}$ $_c$î$_n$d$_r$âg$_{0S}$tiţâ sunt în acest moment ^{e} Leo. în timp ce eu nu mai pot fi salvată de mine în- ^{mi}’ sper ca ei să

ia următoarele ca pe un lucru bun: avem oaspete plăcut, care ne ajută cu piesa de teatru, şi care

împărtăşeşte cu noi felul în care vede el lumea. Dar treb * să admit că noi patru, aşezaţi în jurul mesei din bucăv părem să fim mai mult decât atât. arie’

- Mi-e ruşine când trebuie să-mi cer iertare. Ca şi când am ceva fierbinte înăuntru, zice Bernadette.

- Atunci ar trebui să continui până când devine uşor de făcut, îi spune Leo. Dar numai atunci când ai greşit.

- Nu cred că Ty o să fie un Oliver prea bun, zice Arthur

- Nici eu, zice Leo, dar trebuie să ne detaşăm şi să facem ce putem noi mai bine.

Arthur aprobă din cap în direcţia lui Leo, ca şi când ar fi înţeles cele spuse în profunzime. Ceva se petrece la un pui cu orez şi fasole verde; se împărtăşesc momente de înţelepciune. Unii ar putea să numească asta educaţie parentală. Eu mă minunez de faptul că acest prilej a fost creat de altcineva, şi nu de mine. Chiar şi atunci când Ben era aici, obişnuiam să mă trezesc în miezul nopţii, îngrijorată că fiecare lecţie de viaţă pe care o primeau copii mei urma să vină doar de la mine. Oare ştiau să traverseze strada? Oare

ştiau să alerge în zigzag dacă erau fugăriţi de urs? Lecţiile învăţate de la Ben sunt mai degrabă poveşti despre cum să nu fii: Nu încerca să fii antreprenor dacă nu vrei să depui efort. Nu-ţi umili copiii dacă vrei să te iubească.

Leo îmi zâmbeşte pe deasupra paharului cu vin. Strângem vasele şi ne uităm la „Roata norocului”. El insistă să mă duc sus, să le citesc şi să-i pun la culcare. El se duce în casa de ceai şi ne trimitem mesaje până când adormim. Obiceiul ăsta e de-a dreptul ridicol. De-abia pun geană pe geană şi n-am scris un singur cuvânt de când ne-am sărutat prima dată. Dar nu-mi doresc să se schimbe nimic.

CAPITOLUL 11

în majoritatea dimineţilor ne ghemuim unul lângă altul cât ţine răsăritul şi suntem atenţi la scârţâitul uşii de plasă. E sâmbătă, însă Bernadette nu doarme până târziu.

- Daţi-vă mai încolo, comandă ea înainte să ajungă afară.

Se aşază lângă Leo şi el îi pune braţul pe după umeri. Ea se reazemă de pieptul lui. N-am mai văzut asta şi mă întreb dacă e prima dată. Nu-mi pot face mintea să calculeze de cât timp e Leo aici, dar dintr-odată pare că dintotdeauna.

- Ce avem azi? o întreabă el.

- Eu am fotbal; Arthur are meci de baseball. Dar e un festival ambulant de mâncare în Craft Park. Ar trebui să mergem şi noi.

~Vin, zice Leo.

' O să te înconjoare din toate părţile, îi spun.

' Am mai fost şi-n alte dăţi, răspunde el. Mă puteţi apă- ra Voi.

Trecem prin antrenamentul de fotbal (care e un succes) şi prin baseball (mai puţin reuşit) şi ne îndreptăm spre festival. E plin de oameni. Sunt zece camioane cu mâncare şi cel puţin câte douăzeci de oameni la fiecare coadă. Este o trupă care cântă melodii country şi o staţie cu butoaie de bere. în afară de faptul că ies dintr-o maşină break de rahat împreună cu cei doi copii ai mei, mă simt tânără şi uşoară.

- Vrei o bere? mă întreabă tipul meu.
- Sigur, zic.

Copiii mei o iau la fugă şi eu rămân pe loc, uitându-mă după el. Se pune la coadă la bere, cu mâinile băgate în buzunarele blugilor, până când unul, apoi doi, apoi zece oameni îl observă şi se întorc spre el. Judecând după limbajul corporal, pare să se simtă confortabil. în curând, întreaga coadă conversează cu el, izbucnind în râs pe rând. O fetiţă îi întinde un pix şi o pungă de hârtie, şi el semnează. Pe măsură ce coada se mişcă, pare aproape că el e cel care ţine conversaţia vie, punând întrebări, aprobând din cap. Doamna de la luxosul magazin de menaj se alătură grupului şi schimbă cu el câteva cuvinte.

Mi-l imaginez venind la festivalul ăsta în fiecare an, aducându-şi aminte numele oamenilor şi câteva puncte-cheie despre ei, văzându-i pe copii cum cresc. Ar plânge la înmormântarea domnului Mapleton, amintindu-şi cum l-a cunoscut imediat după operaţia de şold a acestuia.

- E drogată, zice cineva şi ies din stare, văzându-i pe Kate şi Mickey lângă mine.

- Nu sunt, răspund. Doar pierdută într-un soi de vis cu ochii deschişi.

Şi uite-l că vine, zice Mickey arătând cu capul către care-şi croieşte drum spre noi, ţinând două pahare de lastic pline cu bere. Cum o să pot concura cu aşa ceva?

[1] Mickey e pompier în oraş şi poate tipul cel mai de treabă pe care l-am cunoscut vreodată. Nici eu, nici Kate nu simţim nevoia să-l liniştim.

- Bună, Kate. Leo îmi întinde berea şi-i strânge mâna lui

Mickey. Eu sunt Leo.

- Se pare că te pricepi să faci faţă mulţimii, zice Mickey. Dacă aş fi fost în locul tău, probabil că aş fi rămas în maşină.

- O, a fost în regulă. îi ştiam deja pe mulţi dintre ei de la cumpărături. Nora mă face să-i cumpăr o grămadă

de lucruri.

îi dau un cot şi el îşi pune un braţ în jurul umerilor mei. îl aud pe Mickey zicându-i lui Kate:

- Uau, nu glumeai.

- Ce faceţi în seara asta? întreabă Leo. Aveam de gând să facem un barbecue, şi sunt sigur că avem destul. Sau aş putea să mă duc la piaţă?

îmi cere părerea mie şi eu sunt uşor uluită să-l văd com- portându-se de parcă suntem un cuplu şi avem împreună un barbecue.

- Ce idee bună! răspund eu. Aduceţi şi copiii. La cinci?

Leo e dezamăgit că am destulă mâncare şi nu e nevoie să se dncă la piaţă. Bernadette crede că ar trebui să mâncăm Pe gazon, în faţa casei de ceai. încerc să nu mă uit cum ea Şi Leo dau jos picioarele mesei din bucătărie, ca să o sc°ată afară.

Când mă întorc din oraş, unde l-am dus pe Ar h ca să-şi ia bandă adezivă pentru bâta de baseball T °r Bernadette mă aşteaptă pe veranda din faţa casei

- Avem nevoie de maşina ta, zice Bernie.

Se întorc într-un ceas, cu o faţă de masă cu dungi albe şi galbene, şervete asortate şi şase şiraguri de lumini albe[6] De-abia pot să o văd pe Bernadette din spatele unui buchet enorm de floarea-soarelui pe care îl duce.

- Mă ocup de scenografie, îmi zice ea.
- V-aţi pierdut minţile? îi întreb când se pun pe treabă
- Un pic, zice Leo şi-mi aruncă un zâmbet.

Arthur şi cu mine nu petrecem nici pe departe atâta timp pregătind mâncarea cât petrec ei pregătind decorul. Leo a găsit o scară şi nişte sfoară. Agaţă luminile între copaci, de o parte şi de alta a gazonului, trasând un tavan lung şi strălucitor deasupra mesei. Priveliştea îţi taie răsuflarea chiar şi înainte ca soarele să asfinţească.

După ce luăm masa şi copiii joacă *wiffle ball*[III] în curtea din faţă, eu şi Kate îi umplem constant paharul de vin lui Mickey. Nu discutăm despre asta, însă amândouă vrem să-l facem să se relaxeze şi poate să treacă peste faptul că, în mintea lui, Leo nu munceşte cu adevărat pentru a-şi câştiga traiul.

Kate povesteşte despre locul ei de muncă. Conduce un program nonprofit de educaţie parentală pentru oameni care trăiesc în comunităţi defavorizate. Programul funcţionează aproape fără nici un buget, doar pe forţa voinţei ei, iar eforturile pe care le face pentru a o scoate la capăt sunt

---

III Joc de baseball la scară mică

jreptul eroice. Leo pune întrebările potrivite, care

[3] că ascultă fiecare cuvânt pe care-l spune ea, făcând-o [31] * [c]x devină mai animată şi mai deschisă decât am pe Kate **

ăzut-o vreodată. Asta este superputerea lui Leo şi e posibil să-l calce pe Mickey pe nervi.

Eu şi Leo suntem aşezaţi cu faţa spre casa de ceai şi spre pădurea din spatele ei, iar el zice, fără să i se adreseze cuiva anume:

-E-atât de frumos aici! Parcă în fiecare zi înfloreşte câte ceva.

- Stai să vezi în iulie, când apar hortensiile, îi răspunde Kate. O să te lase cu gura căscată.

Cuvântul „iulie” rămâne plutind în aer. Eu şi Kate ne uităm una la alta şi eu îmi mut privirea în altă parte. Mickey se lasă pe spate în scaunul lui, privindu-l pe Leo.

- De-abia aştept, zice Leo, fără să piardă nici un moment.

Mă strânge de mână şi în acel moment ştiu că vreau ca Leo şi hortensiile alea înflorite să fie în acelaşi loc şi în acelaşi timp mai mult ca orice altceva. Mă sperie cât de mult vreau să rămână.

- Deci, de unde eşti? îşi începe Mickey interogatoriul.

- Din New Jersey. Ieşirea optzeci şi doi de pe autostradă.

Mickey râde şi nu sunt sigură dacă e de bine.

~ Şi acum stai în Los Angeles?

~ Şi în New York.

~ Şi Cap d’Antibes, zic eu şi-mi dau ochii peste cap.

văd de ce petreci aşa de mult timp în Laurel 8e> cred că e o pauză binevenită, zice Mickey.

- E destul de bine, zice Leo aşezându-şi braţul pe speteaza scaunului meu.

Kate ne zâmbeşte şi toată lumea tace vreme de o secundă până când Mickey zice:

-Nu înţeleg ce naiba se petrece aici. Adică, rămâi în Laurel Ridge? O să locuieşti aici, pur şi simplu? De unde ştii că n-o să te plictiseşti?

- Mickey, zice Kate şi-l loveşte cu şervetul ei. Revino-ţi. Nu e treaba noastră.

- Nora nu e treaba noastră? întreabă el. îmi dau seama că i s-a dat apă la moară. Ce mama dracului, l-am urât pe Ben. Era arogant şi leneş.

- Se pare că a fost şi un tată de doi bani, comentează Leo.

- Câţi bani ai făcut anul trecut? întreabă Mickey, ca şi când ar fi o întrebare obişnuită.

Kate îl loveşte din nou, iar eu dau din cap spre Leo, care nici nu clipeşte.

-N-am idee, dar probabil că poţi să cauţi pe Google.

Mickey râde şi-şi ridică berea spre Leo.

-Cred că-ifain.

- Este. Te obişnuieşti destul de repede să nu te mai gândeşti la bani. Dar, aşa cum se zice, banii nu aduc fericirea.

- Pe mine m-ar face fericit, răspunde Mickey.

- Asta pentru că eşti deja fericit.

CAPITOLUL 12

Luni, telefonul meu sună pe la amiază. Suntem în casa de ceai şi la capătul celălalt e Ben. Eu şi Leo ne uităm unul la altul câteva secunde.

- Vrei să răspunzi? mă întreabă Leo.
- Dar tu?

Pun telefonul jos şi mă întorc. Doar n-o să-l las pe Ben să intre în coconul nostru.

- Dar dacă e ceva important? Nu sună de obicei, nu-i aşa? Mă întorc spre Leo şi, din fericire, telefonul se opreşte.

- Sună o dată la câteva luni. Zice că vrea să vadă copiii. Eu zic „super”. După care zice că o să sune peste câteva zile, după ce termină de aranjat nişte chestii. După care nu mai sună deloc.

- Deloc.

- Deloc. Prima dată le-am spus copiilor că vine şi au fost foarte bucuroşi. Dar, bineînţeles că n-a venit şi acum nu le mai spun nimic. Dacă o să vină să bată la uşă o să fie [0] surpriză.

Telefonul sună din nou.

-Tot el? întreabă Leo. Pe cuvânt, ar trebui să răspunzi

-Nu-i place să fie ignorat, zic eu şi răspund la apel n difuzor. e

- Bună, Ben.

- Bună. Ce mai faci?

- Foarte bine, răspund zâmbindu-i lui Leo, pentru că îmi merge bine, atât de bine încât întrece fanteziile mele cele mai nebune, dacă aş fi avut vreodată vreme să am aşa ceva.

- Grozav. Şi ce fac copiii?

- Sunt bine. Adică, tatăl lor a plecat şi n-a venit să-i vadă niciodată. Altminteri sunt bine.

- îţi dai seama că spui asta de fiecare dată când vorbim?

- Absolut.

Expiră exasperat.

- M-am gândit să vin peste două săptămâni. Trebuie doar să aranjez nişte chestii, dar eşti de acord să vin să-i iau peste weekend?

- Sigur.

Leo dă ochii peste cap şi eu aprob.

- Bine, mersi. Deci tu eşti bine? Pari un pic distrasă. Lucrezi la încă una din comediile tale dulcege?

îi zâmbesc lui Leo.

- Da, aşa e. Şi asta e cea mai bună şi mai dulceagă de până acum.

- Ha. Ai terminat-o pe aia în care scriai despre mine.

-Da.

Leo face ochii mari spre mine.

-De tot râsul, zice Ben, pentru că chiar nu are n • jjee ce nemernice. Ci o

pupă ce închid, Leo mă strânge tare.

. Deci nu e nici o şansă să se ţină de cuvânt şi să apar« - Aş cădea pe jos moartă de şoc dacă ar bate I P Dâ-mi voie să formulez altfel: Ben face doar ce vrea L"*’ totdeauna. Dacă vrea un lucru, ¡1 cumpără n . L,,n’ plece, pleacă. Dacă voia să vadă copiii, ar *fi fo.»* câteva luni de zile. ’ 'aici acum

-Fă-mi doar un favor. Lasă-mă să deschid bate vreodată, zice Leo. hld eu u?a dacă

Săptămânile trec într-un ritm familiar. Trezire, răsărit, copii, alergare, casă de ceai, repetiţie de teatru, cină. în unele zile ne comportăm ca un cuplu obişnuit. Mergem la supermarket şi la micul magazin de produse alimentare din oraş. El vrea să meargă la Costco, dar îi spun că n-o să poată face faţă. Luăm prânzul la bistrou şi stăm aşezaţi la aceeaşi masă ca şi la prima întâlnire. Mă simt atât de relaxată cu Leo, încât uneori mă gândesc că mi-am pierdut capacitatea de a face o pauză între a gândi şi a spune ceva.

Chelnerul îmi aduce supa de peşte şi întreb:

- Chiar ai de gând să pleci după premieră? Nu-mi vine să cred că am făcut asta de îndată ce rostesc cuvintele. Mă uh la scoicile din farfurie şi încerc să-mi recapăt calmul. Adică, ştiu că ăsta e planul, dar mai ai încă acelaşi plan?

~ Nu trebuie să fiu nicăieri altundeva, zice Leo.
Uşurare.

- Bun. Adică bine. Adică, nu ştiam dacă să încep nu mărătoarea inversă sau... O, pentru Dumnezeu, zic când Vk'kv, fîr-ar ea, Miller intră în restaurant.

- Ce-i?

- E Vicky Miller. A avut o aventură cu Ben şi crede că nu ştiu. Ceea ce e ridicol» pentru că toată lumea din oraş ştie

- Ticălosul ăla, zice el. Ce naiba?

- în adâncul sufletului, Ben avea o încredere foarte scă-zută în sine.

- încă îl aperi.

Şi intr-o secundă, iat-o pe Vicky lângă masa noastră, cu un zâmbet larg pe faţă.

- Nora! Nu-mi vine să cred. Nu te văd niciodată pe-afară! Drăguţ.

- Cred că-i Ziua Cârtiţei, zic eu, făcând un gest de parcă m-aş uita afară printr-o gaură.

- Eu sunt Leo, zice Leo păstrând un aer mai rezervat decât de obicei.

- Da. Eu sunt Vicky, răspunde ea, de parcă chestia asta ar fi o veste nemaipomenită. Am auzit că aţi avut o filmare în oraş.

- Am avut. Dar acum stau doar cu Nora.

întinde mâna peste masa şi mă ia de mână, aşteptând ca ea să vorbească.

- Ei, asta e drăguţ, zice Vicky, care şi-a lăsat chiloţii în maşina soţului meu.

Leo are de pus o mie de întrebări după ce plecăm din

restaurant.

_peci, nu l'ª’ înfruntat niciodată în legătură cu asta? xTn te-ai confruntat niciodată cu ea?
NU «■
_Nu sunt genul care se confruntă. Adică, era clar că el nu mă mai iubeşte, şi nu poţi să convingi pe cineva să te iubească din nou.

-Ţi-ai dorit să te iubească din nou?

Am nevoie să mă gândesc o secundă la răspuns.

-Bănuiesc. Dacă m-ar fi iubit, ar fi însemnat că eram o soţie bună, că mă pricepusem să ţin lumea noastră în mişcare. îmi plăcea ideea. însă nu mi-a prea păsat de aventura lui. La un an după aceea, el oricum a plecat, aşa că nu mai contează.

Leo mă opreşte pe trotuar.

-Asta sună rece, pur şi simplu. Nu te-ai simţit deloc rănită?

-Ba da, puţin. Dar ce aş fi putut să fac? Aveam destule pe cap.

- Lămureşte-mă, dacă eu m-aş duce şi aş face sex cu proasta aia de Vicky cum o fi chemând-o, ţi-ar păsa?

O femeie împinge un cărucior pe lângă noi, dar Leo nu se mişcă din loc.

- Doar spune-mi, insistă el. Ştiu cum să fac o scenă.
- De ce mă întrebi?
- Adun doar informaţii.

Leo e vulnerabil în momentul ăsta. Faţa lui aşteaptă şi umerii îi sunt încordaţi, ca şi când ar

aştepta o lovitură.

- Mi-ar păsa foarte tare, răspund eu.

Şi el mă sărută chiar acolo pe trotuar, la ora două, în mijlocul oraşului.

Râde în timp ce ne îndreptăm spre maşină.

- Ştiam eu. îţi place rău de mine.

Mickey a început să se oprească să bea o bere cu Leo j$_n$ drum spre casă, de la muncă. Se pare că Leo l-a câştigat de partea lui la barbecue. Există ceva în atitudinea relaxata a lui Leo faţă de succesul lui, încât îţi vine uşor să uiţi cine e. Până când Mickey şi Kate să plece acasă, Leo şi Mickey făceau deja planuri să pescuiască în august. *August.* Asa că Mickey e la rândul lui un pic îndrăgostit de Leo. Stau amândoi pe verandă; eu gătesc şi încerc să nu trag cu urechea, până când Kate sună şi-mi spune să-l trimit acasă. Leo vrea să ştie cum se fac coastele pe grătar. Vrea să ştie despre panourile solare. Mickey vrea să ştie cine l-a văzut gol pe Leo la Hollywood.

Mickey îi spune lui Leo despre sanctuarul păsărilor şi Leo vrea să se ducă să-l vadă. Deşi sugerez că ar fi mai uşor să mergem cu maşina până acolo, hotărâm să alergăm până acolo mâine-dimineaţă. Sunt recunoscătoare pentru ruta cea nouă şi pentru păsări, de asemenea pentru faptul că Leo vine acum cu mine la alergat, pentru că avem încă o oră în care nu trebuie să stăm departe unul

de celălalt.

Dacă nu mergi cu maşina, singura cale spre sanctuar e prin pădure, pe o cărare accidentată, care înaintează paralel cu râul. Arţarii au făcut flori verzi şi pufoase, care punctează cerul de un albastru intens. Totul o să arate diferit într-o lună. Absorb imaginea în fugă pentru că sunt concentrată asupra potecii din faţa mea, aşezându-mi fiecare picior în mod strategic, pentru a evita labirintul de

rădăcini aflate la suprafaţă. Anumite părţi din traseul ăsta par a fi mai degrabă o cursă cu obstacole decât o alergare obişnuită. Suntem transpiraţi şi râdem în vreme ce fiecare întorsătură de drum ne întâmpină cu încă un mesteacăn doborât sau încă o baltă plină de noroi, care trebuie evitate. Leo îmi strigă peste umăr că-i e dor de Subarul meu şi eu mă simt răzbunată.

Când pădurea se termină, sunt uşurată. Poteca devine mai largă, mărginită pe ambele părţi de iarbă de pampas înaltă de doi metri. Vârfurile ca penele se îndoaie în vânt, trimiţându-ne înainte. Nu mai văd pârâul, dar pot să-l aud în timp ce alergăm.

Deranjăm o familie de curcani şi când aceştia o iau la fugă ne dăm seama că am ajuns. Ne oprim ca să ne tragem răsuflarea. Ne aflăm pe o pajişte cu flori sălbatice galbene şi de culoarea lavandei, cu stejari bătrâni şi meri presăraţi ici şi colo. Pârâul şi-a făcut din nou apariţia şi îşi croieşte drum pe pajişte şi dincolo de ea. Rămânem tăcuţi ca să ascultăm cum cântă păsările, dialogând unele cu altele printre copaci. Cântecul lor e atât de ordonat, încât parcă respectă ritmul alternant al unei conversaţii. N-am auzit niciodată ceva atât de frumos.

- Ceva nou, spun eu.
- Aşa-i, răspunde el şi mă ia de mâna transpirată.

-Vreau să zic că e o schimbare binevenită după vechiu meu traseu.

- Eu vreau să zic că tu eşti prima persoană de care am fost îndrăgostit vreodată, zice pur şi simplu.

cred, dar nu sunt foarte sigură. Stăm 5te presărată cu copaci, cu păsări ciri-j, eo Vance e îndrăgostit de mine. În viaţa îmi apare ca şi casa de ceai – pot vedea oână'în celălalt capăt al ei, acolo unde se afla o real.tate

CAPITOLUL 13

Toată lumea e entuziasmată când ajungem acasă după repetiţia de joi seara. Suntem la distanţă de o săptămână de premieră şi, cu excepţia lui Frankie Bowfox, care a călcat pe rochia Emmei Schwab, făcând-o să plângă, totul a mers perfect. Leo a comandat pizza şi cutia mare de metal ne aşteaptă pe verandă.

- Ai primit ceva, îi spun eu lui Leo înmânându-i un pachet.

- Eu? Aduce pizzele înăuntru şi aruncă pachetul lângă chiuvetă. Mor de foame.

- Nu trebuie să-l deschizi?

- Dar tu? îmi zâmbeşte el cu gura plină de pizza.

- Oarecum, îi răspund, deschizând plicul şi scoţând dinăuntru un scenariu de film.

Se cheamă *Mega Man,* iar pe prima pagină e lipit un hilet pe care scrie: SUNĂ-MĂ IMEDIAT. l-l întind, iar el ^e abia reacţionează, luând sos de roşii de pe

obrazul lui fternadette şi întinzându-l cu grijă şi pe celălalt. Se râde

mult şi totul e firesc, iar viitorul se aşterne perfect în fața noast ră.

Câteodată uit că viaţa nu e un film.

Leo vorbeşte mult la telefon după cină, în casa de ceai Copiii îşi fac temele după care zăbovesc în bucătărie. Ştim cu toţii că se întâmplă ceva. Ne facem de lucru ca să putem rămâne la parter. Eu curăţ în exces bucătăria, verific şi râs verific cafetiera. Arthur îşi spune replicile cu o voce de robot. Bernadette îşi colorează coperta caietului.

Leo e schimbat când îşi face intrarea pe uşa din spate. Pantofii lui sunt uzi din pricina gazonului şi nu se opreşte ca să şi-i dea jos. Ca şi când aş încerca să evit înfiorătoarea premoniţie pe care o am, mă concentrez asupra încălţămintei lui. Poartă adidaşi negri, cu tălpi maro, din gumă. Sunt aceiaşi pe care-i poartă atunci când nu aleargă sau nu e încălţat cu şlapi. îmi place asta la el, faptul că, din câte ştiu eu, n-are decât trei perechi de pantofi. îmi place să-i văd aranjaţi sub patul din casa de ceai. Am nevoie ca pantofii ăştia să rămână.

- Hei, oameni buni. Putem vorbi un minut? Am o veste mare.

E plin de energie, mişcându-se de colo-colo, aşezân- du-se, apoi ridicându-se din nou. Noi trei stăm şi aşteptăm; nu-mi vine în minte nici un cuvânt.

- Am vorbit cu agentul meu, Jeremy. Paramount o să facă un film de acţiune, cu buget mare, care se numeşte *Mega Man.*

- îmi place *Mega Man,* zice Arthur.

Urăsc Mega Man, mă gândesc eu
Cui nu-i place? îi zice Leo lui Arthur,
făcând ochii
mari. Regizorul vrea să-mi dea mie rolul. Am o audiție
dar e destul de sigur că mi se potrivește.
în cele din urmă, îmi găsesc cuvintele.

-Ce palpitant! Nu-i aşa, copii?

Sunt din nou mamă. El pleacă şi eu nu mai sunt o persoană care face sex toată ziua. Nu mai sunt nici frumoasă, nici atrăgătoare. Sunt Nora şi mă rostogolesc pe deal în jos. Leo se duce în „Asia", locul mitic în care bărbaţii se duc atunci când s-au plictisit de mine. Trebuie să-mi iau copiii şi să-i duc într-un loc sigur, înainte de a cădea în abis.

Bernadette e suspicioasă.

- Şi ce trebuie să faci?

- Chestia e că au un program foarte strâns şi trebuie să aprobe angajarea mea imediat.

Aproape că sar să explic cum funcţionează lucrurile astea, dar hotărăsc să nu-l ajut. Va trebui să vorbească el.

- Plec mâine-dimineaţă la Los Angeles.

Deci aşa. Inima mi se dezintegrează. Inspir adânc şi-i privesc pe copiii mei frumoşi. Nu-mi vine să cred că le-am făcut asta. Nu-mi vine să cred că i-am lăsat să se implice atât de tare în povestea cu tipul ăsta, şi el o ia din loc. Scorul nostru e 0 la 2.

- Leo, nu poţi pleca, clatină Arthur din cap. Piesa e

în- tri° săptămână. Nici n-am făcut repetiţia cu costume.

Bernadette intervine şi ea.

~Eu sunt portar sâmbătă, în meciul cu Viperele.

E imposibil sâ ignori faptul câ puii mei nu îl consiH pe Leo doar o diversiune amuzantă, un oaspete care cu repetiţiile la piesă. Se bazează pe el.

Leo se opreşte din du-te-vino.

- Ştiu, copii, şi nu-mi vine să cred că n-o să fiu cu voi Dar mă întorc până săptămâna viitoare pe vremea asta ca sâ particip la ultima repetiţie cu costume şi la seara cea mare. Doamna Sasaki se va descurca foarte bine cât voi fi plecat. De fapt, sunteţi atât de buni încât nici nu mai aveţi nevoie de un regizor în momentul ăsta. Şi, Bernie, o să fiu aici weekendul viitor, când joci cu Brookeville. O să fie monumental.

Arthur rămâne tăcut o clipă, de parcă ar lua o hotărâre. Mă întreb dacă aseamănă momentul ăsta cu plecarea lui Ben. Ben a zis că se întoarce într-un fel foarte vag, n-a dat un moment precis. E diferit, dar în acelaşi timp există o asemănare. în cele din urmă zice:

- Bine, foarte bine. Atunci mult noroc la audiţie. încearcă să nu plângă şi vrea să plece cât e încă în avantaj. Dă mâna cu Leo şi zice: Mulţumesc pentru ajutor.

Leo îl trage în braţe. Bernadette îi îmbrăţişează

pe amândoi plângând.

Apoi Leo se desprinde din îmbrăţişare şi coboară la nivelul lor.

-Oameni buni, ascultaţi-mă. Vorbim de o săptămână. Şi aşa stau lucrurile cu munca mea. Planurile îmi sunt mereu date peste cap.

Arthur trage aer în piept.

- Bine. O săptămână.

Se îmbrăţişează din nou toţi trei şi eu sunt departe, prind la scena din faţa mea.

VH Bun, copii, e târziu şi mâine e o zi lungă! îmi întind

1 ca să le arăt cât de mare e ziua de mâine, după care îmbrăţişez strâns. Fugiţi sus să vă spălaţi pe dinţi.

încă n-am băut vin, iar dacă îmi torn un pahar o să am ce să fac cu mâinile. Scot o sticlă din frigider şi încep să o deschid. Trebuie să găsesc chestia aia care taie folia. Mă gândesc că e în sertar împreună cu răzuitorul de morcovi; insă nu e. Sunt convinsă că am folosit-o ieri şi mă uit în maşina de spălat vase, chiar dacă nimeni n-ar spăla aşa ceva. Din fericire, maşina de spălat vase e curată, şi încep să o golesc.

-Opreşte-te, aud.

Deschide o sticlă şi toarnă în pahar. Doar într-unul singur.

- Mulţumesc, reuşesc să spun.

Sunt cu spatele la chiuvetă şi mă ţin cu mâinile de porţelanul rece.

- Ascultă, trebuie să înţelegi cât e de importantă chestia asta pentru mine. E o producţie cinematografică, nu un film de televiziune. Cred că am nevoie de viaţa normală, plăcută, de familie. Mi se pare că e ceea ce trebuie.

Observ că mă ţine de mână. Şi cred că şi Ben m-a ţinut, dar nu sunt sigură. Am crezut că noi eram viaţa normală, plăcută de familie de care el avea nevoie. Am crezut că era ceea ce trebuie. Dintr-odată îmi amintesc în care parte a filmului ne aflăm.

- Şi cum ţine povestea asta doar o săptămână? T k să filmezi o întreagă producţie. reb ui e

Habar n-am la ce m-am gândit în tot timpul ăsta c o să fie el un star de cinema dacă îşi petrece toată ziua casa mea de ceai? Ua în

- Mă duc la audiţie. Apoi, dacă merge bine, o să stau acolo cât timp ajung ei la o înţelegere în legătură cu toau treaba. După care mă întorc aici până când încep să fii meze. Şi tu poţi veni cu mine. Sau vin eu în zilele libere Nora, sunt o mie de feluri în care putem face ca lucrurile să meargă. Am un avion.

Vreau să fiu relaxată. Vreau să fiu genul de persoană care poate sta o săptămână fără Leo. îmi amintesc că eram acea persoană. De-abia dacă-mi amintesc de ea. încerc să mă gândesc la Naomi interpretându-mă pe mine atunci când Ben pleacă.

- Bine. Mă bucur pentru tine. O să găsim noi o soluţie. Ai împachetat tot?

Vocea mea nu sună normal, însă el e prea ambalat de filmul ăsta stupid ca să observe.

- Nu am mare lucru, dar maşina vine să mă ia în douăzeci de minute, deci ar trebui să...

Mă ia în braţe şi mă sărută. E dulce şi trist şi nu-mi pot opri lacrimile care-mi curg pe obraz.

- Hei, ăsta nu e un rămas-bun. Mă întorc. Sau poţi tu sa vii. Cum vrei tu, zice el şi-mi ridică bărbia şi sunt obligata să mă uit la el. Nu e decât L.A.

Şi eu n-am idee ce înseamnă asta. Oare înseamnă că ar trebui să fiu fericită că nu dispare în vaga Asie?

g doar L.A., repet eu. Şi-mi place cum sună. L.A. e un din care te poţi întoarce. îl sărut din nou şi spun: Bine, ju-te. Mă duc sus, la copii. Mult noroc!

peste zece minute, o maşină trage pe alee. Se deschide ortiera şi se închide. Maşina pleacă şi observ că m-am oprit din citit *The Lightning Thief* cu voce tare. Bernadette i Arthur sunt amândoi în patul meu, ghemuiţi de o parte şi de alta.

- E normal să fii tristă, mamă. Şi eu sunt, zice Bernadette.

O strâng de umărul ei mic şi perfect.

- Mulţumesc, Bernadette. O să fie bine.

îi las să adoarmă în patul meu pentru că nici unul dintre noi nu e pregătit să rămână singur.

Când lumina începe să pătrundă în încăpere, sunt deja trează. Mă hotărăsc să las răsăritul să treacă neobservat pentru prima dată în mulţi ani şi să stau în pat cu copiii mei. Partea cea mai complicată atunci când eşti mamă, mai ales mamă singură, e să ştii când îţi poţi da voie să te des- compui. Azi se vor trezi cu un sentiment familiar de pierdere, şi pojghiţa subţire formată peste rana lăsată de Ben se va dezlipi. Eu am lăsat lucrurile să se întâmple. Arthur va trebui să meargă la repetiţii şi să joace teatru. Şi eu la fel.

Mă uit la tavanul crăpat până când am certitudinea că soarele e sus, pe cer. îi trezesc pe

copii cu o îmbrăţişare, bernadette se trezeşte imediat şi fuge să se îmbrace. Arthur nu se mişcă.

- Am impresia că Fagin are nevoie de clătite zic eu, 8ă. rutându-l pe pleoape ca să-l trezesc.
- Cu fulgi de ciocolată, mormăie el.

îmi folosesc adrenalina ca să fiu voioasă şi să i şcoală. Leo e în avion pe vremea asta, dar îmi verific^ cum telefonul să văd dacă am primit un mesaj. O să ’ °n în L.A. până să se termine şcoala şi îmi dau seama că dF acel moment n-o să mai ştiu unde este. îmi iau pantofii de sport de lângă uşa din faţă şi ştiu că nu pot să alerg. Nu e decât un singur pahar de vin pe blat şi m-am blocat uităm
du-mă la el. Mă întind după telefon şi-i trimit un mesaj lui Kate: Vino pe la mine.

Mă găseşte tot în bucătărie.

- Ce s-a întâmplat? El unde-i?
- A plecat. în L.A. Are un film.

Şi încep să plâng. Kate mă duce spre canapea şi mă simt atât de recunoscătoare că pot să-mi dau drumul. îi dau detalii printre suspine şi ea mă ascultă.

- Bun, zice ea după ce termin de plâns. Trebuie să ai răbdare cu mine. Ăsta e un teritoriu nefamiliar. Nu te-am mai văzut plângând aşa niciodată. Adică nici măcar ultima dată, când a plecat soţul tău.

Dau din cap.

- Aia a fost altceva. Adică, de ce l-aş fi vrut aici dacă el nu voia să fie cu noi? Dar asta..., încep eu să plâng din nou. încă îl vreau aici pe Leo.

-N-a plecat decât de douăsprezece ore şi a zis că se întoarce.

- Chiar crezi asta?

Îmt şterg cu nfaneca» agăţându-mă de cuvintele ei. pe ce-ar zice că se întoarce dacă n-ar avea de gând? vină înapoi într-o săptămână începând de ieri. Asta ,.u e nici măcar o săptămână.

_ E prea mult, zic eu lăsându-mă să cad în poala ei.

E sâmbătă şi Bemadette apără şase goluri în meciul cu Viperele. E un lucru mare dacă ai opt ani, însă în loc de „Felicitări!”, toată lumea ne întreabă: „Unde-i Leo?”. E singurul lucru la care pare să se gândească oamenii când mă văd. „Unde-i Leo?” e practic un salut. Spun cuvintele „L.A.”, „audiţie”, „joi” de atâtea ori încât devine o melodie pe care o cânt când mă mişc prin mulţime. Când ajungem în cele din urmă în maşină şi-mi pun scaunul în portbagaj, îi trimit lui Leo un videoclip cu Bemadette care câştigă meciul aruncându-se să prindă mingea.

îmi răspunde imediat şi pulsul mi se înteţeşte:

Leo: îmbrăţişeaz-o din partea mea.

Eu: E atât de fericită!

Leo: Ce urmează acum?

Eu: Un prânz rapid, becuri, şi după aceea Liga Mică.

Leo: îh. Mult noroc! Te iubesc.

- Unde-i Leo? ne întâmpină domnul Mapleton când intrăm în magazin.

~ L.A. Audiţie, zic eu din nou.

~ Vine înapoi, spune Bemadette.

- A zis şi în ce zi? întreabă el oprindu-se din grămezii de burghie de pe tejghea şi acordându-mu T^1 ga atenţie. n rea ~

- joi, răspund eu.

- A, se întoarce, zâmbeşte domnul Mapleton. Atât vreme cât are bilet de avion pentru o zi anume, se întoa & ce. Bun, zice el asigurându-se pe sine.

Nu zic: „Leo nu cumpără bilete de avion”.

- Piesa lui Arthur e vineri seara. Asta e o chestie mai certă decât un bilet de avion, răspund eu.

Promit lucruri asupra cărora n-am nici un control, dar am reuşit să spun cuvintele care mă vor alina şi-l vor împiedica pe domnul Mapleton să-i pară rău pentru mine. Arthur mă strânge de mână, făcându-mă să cred că poate l-am alinat şi pe el.

Arthur face de fapt un meci destul de bun. A reuşit să ajungă în siguranţă la bază şi n-a făcut nici o greşeală. Vreau să-i trimit un mesaj lui Leo despre asta, dar am într-un fel senzaţia că ar fi prea mult. O să-i spun când mă caută el. Aşa ar proceda o iubită normală, lipsită de obsesii, îşi vede de treburile lui şi are alte chestii în minte, o să mă prefac că şi eu am.

Se întâmplă ceva cu regizorul, îmi spune Leo marţi seara la telefon. Stau întinsă în pat şi el zice o grămadă de chestii, îmi place să-i ascult vocea.

- Adică, aş fi vrut rolul şi dacă nu era Bohai regizor, zice el. Dar şansa de a lucra cu el a fost un argument în plus Dacă-l concediază, o să fie multe de luat de la

capăt.

Si de ce zici că l-ar concedia?

• somnoroasă. Vreau să vorbească în continuare.

%'acă acuzaţiile astea au vreun sâmbure de adevăr, atunci tipul tu

• ^ nl. p un ticălos şi nimeni n-o să mai vrea să lu- rpze cu * P| incluzându-ma şi pe mine. Ar fi trebuit sa iau - [c . i nroducătoarea în seara asta, dar a anulat întâlnirea, cina cu p « A • i • «>

-Şi atunci ce mănânci la cina?

- Am cumpărat un pui, de fapt, zice Leo părând cu adevărat mulţumit de sine. Şi o salată.

- Stai aşa. Găteşti?

- Nu. Adică, m-am gândit la asta. M-am dus la Whole Foods[1]. Ai fost vreodată într-un Whole Foods?

-Da.

-E mai bun ca Stop n' Save.

- Este.

- Au o grămadă de carne de pui. Am stat acolo şi m-am uitat la puii ăia ne-gătiţi şi m-am stresat. Doi oameni s-au oprit şi m-au fotografiat în timp ce-i studiam. M-am gândit că nu sunt în stare să aleg fără tine, dar ştiai că vând pui gata făcuţi? Şi salată?

- Da, ştiam asta, râd eu. Ascultă, când vii înapoi te învăţ cum să prăjeşti un pui.

O secundă Leo nu zice nimic.

-Nu, mulţumesc. Vreau să-mi prăjeşti tu pui. Nu vreau să mai mănânc un pui care n-a fost prăjit de tine.

Am o dorinţă profundă de a-mi pune şorţul şi a-i prăji datului ăstuia un pui. Şi nici măcar nu posed şorţ. Vreau

e magazine cu produse ecologice

doar să fie aproape de mine, ca să-i pot întind cu e ° k'furie carne de pui.

- Bine, zic. Fie ca seara asta să fie ultima în care a* mân. cat un pui care n-a fost gătit de Nora.

De-abia aştept să vorbesc cu el miercuri seara C3 pot spune: „Ne vedem mâine!" La cină, Bernadette^ Arthur sunt neobişnuit de optimişti din acelaşi motiv Se spală pe dinţi şi-şi mută lucrurile din baia lor în baia mea
în aşteptare.

Pe la nouă seara primesc un mesaj de la Leo: Lucrurile au luat-o razna. Caută „Bohai" pe Google şi o să vezi. Studioul l-a dat
afară şi trebuie să mă întâlnesc cu noul regizor în seara asta. Există o mare probabilitate să nu pot ajunge înapoi până vineri.îţi scriu după cină? Sau vrei să te las să dormi?

îi răspund: E-n regulă, poţi să-mi scrii.

Şi ce vreau să zic e că e-n regulă să mă trezească, pentru că prefer să vorbesc cu el decât să dorm. Nu vreau să-i spun că e-n regulă că nu vine până vineri. Mă trezesc odată cu soarele şi găsesc două mesaje de la Leo. Le-am primit la două dimineaţa şi nu m-au trezit.

Leo: Hei,e prea târziu să te sun?

Peste zece minute: Mă bucur că dormi. Astă-seară n-a fost uşor,îmi place noul tip, dar vor fi o grămadă de schimbări. N-am nici o şansă să ajung înainte de vineri. îmi pare atât de rău! Te iubesc.

Deci nu se întâmplă azi. Mai aştept o zi. Care-i proble ma? La micul-dejun le spun copiilor:

-Leo mi-a trimis un mesaj azi-noapte. Au fost nevoiţi să angajeze un regizor nou, şi nu poate veni până vineri

-Şi eu am primit acelaşi mesaj, zice Arthur către ouăle din farfurie.

-Vezi, zice Bernadette. De asta îmi trebuie telefon mobil. Nu-i cinstit că Leo vă trimite doar vouă mesaje. Sunt lăsată cu totul pe dinafară în familia asta.

Ultimul cuvânt mă pune pe gânduri.

- Ai opt ani, îi spun. Dacă i-aş cumpăra un telefon mobil unui copil de opt ani, ca să-şi poată trimite mesaje cu o vedetă de cinema, sunt convinsă că m-ar da afară din Laurel Ridge, îi zâmbesc eu şi primesc o privire supărată în schimb.

-Crezi că o să vină vineri? întreabă Arthur şi-mi dau seama că se sfieşte să întrebe.

- Sigur că da! Doar e vorba de spectacol. Leo trăieşte pentru asta.

Vocea mea a urcat cu o octavă, de parcă aş încerca să vând ceva. Arthur îmi aruncă un zâmbet din vârful buzelor. Adevărul e că nu e treaba mea să fac promisiuni în legătură cu o piesă de teatru şcolară în numele unui bărbat care lucrează la un film cu un buget de două sute cincizeci de milioane de dolari. Leo a pătruns din nou în ceva care e mai mare decât suntem noi. Am pierdut şansa de a gestiona aşteptările lui Arthur, mai ales pentru că nu vreau să contemplu posibilitatea ca Leo să ne rupă amândurora inimile.

Nu am nici un mesaj de la Leo toată ziua de joi. Presupun ca ceea ce-l reţine în L. A. îi ocupă tot timpul. Lucrează cu noul director. Avea legătură cu luarea măsurilor pentru alte

costume. Ştiu că e ocupat, dar când nu mă * d s Ună Dân" cină ca să-mi spună acele trei cuvinte simple- Ne * a mâine!", simt că-mi e cam rău. Inima mea egoistă VeclerYl voie ca el să vină înapoi. Mai mult de-atât, nu pot^ gândul că îl dezamăgeşte pe Arthur. to,era

Vineri dimineaţa mă trezesc şi văd că azi-noapte trimis un mesaj: îmi pare foarte rău, dar n-am cum să plec de & Dacă plec,întregul proiect cade.Te sun când pot.

Mă simt de parcă aş fi luat un pumn în stomac. Pe lângă durerea pe care o simt, sentimentul care mă copleşeşte e că n-ar fi trebuit să mă las lovită. Mi-am lăsat garda jos în cel mai nesocotit fel cu putinţă. Arthur o să fie distrus. Ca să fiu cinstită, tot oraşul o să fie. Gândul de a intra azi în sala de spectacole întâmpinată de un cor de „Unde-i Leo?" mă face să vreau să urlu.

Arthur mă găseşte pe verandă cu cafeaua.

- Şi eu am primit mesajul, zice el. E nasol.
- Aşa-i, zic eu şi-l iau pe după umeri. Chiar că-i aşa. Dar tu o să te descurci bine în seara asta, şi tot oraşul o să vină ca să te încurajeze.
- N-avem nevoie de el. Se uită la mine intens, studiindu-mî expresia. Eşti bine?
- Sigur, zic eu şi amândoi ştim că mint.
- Ochii tăi arată de parcă ai plâns, spune el.
- Alergiile, zic eu.

Vine mai aproape de mine şi-mi ia mâna.

- Te rog, fii bine, mamă.

Şi ştiu ce vrea să spună: nu mă are decât pe mine.

Mai avem treizeci de minute până la ridicarea cortinei, cu cercetez mulţimea pentru că, în adâncul meu, sunt totuşi o scriitoare de scenarii de dragoste. Ştiu scena asta, un scris despre ea de treizeci şi patru de ori. Pauza publicitară s-a terminat. Acesta este evenimentul care antrenează comunitatea şi, chiar după începerea lui, când eroina a reuşit deja să se descurce singură, apare el ca prin minune. \ avut o epifanie şi asta e viaţa pe care şi-o doreşte. Un sărut cast şi sărbătoarea târgului merge mai departe, cantina săracilor se deschide, urmează spectacolul de balet. Piesa clasei a cincea.

Kate îmi ţine locul în culise, pentru ca Bernadette şi cu mine să putem sta în rândul al treilea şi să privim. Doamna Sasaki pare extaziată să-şi asume debutul regizoral al lui Leo. Oliver e bun. Fagin e nemaipomenit. Sunt recunoscătoare pentru întunericul din jur atunci când cântă „Poţi să pleci, dar să vii repede-napoi...", pentru că se lasă cu lacrimi. Bernadette mă ia de mână.

La final, lumea aplaudă în picioare. Arthur zâmbeşte din adâncul fiinţei lui, un zâmbet care-mi spune că ştie cine e şi că ştie că poate face lucruri. Adevărul fundamental al creşterii copiilor îmi umple sufletul: când copilul tău e bine, chiar n-ai nici o problemă. O să mă bucur de sentimentul ăsta. Şi o s-o tot strâng de mână pe Bernadette.

E vineri seara, deci nu e nici o temă de făcut şi nici o grabă de mers la culcare. E destul de rece ca să aprindem focul, şi ne înghesuim împreună pe canapeaua din living. ^'am mai stat aici de ceva vreme pentru că n-ar fi fost suficient loc ţi pentru Leo. Acum, că nu-i aici c*m gol. aţa Încât gravităm către spaţii mai mici t<>tUl Pate ruit spectacolul de pe poziţii neutre ţi am ajuns la An> fevi' că Fagin le-a furat ochii tuturor. Copiii sunt atât d C○nClu:!i!l cum să se poarte cu mine incât realizez că trebui neS’8uri ceva despre Leo ca să risipesc tensiunea. le să sPun

- Pun pariu că lui Leo îi pare tare rău că n-a fost aici în seara asta. A muncit pentru spectacol aproape la fel de mult ca şi voi, fac eu deschiderea.

-Sunt convins că n-are nici o treabă, răspunde Arthur. Poate să comande DVD-ul.

Chestia asta ar putea să ia ceva vreme.

Când mă bag în pat, telefonul face *ding!* E Leo.

Leo: Cum a fost?

Eu: Arthur a fost fantastic, le-a furat ochii tuturor. Cum stau lucrurile la tine?

Leo: E haos,dar progresăm. Cred că o să fie un film bun.

Mint: Excelent! Mă bucur pentru tine!

Leo: Mulţumesc.Trebuie să plec la cină. Dar te iubesc şi mi-e dor de tine.

Eu: Şi eu te iubesc.

Mă simt uşurată. Vine înapoi; mă iubeşte. Nu e

nevoie să mă port ca un copil.

- Iubitul meu e plecat la muncă, zic cu voce tare şi-n» place cum sună.

Adică, am trăit cu un bărbat care a refuzat să lucreze vreme de zece ani şi acum mă plâng că tipul cel nou mun ceşte prea mult? Haide! Munca lui Leo e o parte importantă

•ine e el, şi^va ^^ace P^arte re^M*^a noastră. Hotărăsc ^310 ^laţie" e un cuvânt drăguţ şi adorm.

' Sâmbătă nu am nici o veste de la el. Adică o zi întreagă imesc nici un telefon, nici un mesaj. Mă reasigur re- °itind mesajele. Mă iubeşte, îi e dor de mine. Nu am nici o e duminică. E weekendul, îmi spun. Poate că oamenii din L A. lucrează în weekend. îmi trece prin cap că pot să-i scriu eu.

Eu: Hei!

Nici un răspuns. Mă holbez la telefon şi încerc să găsesc motive pentru care n-ar putea să răspundă. Ei bine, poate că au început deja să filmeze şi e pe platou. Poate că a ieşit la masă cu agentul lui. Poate că înoată în piscina lui imensă. Inspir profund şi-mi reamintesc că nu sunt la gimnaziu.

CAPITOLUL 14

Luni dimineaţă mă duc la alergat fără telefon, convinsă că dacă îl las în bucătărie o să mă întorc şi o să găsesc mai multe apeluri ratate de la Leo. Faza cu oala care nu dă-n clocot când o păzeşti. Termin alergarea în timp record şi sunt surprinsă, poate chiar şocată, să aflu că n-am ratat nimic.

Până luni seara, senzaţia pe care mi-o dă telefonul meu mut, pe care-l ţin în mână, e o adevărată tortură. Noul meu plan e să-l las pe verandă, ca să le pot da atenţie copiilor mei la teme, la cină, la „Roata norocului”. Dacă mă gândesc în altă parte, o să-l fac să sune.

Verific telefonul înainte de a-i duce pe copii sus. Nimic, îl pedepsesc lăsându-l în living cât timp citim. Mă pedepseşte la rândul lui fiindcă nu sună. îl iau cu mine pe verandă ca să privesc întunericul nopţii şi mă simt atât de lipsita de putere, de parcă întreaga mea fericire se află în mâinile altcuiva. N-am idee unde mi-am pierdut puterea. El dorea să rămână. M-a sărutat. Mi-a zis că mă iubeşte. Cum se

tevenit dintr-odată Elizabeth Bennet, rătăcind cu miaştini de turbă şi sperând ca domnul priB V parv\Să?i gând mă enervează suficient de tare încât să

1 Ul numărul lui Leo. Gâtul mi se strânge când apelul tornieZctează şi aud cum sună. O să zică „salut" şi o să-mi S€ T pe unde a fost. O să mă port cu calm. Sună de două ^de trei ori. Mă cuprinde tristeţea când intră căsuţa vocală Ascult până la capăt, doar ca să-i aud vocea, după care închid.

0 să vadă că l-am sunat şi mă va suna când e liber. Mă duc la culcare cu volumul telefonului dat la maximum, ca să nu ratez apelul.

Marţi îi scriu lui Kate ca să-i spun că el nu se mai întoarce. Ajunge la mine în zece minute. Nu plâng când îi deschid uşa.

-Hai să nu pălăvrăgim despre cum e posibil să-şi fi pierdut telefonul sau cum a dat vreun autobuz peste el. Nu există nici o realitate în care să fie normal ca o persoană care-ţi trimite mesaje câte trei ore pe noapte, după ce-şi petrece lntreaga zi cu tine, să se oprească, pur şi simplu. Decât dacă sta a decis. Şi dacă ar fi murit, ar fi dat la ştiri.

terminat? întreabă ea şi trece pe lângă mine, aşe- an o cutie cu prăjituri pe blat.

lUră câ nu* T°rn cafea pentru fiecare şi iau o prăji- de Parc? neV∘ie să fi* raUonală şi onestă cu mine. Mă simt n aŞ putea să mă mai încred acum în mintea mea.

„Te iubesc, mbc dor de tine" şi ţuşti? Ce-l puţin aen suficient

de onest să-mi spună.

- Bun, deci Ben e acum un model de cotnnnr» masculin?

Stăm aşezate una lângă cealaltă în faţa hiatului din k cătărie, ţinând cănile în mână.

- Spune-mi ce să cred, îi cer.

- Sunt de acord că e ciudat. Aş fi mai puţin surprins- dacă s-ar fi terminat treptat. Cum ar fi să primeşti mesaje mai puţine şi mai scurte. „Te iubesc", care se transformă în inimioară, după care într-un emoticon neutru. Genul ăsta de chestie.

- Asta e ce-am crezut şi eu că o să se întâmple. Ieşirea treptată. Nu aşa, dintr-odată, ochii care nu se văd se uită. Şi e în naiba să-l ia de L.A., unde femeile sunt bronzate natural şi au şuviţe blonde în păr. Când te uiţi toată ziua buna ziua la toate astea e destul de greu să-ţi aminteşti de ce erai îndrăgostit de femeia cu păr rebel şi bluze largi.

- Aveam de gând să vorbesc cu tine despre asta, glumeşte ea.

Se aude o maşină şi îmi simt inima pulsându-mi în gât. S-a răzgândit. îmi răspunde la mesaj în persoană, ca să-mi spună că o să rămână aici şi o să regizeze piese de teatru pentru copii cu normă întreagă.

- Du-te şi vezi ce e, îi spun lui Kate ţinându-mi capul în mâini.

E un curier care îi cere lui Kate să semneze un plic cu numele meu pe el. E prea gros ca să fie o scrisoare de dragoste şi mă urăsc pentru că trăiesc în mijlocul unuia dintre ¡f mele de film. Nimeni nu scrie misive de dragoste are

le trimite prin curier. Deschid plicul şi găsesc <W[a1] de bancnote de o sută de dolari şi o notă scrisă de °[n Ua,K Hei, Nora, Leo zice că îţi datorează chiria. Din "[1' [U dtumesc că ai avut grijă de el. Să sperăm că povestea 'nt [A iese bine! Weezie." [l' Număr douăzeci şi una de mii de dolari.

- 0, Doamne! Mă plăteşte.

încep să plâng, dar sunt atât de furioasă încât lacrimile [sc usucă. îi explic lui Kate cum ne-am înţeles la şapte mii de dolari pentru şapte zile. Dar când a hotărât să rămână şi să-l ajute pe Arthur, nu am avut nici o intenţie să-i cer bani. Mă culcam cu el, pentru numele lui Dumnezeu! Ce înseamnă atunci toată povestea asta? Iau telefonul şi Kate mă opreşte.

- Stai! Hai să ne gândim ce zici înainte să te repezi aşa.

- îi trimit un mesaj lui Weezie, zic eu, dar inima îmi bate atât de repede încât nu pot tasta. Scrie tu; îi întind telefonul şi încep să dictez: Hei, Weezie! Sper că eşti bine! Mulţumesc pentru bani, dar mi-ai trimis mult prea mult. I-am cerut bani doar pentru primele şapte zile, deci trebuie să trimit restul înapoi. Te rog, trimite-mi o adresă. Mersi!

Kate îmi arată mesajul ca să-l revizuiesc.

-Prea multe semne de exclamare. Zici că sunt maniacă, b-a şterge unul, apoi două şi în cele din urmă ajungem la [L°ncluzia că am găsit tonul potrivit şi Kate trimite mesajul.

Apar imediat punctele care arată că Weezie răspunde: [J ■[jl înseamnă că am înţeles greşit mesajul lui. Bine, mulţumesc! [11 e' acasă pentru habar n-am câtă vreme.

Următorul mesaj conţine adresa lui, un penth$_{t>Use}$ 65^{,h} Street.

- Bine lucrat. A pus şi ea tot atâtea semne de exclamaţie Acum trebuie să te aduni.

Kate mă împinge către duş şi se duce afară ca să teze casa de ceai. Se întoarce cu două pahare de vin^ şi aşternuturile lui. Eu cobor în bucătărie şi-mi usuc cu prosopul, şi o găsesc mângâind aşternuturile. $^{ParU'}$

- Ce vrei să fac cu ele? Am vreo şansă să le ţin eu?
- Du-le direct la maşină.

Odată, la liceu, prietenul meu m-a părăsit, iar eu şi prietena mea cea mai bună, Ellen, am mâncat îngheţată până ni s-a făcut rău. Am avut o relaţie cu un tip în primul an de facultate, şi când nu m-a mai sunat, eu şi colega mea de cameră ne-am îmbătat. Uitându-mă acum la Kate, nu mă pot gândi la nimic distructiv care să mă facă să mă simt mai bine. Sunt conştientă că voi avea nevoie de toate rezervele mele ca să pot trece prin asta.

- Ce-o să le spui copiilor?
- Copiii ştiu.

Şi în momentul în care spun asta îmi dau seama că e adevărat. Nu i-au mai pomenit numele de câteva zile. Sunt atenţi cu mine, cumva prea grijulii. Nu eram eu cea care ar fi trebuit să-i protejez pe ei, ca să nu li se frângă inima încă o dată?

- Poate că au presupus, pur şi simplu, continui. Faza cu Ben se întâmplă din nou.

Miercuri dimineaţa las copiii la şcoală, mă forţez să alerg nu $tiu cun1, mă treZe8C în maşinăı ândreptându-mă spre uid Pc !ı95, către metroPolă> În^ţia mea e nevinovată. Ţrebuie să înapoiez banii care nu-mi aparţin. Şi, returnând banii, voi declanşa o serie de evenimente în care Weezie, ca reprezentantă a lui, va fi nevoită să-l informeze că banii au fost înapoiaţi, făcându-l pe Leo să-şi amintească de mine. Nu va avea nici o altă şansă decât să se oprească din ceea ce face şi să mă sune. Nora, o să zică el, mi-e atât de dor de tine! Şi tu, înapoind banii ăştia, îmi arăţi ce persoană bună şi sinceră eşti. O să mă întorc cu următorul avion...

Ah, şi încă ceva, am luat-o razna de tot. Al doilea motiv pentru care mă duc să returnez banii e acela că am categoric nevoie de o schimbare de decor. Şi când zic „schimbare de decor" mă gândesc că vreau să văd unde locuieşte el. Cumva, chestia asta o să mă ajute, îmi spun eu, ca venind să văd cum trăieşte să pot să-i dau drumul. Da, asta e o idee minunată.

Cobor de pe FDR[1] pe 63rd Street şi mă îndrept spre vest. Găsesc o parcare la intersecţia dintre 65th Street şi Lexington Avenue şi hotărăsc să mă opresc acolo, ca să intru în cartier pe jos. Mergând spre vest, străzile devin mai puţin aglomerate, deşi în Manhattan zici că e întotdeauna ziua de

colectare a gunoiului. Traversez Park Avenue şi mă uit în ambele direcţii, în susul şi în josul străzii. Au plantat lalele galbene şi roşii, şi mă opresc să fac o fotografie.

---- -

Autostradă care poartă numele preşedintelui american Franklin Delano Koosevelt (FDR)

Pe lângă mine trec femei pe tocuri cu care nu m incălţa niciodată. Mă uit la bluza mea ţărănească I [Putea] la sandale şi mă gândesc: Când m-am transformat Inc King[IV]? Apartamentul lui e între Madison Avenul j p Avenue. Casele de oraş care se înşiruie de o parte a străzii sunt clădiri rafinate din cărămidă şi calea/*[1]*’ moment am sentimentul că sunt pe un teritoriu inter Js locuieşte într-o clădire cu portar antebelică, aflată 1/ – locul lanţului de clădiri. Mă fâţâi de colo-colo şi mă înueb din nou cum am ajuns aici.

Intru în clădire prin uşa îngustă, poleită şi portarul se ridică să mă salute.

- Pot să vă ajut, doamnă?
- Da, am ceva pentru Leo. Vance. Arăt spre plic, dar nu i-l întind. îmi dau seama că nu sunt pregătită să o iau din loc. Weezie e aici?
- Aşa cred. îmi spuneţi, vă rog, cum vă numiţi?
- Nora. Nora Hamilton.

Formează numărul şi eu încep să regret amarnic. Nu am nimic să-i spun lui Weezie şi nu e nevoie ca ea să ştie că am condus nouăzeci de minute ca să-i văd apartamentul lui Leo.

- Zice să mergeţi sus. Apăsaţi butonul PH în ascensorul din stânga.

Mă bucur că nu e unul din ascensoarele acelea în care portarul trebuie să vină cu tine, ca să manipuleze maşinăria. Apăs PH şi mă folosesc de peretele din oglindă şi de ascensiunea lungă ca să-mi verific dinţii şi

IV Cântăreaţă şi textieră americană născută în 1942

felul în care

n ntii^sunt ^ne’ ^ar am s^bit în ultimele zile şi arăt arăt-l ’ tare obosită.

Uşa ^se deschide intr-un mic foaier cu o masă de marmu- un stand pentru umbrele. Nu e decât o singură uşă la ^r are trebuie să baţi şi aceea e deja deschisă.

Nora! îmi pare bine să te văd! Ce faci aici? Weezie e în pijama şi are un covrig în mână. Vino înăuntru. Vino!

-îmi cer scuze că am apărut aşa, dar am avut o progra- mare în oraş şi m-am gândit să vin să las eu banii.

Totul e marmură şi are culoarea crem. Canapelele şi scaunele sunt aranjate în aşa fel încât conversaţiile să nu dureze mai mult de douăzeci de minute. Nu există loc ca să începi să te simţi confortabil. Cercetez cu privirea încă- perea ca să găsesc o fotografie personală. Spaţiul ăsta nu aparţine nimănui.

-Ce fel de programare? mă întreabă ea.

- La coafor, mă reped eu şi acum se uită la părul meu, care e clar că n-a trecut pe-acolo. Adică mă duc la coafor. Trebuie să fac ceva cu părul ăsta, nu?

- Eu cred că arăţi foarte bine. Gen Carole King. O, *Doamne!* Probabil că îţi pică bine să ai din nou casa doar pentru tine, mai ales după un oaspete surpriză, zice Weezie dând ochii peste cap şi împingându-ma spre bucătărie. Cafea?

- Sigur, zic, pentru că vreau să-i văd cănile de cafea. Locul ăsta e chiar auster. Leo petrece mult timp aici?

- Ha! Nici lui nu-i place. Decoratoarea lui Naomi a făcut schimbarea când ei erau în Saint Bart, în ianuarie. El a zis »fă-mi o surpriză!” şi ea i-a făcut-o. Lui Naomi i-a

plăcut, dar Leo a tot zis că nu ştie unde să stea. Nici acum nu ştie.

- Nu înţeleg, e tot ce pot să zic.

- Pur şi simplu n-a crescut place ca spaţiul să aşa; îi mai primitor.

- Nu, vreau să zic de Naomi. f•ţ De ună? Filmau?

-Nu, erau îndrăgostiţi nebuneşte. Asta e Leo. Se în drăgosteşte repede, după care iese din toată povestea la fe| de repede. Naomi a fost de fapt o excepţie, pentru că ea l-a părăsit pe el. Sunt sigură că ţi-a povestit despre asta în a treia zi de filmare la *Casa de ceai.*

- înţeleg, zic eu, pentru că, da, chiar înţeleg. Asta explică de ce era ameţit pe parcursul filmării, zic şi las să-mi scape un râset ca să arăt că mi se pare amuzant genul ăsta de comportament juvenil.

- Ei bine, ţie îţi datorează multe. Se pare că un pic de timp petrecut la ţară l-a pus din nou pe picioare şi acum începe filmul cu bugetul cel mai mare din viaţa lui.

- Filmul merge înainte?

- Da, ar fi trebuit să-ţi spun. Filmările încep în două săptămâni.

Trebuie să ies din camera asta. îmi beau cu înghiţituri mari cafeaua, care e fierbinte şi mă arde pe gât, şi zic:

- Mult noroc amândurora. Trebuie să am grijă de părul ăsta, să arate ceva mai puţin â la Carole King şi un pic mai mult ă la Naomi Sanchez, dacă înţelegi ce vreau să spun, zic eu vorbind prea repede şi cu prea mare volubilitate. îmi înhaţ geanta şi o îmbrăţişez scurt

pe Weezie. Ai grijă de tine!

o, nu, z1c|*rp* Weezie, şi eu rămân pe loc. Te-ai îndrăg‘,s”’de Mincinoasă destul de bună. Mă pot preface într-o SUn °de circumstanţe sociale inconfortabile. La naiba, nlulţn’ie o mondenă din New York. M-am prefăcut j0<" * descurc la cinele cu prietenii ei, când se plângeau că f dacele lor insistă să fie plătite în concediu. Dar în moitul ăsta nu reuşesc să zic „O, nu fi absurdă”. Sunt atât derănită şi gândul de a vorbi cu cineva care ar putea avea perspectivă asupra lucrurilor e irezistibil.

-Da.

-O, nu, zicea ea din nou. Aţi...?

- Da. Şi mi-a zis că mă iubeşte de vreo mie de ori. Pot să dovedesc, zic eu ridicând telefonul. Nu putea să stea două ore fără să mă vadă, să mă atingă, să-mi trimită mesaje de la câteva sute de metri distanţă. Şi acum n-a mai zis nimic

de vineri.

Weezie arată descumpănită.

-îmi pare foarte rău. Ăsta nu e felul lui obişnuit de a se comporta, cel puţin, din câte ştiu eu. Nici una dintre ţipe nu mi-a zis că le-ar fi spus că le iubeşte. Nici una.

-Deci nu-i în închisoare, nu şi-a pierdut telefonul şi nici nu-i în spital cu amnezie, zic eu.

- Cred că se petrece ceva tare ciudat dacă a dispărut aşa din senin.

O îmbrăţişez pe Weezie pentru că-i sunt extrem de recunoscătoare că a fost sinceră cu mine. Ultimul lucru de care am nevoie e să am pe cineva care să-mi ofere spe

[1] ante deşarte printr-o perfuzie cu morfină. E necesar sa mă confrunt cu informaţii foarte simple şi să merg mai departe.

Ascensorul mă aşteaptă, slavă Domnului! Şi mai bine, am ochelari de soare în poşetă. îi zâmbesc portarului şi ies în soarele amiezii. Sunt o proastă. Lucrurile sunt atât de clare încât nu ştiu cum de mi-am răsucit minţile ca să evit să le văd. Probabil că am trecut printr-o cădere psihică după divorţ. M-am lăsat să alunec într-una din idioatele mele de poveşti fanteziste.

Stare de fapt: Leo se culca cu Naomi Sanchez. Bărbaţii care se culcă cu femei de felul lui Naomi Sanchez nu se îndrăgostesc de femei ca mine. Eu am fost o femeie cu o casă ospitalieră şi caldă. Am fost un loc în care s-a oprit o vreme
ca să-şi revină. A avut patru zile când ar fi putut să sune şi n-a făcut-o. S-a folosit de bani ca să-şi îndulcească senti
mentul de vinovăţie. Am fost un loc în care s-a odihnit ca să poată fi în starea mentală potrivită pentru a se aduna şi a obţine filmul cel mai important din carieră. Dintr-odată îmi pare rău că i-am înapoiat banii.

CAPITOLUL 15

Petrec săptămâna încercând să-mi iau înapoi casa. încep cu răsăritul, de care încerc să mă bucur, dar pe care îl petrec plângând. Găsesc aşternuturi de un verde aprins pentru patul din casa de ceai şi mă forţez să stau aşezată la masă pentru o oră în fiecare zi. Nu scriu. Cum de l-am lăsat pe bărbatul ăsta să se oprească aici vreme de trei săptămâni şi să-mi fure inima, casa şi cariera?

Câteodată nu pot respira. Ca şi când aş păşi într-un spaţiu pe care l-am împărţit odată şi sunetul vocii lui mă opreşte în loc. Rămân pur şi simplu în picioare, lovită de durere. Mintea mea aleargă în cerc – a zis că mă iubeşte şi că se întoarce, şi nu sună, şi i-a cerut altcuiva să-mi trimită bani, dar a zis că mă iubeşte şi că vine înapoi.

Luatul copiilor de la şcoală e o moarte lentă, în doze de câte treizeci de minute. încerc să ajung puţin mai târ- Zlu> ca să nu trebuiască să zic lucrurile astea: Da, e intere- Sant face un film nou. Nu, n-am veşti de la el. Sunt bine, Pe cuvânt.

Kate mă mută de colo-colo de parcă ar fi manipulat

mea, plăcând cu corpul ei comentariile ofensatoare ca-n carne vie şi sunt vulnerabilă. înţeleg acum ce inse nă expresia asta; mă simt de parcă n-aş avea piele N trebuit să ies cu el în public. Aş fi putut să ţin lucrurile d< pentru mine. Nu era nevoie să-l sărut la două după-amiaz în mijlocul oraşului.

Oamenilor le-a părut rău pentru mine atunci când B_{en} a plecat, însă nimănui nu i-a plăcut de el. Şi nimeni nu ere dea că eram fericită cu adevărat. Când m-au văzut cu Leo zâmbind probabil ca un copil bolnav de dragoste, cred că au înţeles ce urma să se întâmple. *Leo Vance n-o să rămână în Laurel Ridge, cu femeia aia, pentru totdeauna. Ea o s-o ia peste nas.* Fie că e real sau imaginar, pe feţele lor nu văd decât: *Ştiam noi c-aşa o să fie!* Sunt singura care nu şi-a dat seama ce o să se întâmple.

Nu ştiu unde a dispărut Kate când mă trezesc faţă în faţă cu mutra îmbufnată a lui Vicky Miller. Trebuie să-i dau dreptate lui Ben, e o femeie foarte atrăgătoare. Blondă, în formă şi se ţine foarte bine.

- Am auzit, îmi spune ea.
- A, zic eu şi mă uit peste umărul ei căutând o scăpare. Vine şi mai aproape de mine şi văd oripilată că-şi întinde mâinile ca să mă îmbrăţişeze. Gândul ăsta mi se pare de nesuportat: Stai aşa. Doar nu vrei să mă atingi, nu?
- Ba da. Vreau doar să-ţi dau o îmbrăţişare. Mă simt îngrozitor.
- Pentru că te-ai culcat cu soţul meu? Sau are legătura cu Leo?

Cam aşa de tare mă doare. Nu-mi pasă cine ştie despre niine. Nu-mi pasă dacă par puţin cam nebună. Tot ce ştiu e că dacă femeia asta mă atinge cu autocompătimirea aia a ei, o să mor.

, Nora, îmi zice Vicky cu un ton care mă înfurie foarte tare, văr cu „calmează-te .

Kate intervine rapid de pe unde pierde vremea şi mă ia de braţ îndepărtându-mă de ea.

- Ştie, îi zice ea peste umăr lui Vicky. Toată lumea ştie şi credem că eşti scârboasă.

Chestia asta mă face să zâmbesc şi Kate mă manevrează spre celălalt capăt al curţii asfaltate.

- Scârboasă? întreb. Zici că-i un puşti care-şi mănâncă mucii.

- Dă-mi pace, răspunde ea. Sunt începătoare la capitolul ăsta.

-Te descurci bine, îi răspund eu.

-Trebuie să-ţi spun ceva, zice ea şi văd că e agitată.

- Zi-mi că eşti însărcinată, îi spun eu.

-Nu. Şi eu am fost plătită. De Leo.

E foarte cald pe asfalt şi mă simt ca în ceaţă.

- Ce tot vorbeşti acolo?

- Azi am primit un cec de o sută de mii de dolari pentru Ready Set[1], din partea Trustului caritabil Leo Vance. Se opreşte timp de o secundă ca să înregistrez ce spune. Şi ştiu că el e dracul şi că se foloseşte de bani ca să-şi uşureze conştiinţa, pentru că s-a purtat ca un ticălos, continuă ea, dar

denumire a unei organizaţii de caritate, care porneşte de la

comanda: «Pe
Jocuri, fiţi gata, start!”
banii ăia m ar putea ajuta să-mi dublez eficienţa prf mului în următorii doi ani. Adică, ar putea schimba

- Care-i problema lui? reacţionez eu, repetând întreb U mea retorică favorită.

- Vrei să-i dau banii înapoi? zice Kate făcând o figură de parcă ar începe imediat să cerşească.

- Scuze. Nu, sigur că nu. Păstrează banii. E nemaipo menit. Dar nu ştiu, pur şi simplu, cum un tip care are timp să-şi sune organizaţia de caritate şi să facă o donaţie n-are timp să-mi răspundă la mesaj şi să-mi spună: „Hei, scuze dar s-a terminat”.

- Cel puţin se simte vinovat; adică, cel puţin ştie că e un nemernic, zice ea.

- Nu ştiu. N-am crezut că m-aş putea simţi mai rău de-a- tât. Dar faptul că lui Leo îi pare rău pentru mine duce lucrurile la un alt nivel.

în iunie, când se termină şcoala, mă hotărăsc să mă duc cu copiii două săptămâni la părinţii mei, în Adirondacks. Când ai mei s-au mutat din Chesterville şi tata şi-a vândut afacerea de curăţat piscine, el a insistat să se retragă undeva lângă un lac. Atâta apă în care să înoţi, spunea el oricui voia să asculte, şi nimeni nu trebuie să o cureţe.

Mi-am plătit rata la bancă şi impozitele pentru luna curentă, am achitat sumele luate de pe cărţile de credit, şi mai am încă opt mii trei sute douăzeci şi nouă de dolari. încă nu sunt pregătită să mă întorc în casa de ceai ca să scriu. Poate că voi fi în stare să scriu altundeva. Mai sper şi ca

îmi pot permite să mă prăbuşesc puţin dacă părinţii mei le distrag atenţia copiilor.

Părinţii mei fac ca totul să pară uşor. Mama mi-a zis odată: „Secretul unei căsătorii fericite e ca tu să-i dai lui o sută zece la sută şi el să-ţi dea ţie la fel". în ciuda imposibilităţii matematice exasperante a acestei declaraţii, mi-a plăcut întotdeauna cum sună. Părinţii mei sunt ca două coţofene din desene animate, care se oferă întotdeauna unul celuilalt. S-au îndrăgostit la liceu şi ea a lucrat ca bonă în timp ce el şi-a început afacerea de curăţat piscine. Tot ceea ce are el pune pe seama ei. Şi viceversa.

Este posibil ca ceea ce mă face să scriu scenarii de dragoste cu atâta uşurinţă să fie faptul că am crescut privind fantezia oferită de căsătoria asta. Părinţii mei mă fac să cred că unii oameni chiar sunt croiţi unul pentru altul şi că e posibil să ai parte de o căsătorie uşoară, plină de voioşie. Doi oameni care se iubesc şi care privesc în aceeaşi direcţie îşi pot construi o viaţă minunată. Mi-am dat seama că le folosesc gesturile şi ciudăţeniile în filmele mele, lucru care mă face să mă întreb dacă nu cumva ei sunt prototipul cuplului la care ajustez mereu câte ceva.

Penny şi Rick au propria lor versiune dinamică a acestei relaţii, deşi n-am văzut niciodată bucuria din ea. Amândoi oferă o sută zece la sută şi sunt concentraţi asupra aceluiaşi lucru. Nu par să fie concentraţi atât de mult unul asupra celuilalt. Eu am reuşit să recreez istoria doar pe jumătate. Am oferit o sută zece la sută în timp ce Ben n-a pus nimic de la el, ceea ce ne-a adus la o medie de doar cincizeci şi [C1]nci la sută, ceea ce e un eşec în socotelile oricui.

La cabană tata îi scoate cu barca pe copiii mei' dimineaţă ca să facă schi nautic şi să se scalde^ ° Arthur nu-l părăseşte nici un moment pe tata C°lacul- ar crede că e ultimul bărbat de pe lume. Ceea ce C*nd

După-amiezile, jucăm cărţi, şi tragem câte^n ft' somn, şi vorbim despre cină. Mă plimb şi plân„ 2”' de doare mai puţin. De fapt, e o zonă în care nu existăm’’^ urmă de Leo. Nimeni nu vorbeşte despre el şi nici nut« buie să trec prin încăperea în care m-a sărutat întâia oară Nu sunt nevoită să văd mila din ochii domnului Mapleton de fiecare dată când am nevoie de sac la aspirator.

Sau furia din ochii lui Mickey. Mickey a luat toată chestia asta foarte personal, de parcă el însuşi ar fi fost sedus şi apoi abandonat de Leo.

- A zis că rămâne, a spus el fără să-i vină să creadă. Urma să cumpere un Big Green Egg[1] şi să facem coaste la grătar.

Coastele alea ar fi fost ale lui Mickey pentru totdeauna. Şi înţeleg ce vrea să spună. Am luat cu toţii ţeapă.

Eu şi cu mama suntem în bucătărie ocupându-ne de vasele murdare, în timp ce tata şi copiii îşi târâie burţile pline în camera cu televizorul.

- Eşti teribil de slabă, începe ea.
- Chiar?
- Şi nu de fericire. Ce se întâmplă cu tine?

-Nimic. Aceleaşi chestii. Poate că alerg prea mult.

- Nici o veste de la Ben?
- Nu vine înapoi, mamă.

[1] Grătar în formă de ou cu pereţi din ceramică, inspirat din kamado-ul japon

nesimţit! zice ea şi râdem amândouă, j^ică-mea îşi păstrează înjurăturile pentru ocazii spe^ciale • duc dorul, îi spun eu. Sunt mult mai fericită fără el.

Astâ-i bine. Şi toată agitaţia cu filmul şi cu vedeta de wma care a stat la voi, cred că a fost tare plăcut.

C1 _ Da, a fost ceva.

Mamă! E Leo! strigă Bernadette din camera cu televi- wrul şi las jos paharul pe care îl uscam.

Mama şi cu mine alergăm şi-l vedem pe TMZ[1], ieşind dintr-un club cu Naomi, ţinând-o cu braţul pe după umeri. Nu-mi pot dezlipi ochii, dar simt că mama mă priveşte.

-Vai de mine! zice ea.

A doua zi vrea să mergem în drumeţie.

-Spune-mi, îmi zice înainte să ieşim măcar din curte.

-Versiunea lungă sau scurtă?

- Am tot timpul din lume, îmi zice ea.

- Cred că n-am energie decât pentru versiunea scurtă. Ne am îndrăgostit tare, adică foarte tare. El a fost chemat să lucreze la un film nou şi n-am mai auzit de el de-atunci. Şi e clar că n-a murit.

- Asta sună a fantezie, ceva ce Penny ar fi în stare să născocească.

~ Dacă încerci să spui că nu pare să fie genul meu de aventură, nu pot decât să fiu de acord. Am senzaţia că am suferit de vreo nebunie temporară.

ev>ziune de ştiri, tip tabloid, deţinută de Fox Corporation

Penny soseşte în următoarea zi cu familia ei şi c* văd ieşind din Mercedesul ei pătrăţos, clasa G, doi urmaţi de cei doi copii identici, alcătuind încă un păt * devin în mod acut conştientă că familia mea e un triungh

Copiii mei apar de nicăieri şi se aruncă asupra gemeni lor.

Ethan şi Maxwell au nouă ani şi alunecă perfect între Arthur şi Bernadette. De fiecare dată când e cu verii lui Arthur devine aproape un bărbat. Născoceşte tot felul de încercări care necesită forţă pe post de joc şi bănuiesc că face asta pentru că cei doi sunt singurii copii pe care i-a cunoscut vreodată care sunt şi mai puţin atletici decât el. Drept urmare, Penny are impresia că Arthur e cam dur, chestie care mă amuză.

- Hei, Pen! Hei, Rick! le zic şi îi îmbrăţişez pe amândoi

Penny mă strânge în braţe încă vreo câteva secunde, ca să-mi transmită dragostea ei, susţinerea şi simpatia pentru viaţa mea atât de jalnică. Sunt recunoscătoare să primesc sentimentul fără să trebuiască să aud cuvintele. Rick arată către căştile lui AirPods, indicând că e angajat într-o conversorbire telefonică. Rick e mai întotdeauna la telefon.

- Eşti slabă, zice Penny luându-mă pe după umeri şi îndepărtându-mă de Rick.

- Mi s-a mai spus.

-N-ai nici o veste?

- Nici una, răspund.

- Dacă vrei, poţi să-i dai drumul chestiei ăsteia, zice ea.

Pentru că îl urăsc cât pentru amândouă.

e formidabilă şi mi-a plăcut toată viaţa să o am Penliy mea. Vreau să împrumut de la ea ura şi să mi-o dep alte^ ă Furia mi_ar prinde mai bine decât ceea injectez în

. «.¡nit acum.

e ' i vor dormi împreună la mansardă şi s-au dus acolo să-şi negocieze paturile. Iau nişte beri şi ne aşezăm pe terasa placată cu scânduri, privind la bărcile care trec pe lângă noi. în urmă cu doar două veri, pe parcursul acestei săptămâni, Ben era cu noi.

Familia mea era şi ea un pătrat. S-a purtat tot timpul cu o uşoară ostilitate faţă de Rick, fără nici un motiv pe care să-l pot discerne, cu excepţia faptului că Rick e bogat şi că plătea când ieşeam la cină. Asta e chestia care-mi place mie cel mai mult la Rick.

Entuziasmul iniţial al lui Penny în legătură cu Ben şi familia lui s-a topit pe măsură ce a început să-l cunoască. Ben nu se ferea să-mi ia în râs munca în faţa altor oameni, de parcă ar fi sperat să creeze un consens despre cât de lipsită de sens era. Ea şi Rick s-au entuziasmat să audă de primele lui încercări de afaceri, dar au devenit tăcuţi când s-a ajuns la următoarele zeci. Ultima dată când am luat toţi patru cina, Ben a ţinut un discurs monoton despre o aplicaţie pe care urma să o dezvolte împreună cu un chinez pe care îl cunoscuse pe internet.

- Eşti aşa de norocos să o ai pe Nora, a zis Rick semnând cecul pentru nota de plată.

în afară de momentul acela, nu mi-a plăcut niciodată sau> ca să fiu mai exactă, n-am fost niciodată în stare să-i văd partea umană. E formal cu copiii lui, politi- COs cu părinţii mei şi cu mine. Pe Penny o tratează ca pe

un partener de afaceri, de parcă ar fi membrii comitetul^ de conducere al familiei lor. Chiar dacă partea asta din căsătoria lor nu o farmecă pe scriitoarea romanţioasă, Wu că relaţia lor c bazată pe un respect reciproc de neclintit Fără ochi daţi peste cap, f&ră sarcasm. Cu toate acestea, am avut întotdeauna sentimentul că mi-ar plăcea mai mult Rick dacă l-aş vedea plângând sau vomitând.

Rick termină de scris un e-mail şi ne cercetează pe toţi, de parcă şi-ar reaminti unde se află.

- Deci, Nora, cum se poartă Hollywoodul cu tine? Tare, nu?

- Mda, vom vedea. Filmul o să apară în octombrie; sper să le placă oamenilor.

- Deci, ai semnat un contract pentru două filme? Ce urmează?

- Nu. Dar mă gândeam la încă o bere, zic eu îndemnând-o pe mama cu privirea, ca să schimbe subiectul.

- Ştii ce-ar trebui să faci acum? se entuziasmează Penny. Fir-ar!

- Ar trebui să scrii o poveste de dragoste epică, pentru marele ecran. Un soi de fantezie romanţioasă, cu scene ca în *Jurnalul*[1], unde cei doi vâslesc în ploaie. Genul la care am plânge de la un capăt la altul.

- Nu sunt sigură că sunt făcută pentru asta, răspund eu.

- Gândeşte-te, pur şi simplu, la cel mai romantic moment al vieţii tale şi construieşte o poveste în jurul lui. Doar asta e ceea ce faci tu. Nu e nevoie să urmezi vreo formulă, pur şi simplu fă-o să sune adevărat.

---

[1] *The Notebook*

Ceva din felul în care Penny foloseşte expresia „pur şi

Iu” îmi aminteşte cât de uşoară e viaţa ei în compa- M ' cu a mea. Nu e vorba doar de banii ei sau de soţul r uv o susţine. Penny e înclinată să acţioneze fără să stea mult pe gânduri. Angajează-ţi o femeie care să dereti- ce pur şi simplu. Intâlneşte-te cu altcineva, pur şi simplu, încropeşte un alt film, pur şi simplu. Dar de data asta parcă ninierit-o. îi simt îndemnul ca pe un soi de furnicătură în creştetul capului. Cum ar fi dacă aş putea să scriu o poveste despre mine şi Leo? Dacă m-aş putea elibera de ea scriind-o, m-aş putea opri să meditez încontinuu la ea? Dacă aş putea să ies scriind din prăpastia în care mă aflu?

După ziua de 4 Iulie ne întoarcem la Laurel Ridge şi intrăm în rutina sentimentală a verii. Arthur a împlinit unsprezece ani şi doarme până târziu, lăsându-ne pe mine şi Bemadette să ne îndeletnicim cu programele noastre matinale. Bernadette are o tabără de zi la fotbal, care începe la nouă. Arthur are o tabără de actorie care începe la amiază, între cele două momente în care trebuie să-i duc am timp să alerg, dar nu prea am vreme să mă aşez şi să lucrez.

Hotărăsc că n-are rost să mă lupt cu situaţia şi că-mi voi oferi o vacanţă adevărată. O să rămân fără bani până în septembrie şi probabil că va trebui să iau un împrumut înainte să pot vinde încă un film la Romance. Gândul de a intra din nou în datorii îmi face părul măciucă, însă ideea de a mă întoarce în casa de ceai e şi mai greu de acceptat.

Până şi faptul că stau la fereastră pe verandă şi văd mi- nunăţiile de hortensii de o parte şi de alta a casei de ceai,

cele pe care de fapt Leo nu e aici să le vadă în l Un prea mult pentru mine. E ridicol, însă mă uit la ele * 1U'le> e să văd nimic altceva decât o minciună: Leo n-a a t' POt vadă ce va înflori în iulie; n-a rămas aici. Lui Bern^ îi place să taie din ele şi să le aducă în casă, ceea^f Ue parte în mod normal din bucuria verii; ferestrele desch' hortensii albastre gigantice acoperă toate suprafeţele A* acesta îi sugerez să le pună pe toate în camera ei nU

Mă gândesc să scriu la bibliotecă, dar adevărul e că sunt pregătită deloc să o fac. Nu sunt pregătită să glume[011] pe seama poveştilor de iubire şi a inimilor rănite. în mod cert nu mă văd îndreptându-mă spre un final fericit Ştiu că am nevoie să-mi reconstruiesc lumea în jurul meu Programul meu bine stabilit a fost armura mea, şi am nevoie să mi-o refac. Am nevoie de obiceiuri noi, ca să nu-l mai am pe Leo în faţa ochilor de fiecare dată când fac pui prăjit. Mulţi oameni nu fac pui prăjit pe lumea asta şi eu o să fiu unul dintre ei.

Nu sunt canalizată exclusiv pe autoperfecţionare. în momentele de linişte, când ambii copii sunt plecaţi, mă ghemuiesc pe canapea şi mă uit la Doctor Phil sau la reality-show-uri despre oameni care o duc şi mai rău decât mine. Ideea e că ele mă vor ajuta să mă simt mai bine în ceea ce priveşte viaţa mea, îmi zic eu. Cel puţin, nu i-am trimis economiile de o viaţă unui aşa-numit prieten, cunoscut on line. Cel puţin, nu am o nevoie compulsivă de a-mi mânca părul. în cele din urmă, nu reuşesc să mă simt mai bine. Sunt deprimată că oamenii aceştia trec prin încercări atât de grele.

Noapte* mă pun În pat şl mă uit pe contul lui de Insta- v<un.

Ştt» vă nu el e cel care postează conţinutul; nici utăcar nu vred că are Instagram pe telefon. Dar, oricine ar 0 persoana pe care agentul lui a angajat-o să amuze treizeci de milioane de urmăritori» aceasta tot trebuie să ia foto guUlile de undeva. Sunt fotografii de pe platoul de filmare pentru câteva de prin casa lui din L.A. nPărul
lui l eo e mai lung." „Leo poartă culori pastelate acum." Există o postare de la mulţi ani pentru Naomi» o fotografie onestă cu ei doi pe platoul de filmare pentru *Casa de ceai.* Măresc figura lui Leo pentru a găsi indicii despre cine e el cu adevărat. într una din serile astea o să găsesc o fotografie cu el în care se va vedea pe faţa lui o urmă de răutate, chiar mai bine» o urmă că-l doare sufletul, şi atunci totul va căpăta sens pentru mine.

Văd o fotografie cu un asfinţit despre care jur că nu e tăcută de el. N-am idee cum de ştiu asta, dar ştiu, pur şi simplu» că nu ar surprinde imaginea în felul ăsta. Gândul mă descumpăneşte. Mă deranjează că l-am cunoscut atât de bine. Mă deranjează că pot să pătrund în mintea lui ca să ştiu ce-ar fi putut gândi» când de fapt nu am nici o idee cine e el acum. Poate că a făcut fotografia respectivă, mă gândesc. Poate că aşa vede acum lucrurile. Jur să-mi şterg contul de Instagram de pe telefon mâine-dimineaţă. Dar nu o fac.

l'u şi copiii suntem foarte atenţi unii cu alţii. Ei nu ştiu cum să vorbească despre situaţia cu Leo, şi bănuiesc că c din pricină că nu ştiu ce a fost. Tot ce ştiu e că totul li se Pare diferit fără el» mai ales eu. încerc să aduc în trecere
vorba de el, pentru a evita să fie un subiect atât de încă de semnificaţie. încerc să vorbesc despre el ca despreţ* care s-a petrecut, un pic de distracţie, însă nu ceva n?[7]* să-l aducem cu

noi în viitor.

Tabăra de teatru a lui Arthur montează o producţie c *Poveste din cartierul de vest,* care va fi jucată în faţa în tregului oraş la mijlocul lui august. Arthur nu-l suportă pe regizor.

- Zici că nu ştie nimic despre actorie. în restul timpului e profesor de sport. Nu face decât să ne spună unde să stăm.

Bănuiesc că principala problemă cu tipul ăsta e că nu e Leo.

- Asta e dezamăgitor, hotărăsc eu să fac deschiderea. Dar a fost destul de neobişnuit să ai o vedetă de cinema care să regizeze cealaltă piesă.

- Bănuiesc, zice Arthur uitându-se pe geamul maşinii, încerc din nou:

- Bine că nu i-ai promis lui Leo că n-o să faci actorie. Am impresia că începe să devină chestia ta.

r\o ap narea Leo s-ar ţine de promisiuni.

CAPITOLUL 16

E septembrie şi m-am întors. Asta e ceea ce îmi spun. Mi-am alocat o perioadă leneşă de doliu, care acum s-a încheiat. Am rămas fără bani aproape de tot, deci efectiv am creat o situaţie în care voi fi obligată să scriu ca să supravieţuiesc. Am cheltuit două sute de dolari găzduind o petrecere mare cu grătar de Ziua Muncii în curtea din spate, lucru pe care probabil că n-ar fi trebuit să-l fac. Dar a meritat. Am organizat barul în casa de ceai şi oamenii au intrat şi au ieşit de acolo, curăţând spaţiul. Cineva a vărsat o *mărgărită* pe podea şi aproape că i-am mulţumit. Cel mai bun antidot pentru amintirile vechi sunt cele noi.

în prima zi de şcoală, la răsărit, fac un jurământ să raman pe linia de plutire. Azi mă voi întoarce la şinele meu dinainte de *Casa de ceai* şi am să scriu. Sunt uşor bron- a. Am ajuns la greutatea normală.

Alerg chiar pe câteva [tras]eele pe care le făceam împreună cu Leo, deşi nu [m] dus la sanctuarul păsărilor. Nu sunt nebună.

Când mă îndrept spre casa de ceai, uşa e închisă. I Ucri rile trebuie să meargă bine azi, deci deschid uşa, exact cum îmi place, şi mă întorc înapoi în casă, să o iau deF capăt. îmi fac o cană de ceai proaspăt şi-mi ascut creioane! din nou. Mă apropii de casa de ceai şi sentimentul famili ar e din nou acolo. E o combinaţie de motivaţie şi inspiraţie E magic şi mă pregătesc să intru într-o altă lume. îmi aşez lucrurile cu grijă şi încep să fac focul.

Cu părul înnodat, deschid laptopul şi încep să scriu l-am promis lui Jackie că până la 1 octombrie voi da gata un scenariu de film pentru Romînce, lucru care n-ar trebui să fie greu de făcut. Scriu povestea unui actor din Manhattan care se duce să filmeze într-o casă veche de la ţară şi care se îndrăgosteşte de femeia care locuieşte acolo. O vreme, se bat cap în cap, apoi el se implică şi începe să ajute cu punerea în scenă a piesei de teatru de la şcoală. Urmează un sărut cast în timp ce camera de filmat se îndepărtează.

Mă simt uşoară în timp ce scriu şi, pe măsură ce scriu, înţeleg şi de ce o fac. A scrie înseamnă a recrea ceva într-o manieră în care ai vrea să se întâmple. îmi pot trece durerea prin filtrul ameţitoarei imponderabilităţi a unui film romanţios de după-amiază şi dintr-odată totul devine frivol. Banal, practic. Marea mea poveste de dragoste e un vehicul lung de optzeci de minute, conceput pentru a vinde tampoane şi asigurări de viaţă.

El consideră că programul ei zilnic e adorabil. Ea îi arata plăcerea simplă a unui răsărit de soare. El îi spune că apar tamentul lui rece, de tip penthouse, nu are vedere nicăieri, în ciuda faptului că e atât de aproape de parc.

Cineva le
nrimul sărut» ca de obicei, tn amândoi se produc
înterupe P
himbări în bine.
S Când îmi spun povestea în felul acesta, îmi confirm că fost adevărată. A fost o fantezie, ceva ce ar fi trebuit ^recunosc pentru că lucrez în branşa asta. Toată acea intensitate şi tot nonsensul iubirii a fost pentru mine o noutate însă pentru Leo a reprezentat dramatismul pe care îl aduce el unui rol. Şi trebuie să recunosc, e un profesionist, în realitate, am trăit într-un scenariu standard, la fel de simplu ca *Mad Libs.* Hotărăsc că pe ăsta o să-l termin în trei zile, pentru că o mare parte din el o scriu pentru mine. Bani făcuţi cu uşurinţă, mă gândesc şi mă întind să trag un pui de somn.

Aştept până în 20 septembrie ca să i-l trimit lui Jackie, mai ales pentru că nu vreau ca ea să ştie cât de repede l-am scris. întotdeauna mă gândesc că va negocia să primesc mai mulţi bani dacă crede că am depus efortul unei luni întregi de muncă. Nu aştept până la 1 octombrie, mai ales pentru că nu vreau să pun pe cârdul meu de credit o întreagă rată la bancă.

Mă sună trei zile mai târziu, la cină.

- Deci, te-ai îndrăgostit de el?

- De cine? zic eu doar ca să fac rost de timp şi să ies cu telefonul afară, pe veranda din faţă, şi să pot purta conversaţia asta în privat.

~ De Leo! Nora, nu sunt proastă.

Ce amuzant, pentru că eu sunt. Cau, pur şi simplu. E adevărat?

-Oarecum. Doar că în viaţa adevărată a fost o de sex şi el n-a venit înapoi.

Regret că nu mi-am luat paharul de vin afară.

- îmi pare tare rău. Toată agonia poveştii transpiră d pagini.

- N-are cum, zic şi corpul îmi devine rigid, defensiv. Am scris scenariul în mod deliberat în stilul Romance, cu miză emoţională mică şi deznodământ rapid.

- Nici pomeneală. în afara finalului, care mi se pare în totalitate fals, ăsta e încă un scenariu fantastic. Uite care-i planul meu. O să le spun celor de la Romance că ai gripă şi o să împing data limită mai încolo. Apoi o să aştept să apară primele recenzii la *Casa de ceai,* poate până în 5 octombrie. Dacă sunt atât de bune pe cât mă aştept să fie, o să vând scenariul ăsta cu un milion de dolari.

- Stai aşa! Ce?

- După cum cred eu, *Casa de ceai* o să fie un film uriaş, unul de Oscar. Oamenii o să vrea următorul tău scenariu, iar ăsta e plin de forţă. Rezolvă doar finalul.

Mă simt atât de confuză când închei convorbirea, încât mă duc să-mi iau paharul de vin şi mă întorc pe verandă. Se pare că va trebui să recitesc ce i-am trimis, poate că n-a fost atât de relaxant pe cât am crezut. Un film făcut despre sentimentele mele pentru Leo ar fi peste măsură de umilitor. Să am un milion de dolari la dispoziţie ar fi însă peste măsură de reconfortant.

Apoi rămâne povestea asta cu finalul. Nu poţi face un film să se încheie cu o femeie care-şi holbează ochii la te- lefonul care nu mai sună, verificându-şi periodic „nei

ja rămas fără răspuns. Nu există nici o circumstanţă \re să-i permită lui să se întoarcă sau ei să salveze aparenţele. Bărbatul a plecat, pur şi simplu, şi n-a mai sunat deloc. A trimis bani, pentru numele Domnului! Nu, o să rescriu o mare parte din scenariu şi-o să elimin toată emoţia şi toate sentimentele. îi dau ei un câine şi amândoi o să plimbe câinele ăla la greu. Poate că ea are un vis pe care-l ţine secret, să deschidă un magazin în care să vândă brioşe. încă pot să transform coşmarul ăsta într-un film bun pentru Romance.

Petrec o săptămână întreagă extrăgând orice urmă de suflet din scenariu. Nu remarcasem că dialogul era făcut din conversaţii reale, pe care le-am purtat. Le înlocuiesc cu reflecţii asupra visurilor şi speranţelor personajelor. El şi-a dorit întotdeauna să încerce să lucreze în lemn, iar ea e la magazinul de brioşe. Priviri lungi, mâini care se ating scurt. Pe copiii ei îi transform în gemene identice şi le dau cele mai bune replici. Adaug un set de părinţi care dau sfaturi potrivite şi doar atunci când le sunt solicitate.

Jackie n-are nevoie decât de o zi ca să mă caute la telefon. -Ce naiba e chestia asta?

-Versiunea Romance a poveştii mele. Completata cu un câine şi brioşe.

-Deci preferi douăzeci de mii de dolari în loc de un milion? Preferi să renunţi la momentul ăsta în care eşti pe cale să devii o scenaristă căutată de

Hollywood, în oc spui adevărul, pur şi simplu?

Chestia asta mă răneşte puţin. îmi place să ere esp mine că sunt un om care spune adevărul. M-am simţit i scriind Casa *de ceai* pentru că a însemnat ceva şi pentru a investigat porţiunile gri din viaţa mea. Insă nu tat nimic să împărtăşesc cu alţii povestea aceea ’ C°S în cele din urmă victorioasă, pentru că am sup^ plecării lui Ben. Şi am supravieţuit atât de bi ne Pe V''tUit eram atât de sătulă de el. întreaga morală apoveştHaf** că uneori oamenii pleacă, fără să ia nimic cu ei ’ °St

Leo a luat însă aproape totul când a plecat. Mi-a luat ră săritul. Mi-a luat casa de ceai. Acum o să-mi ia milionul de dolari. Mă gândesc la Leo pierzându-şi vremea cu Naomi în casa din Bel Air, planificând poate o excursie post-filmare undeva într-o oază tropicală. Mă gândesc la soldul cârdului meu de credit şi la adevărul neplăcut că Arthur va avea în mod cert nevoie de aparat dentar.

- Bine, îi spun. Ce zici de următoarele? Păstrezi versiunea sclipicioasă, cu brioşele, în caz că avem nevoie de ea. Şi lasă-mă să văd dacă găsesc un final pentru cealaltă.

- Chiar? Sunt aşa de fericită!

Pot să aud cum îi sună în minte casa de marcat bani. Pot să văd şi banii gheaţă pe care va trebui să-i scot în avans de pe cârdul meu de credit cu dobândă de

optsprezece procente ca să plătesc rata pe luna octombrie.

- Hai să încercăm să fim gata la mijlocul lui octombrie. Filmul se lansează în 3 octombrie, deci atunci o să înceapă agitaţia din jurul lui şi vom avea o idee despre cum prinde la public. Tu o să fii aşteptată la premiera de la New York. Am uitat unde o să aibă loc, dar îţi voi trimite informaţia.

- Nu mă duc la premieră.

^ora! Ăsta e momentul tău. Ai scris un scenariu pu-

• şi meriţi să păşeşti pe covorul roşu şi să te bucuri de Îient. Nu-l lăsa să-ţi ia asta.

Decid să nu iau o hotărâre. Mâine voi începe să lucrez ¿în nou asupra manuscrisului adevărat, a versiunii intitulate *La răsărit,* nu la cel care se numeşte *Dragostea la ţară.* îmi place ideea de a fi o scriitoare serioasă şi de a face bani adevăraţi. îmi place ideea de a zbura la Hollywood ca să... Ei bine, nici măcar n-am idee ce se întâmplă acolo. Aş avea nevoie de şuviţe în păr şi de alte haine şi chestia asta mă face la rândul ei să mă simt bine. Atâta vreme cât îi fac pe
bărbaţi să mă părăsească o să continui să fiu un succes uriaş. N-ar trebui să fie o problemă.

Copiii mei se ceartă în living. E o chestie care are legătură cu consola de jocuri şi hotărăsc să nu mă

amestec.

- Haideţi să mergem sus şi să ne spălăm pe dinţi, le zic.

- Bine, zic amândoi deodată, încruntându-se.

îl găsesc pe Arthur în pat, după ce am pus-o la culcare pe Bernadette. Când uşa de la dormitorul lui scârţâie, el se agită între cearşafuri şi ascunde ceva sub pătură.

Pornografie, mă gândesc. Cum e posibil aşa ceva? E doar în clasa a şasea, de-abia dacă are păr pe picioare. N-am nici un bărbat în casă, care să vorbească despre asta cu el, iar eu ln m°d sigur nu am idee de unde să încep. Pentru prima dată îmi doresc într-un fel ca Ben să fi fost aici.

Mă aşez pe marginea patului şi îl îmbrăţişez.

~ Ce-i sub pătură?

'Nimic.

- Nu poate fi nimic. Ai avut ceva. Nu ai de ce – ruşine, dar trebuie să vorbim despre asta. De unde fle

Arthur îşi priveşte palmele. Se uită la mine. Vrea • ceva, dar nu poate. Zlcâ

- Dragul meu, e normal să fii curios. Dar nu se p$_{roce}$dează aşa. De unde ai chestia asta?

- De la Leo, zice el şi inima îmi stă în loc.

Pieptul începe să mi se umple de furie când el scoate „chestia" de sub aşternuturi şi mi-o întinde. E o primă ediţie a romanului *Oliver Twist.*

- O, zic eu râzând. Ce drăguţ! Stai aşa, când ţi-a dat cartea?

- A trimis-o. Prin poştă. La începutul verii.

- De ce nu mi-ai spus?

Arthur aşteaptă o eternitate înainte să răspundă.

- Pentru că am crezut că o să te întristeze.

- Ah, dragul meu, zic eu şi îmi trec palmele prin părul lui prea lung. îi ating faţa mult prea tânără pentru pornografie. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. Mă bucur că ai primit un cadou atât de frumos.

- A venit cu un bilet. Se gândeşte înainte să întrebe: Vrei să-l citeşti?

Mă gândesc înainte de a răspunde:

-Da.

Dragă Arthur,

Doamna Sasaki mi-a trimis DVD-ul premierei şi m-am uitat deja de două ori la el. Ai nimerit-o de fiecare dat&>

fiecare replică, fiecare cântec. Nu cred că m-aşfi descurc

.e hine ca tine pe scenă la vârsta ta. Sper să fii la fel de
1,1,11 tgt ceea ce faci pe cât ai fost în seara aceea.
I’”" cS Vei avea ocazia să citeşti cartea. O să-ţi fie uşor, tru că Ştii deja toate re P ic ^e ‘ Sâ ai 0 vară amuzantă şi ^smite-le salutări tuturor.

Cu drag,

Leo

Ce mama dracului?

Finalurile pentru *La răsărit* îmi trec prin minte în viteză. Leo se întoarce la mine, dar pe drum e lovit de tren. Poate că e un tren care se mişcă încet şi care nu-l omoară pe loc, poate că e în agonie într-un spital murdar din lumea a treia. Şi are păduchi. Foarte mulţi păduchi.

Vreau ca Leo să aibă păduchi şi o infecţie urinară urâtă de tot. Caut pe Google: „pot bărbaţii să aibă infecţie urinară?” Da! „... transmite-le salutări tuturor”. N-a fost nici măcar o propoziţie de sine stătătoare. Am împărţit o jumătate de propoziţie cu fiică-mea de opt ani, cu doamna Sasaki, cu Kate. La dracu, cu toată lumea! A fost o poveste de dragoste. Sau cel puţin am făcut amor. Ar trebui să mă duc să citesc din nou *La răsărit,* pentru că jur că nu mai înţeleg nimic.

Aşa e, a fost o poveste de dragoste. Noaptea, când el era casa de ceai şi eu eram în camera mea, îmi scria: „Mi-e şi toate uor de celulele din corpul meu începeau să de trei ori tine”, mai repede. Ne trimiteam mesaje e°ri ore întregi în unele nopţi, până când în cele din

urmă îi spuneam că soarele o să răsară în patru c că ar trebui poate să prindem câteva ore de somn * pundea: „De-abia

aştept”. as'

De-abia am dormit în acele două săptămâni, cu exc după-amiezilor petrecute în casa de ceai. Chiar şi în UneJ[a] din acele zile stăteam trează şi îl priveam cum doarme Nu aşa ajungi să speli pe cineva pe creier? îl privezi de somn şi îi spui o grămadă de minciuni. Ajung la concluzia că am fost spălată pe creier şi mă întreb cât de multe alte femei au căzut pradă acestui nonsens.

Când mă hotărăsc la un final pentru *La răsărit,* o fac pentru că îmi aduce satisfacţie. El tocmai a trecut printr-o dezastruoasă despărţire de o starletă, a petrecut trei săptămâni într-un centru de reabilitare (mi-am luat libertatea să exagerez povestea cu băutura) şi vine înapoi acasă la mine. în mintea mea are părul plin de păduchi, dar nu scriu nimic despre asta, pentru că nu vreau să-i stresez pe spectatori. Debordează de scuze şi explicaţii; ştie în cele din urmă ce-şi doreşte.

- Şi eu ştiu ce vreau, îi spune ea în timp ce el o ţine de mână. Şi acel ceva nu eşti tu.

Mă ridic de la masa mea din casa de ceai şi mă aşez pe pat.

- Şi acel ceva nu eşti tu, zic eu cu voce tare.

Dojana asta mă face să mă simt bine. îmi imaginez durerea ascuţită de pe faţa lui. Surpriza faptului că am mers mai departe, eu cu viaţa mea insignifiantă.

- Şi acel cineva nu eşti tu, spun din nou şi încep să plâng- pentru că sigur că nu e adevărat.

CAPITOLUL 17

Cu o săptămână înainte de premiera de la New York, Qisâ *de ceai* a rulat în câteva cinematografe mici şi criticii par să-l aprecieze. Filmul e considerat „profund” şi „puternic", ceea ce e ciudat pentru că pentru mine e doar „ce s-a întâmplat”. îi spun lui Jackie că voi fi la premiera de la New York, după ce-mi reaminteşte că nu e cazul să-l las pe Leo să-mi fure momentul de glorie.

Weezie îmi trimite mesaj ca să mă întrebe dacă voi fi acolo.

Cine întreabă? glumesc eu.

Doar eu, dar vreau să fiu sigură că arăţi trăsnet.

Vrea să ştie dacă o poate ruga pe prietena ei, stilistă, sa-mi trimită câteva rochii dintre care să aleg,

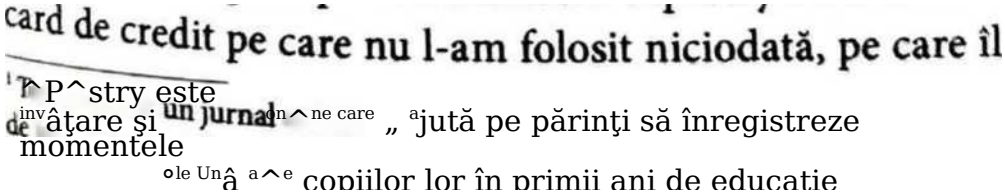

P^stry este
inv âţare şi on^ne care „ ajută pe părinţi să înregistreze momentele
°le Un â a^e copiilor lor în primii ani de educatie

şi eu mă gândesc că de ce nu? Doar n-o să apar arătând de parcă [m] [c]°k°[r]ât de pe coperta albumului Tapestrv[1]. Mai am un

simt ca pe o armă încărcată. îl ţin în portofel în caz nevoie de el, rău de tot. Ben obişnuia să considere * tul ăsta nefolosit drept capital de rezervă: „A, sigure putem permite asta, doar avem o mie două sutP rL ne x . ,r. « ‘ ue dolari
ramaşi pe Visa . 1

Soseşte o cutie cu trei rochii şi două perechi de pantofi. Toate au etichete şi încerc să nu mă uit la ele. Rochiile sunt verde smarald, argintiu şi negru, strânse suficient pe corp încât să mă facă să arăt tânără şi plină de succes, dar croite şi căptuşite suficient de bine încât să mă facă să arăt ca un adult. Cu ajutorul lui Bernadette o aleg pe cea argintie, pentru că ea crede că mă face să arăt de parcă aş străluci. Pantofii sunt absurzi şi costă mai mult decât rochia. Sunt argintii şi ei şi au o baretă minusculă peste degetul mare, şi încă una în jurul gleznei. Sunt un fleac, n-au nici o greutate, cu toate astea costă cât o rată la bancă. îi spun lui Bernadette că pot la fel de bine să port pantofii negri pe care i-am luat pentru înmormântarea lui Buni.

- Bine, zice Bernadette şi iese valvârtej din cameră, după care se întoarce cu telefonul în mână. îmi pare rău, dar ţine! îmi zice băgându-mi sub nas telefonul, de parcă ar fi un medicament.

-Alo?

- Pentru Dumnezeu, Nora. Cumpără pantofii ăia, pur şi simplu.

Pur şi simplu.

- Salut, Pen.

- Eşti o ţipă importantă. Te duci la premiera propriului

film. Din ce-mi spune Bernie, o să arăţi fantastic în rochia

ia Mergi până la capăt» măcar o dată. De dragul meu. Nu t suporta ideea ca Leo să te vadă încălţată cu pantofii ăia je înmormântare.

Un lucru care îmi place la Penny e cât de mult ii pasă de lucrurile care contează pentru ea. Ca atunci când a găsit bujori albi pentru petrecerea ei cu tematică albă. Cum se încadrează perfect clădirea de vizavi în fereastra ei cu ramă de tablou. Bemadette împărtăşeşte aceeaşi calitate, abilitatea de a se entuziasma la scară atomică în legătură cu cele mai mărunte chestii.

Pun pantofii în picioare cât timp vorbim.

- Pen, pantofii ăştia sunt cea mai ridicol de scumpă bucăţică de piele care...

Mă opresc din vorbit şi mă uit în oglindă.

-Ce?

- Sunt o operă de artă, îi zic. E posibil să am picioare frumoase? Şi poate e posibil ca frumuseţea asta să se extindă şi în sus, la gambe? E posibil că halucinez, dar cred că faţa mea arată mai tânără. Ce sunt ăştia, pantofi magici?

- Exact despre asta vorbeam. Totul sau nimic. O dată în viaţă, cumpără pantofii ăia, pur şi simplu.

- Pen, cum o să mă dau jos din maşină şi cum o să merg pe covorul roşu în pantofii ăştia? o întreb şi încerc să-mi imaginez momentul, eu clămpănind din picioare până când tocul ascuţit se agaţă de o ieşitură şi cad pe burtă, în timp ce Naomi şi Leo dau

din cap a milă. Penny mă ştie de [0] viaţă, ştie ce vreau să zic. N-am de ce să mă ţin, adaug eu.

- Asta-i o prostie, pentru că mă ai pe mine. Lasă-mă să [Vln] [cu] la premieră şi plătesc eu pantofii. Hollywoodul

n-o să ştie cum îl cheamă când o să le vadă p$_{e}$ Larson aranjate.
^{Ur}°rile

Mă pregătesc în baia mea minusculă, cu Bernadett lângă mine şi cu Kate aşezată pe marginea căzii. De-abi^ dacă e suficient aer pentru noi trei, şi Arthur are înţele^ ciunea să aştepte pe pat. Când părul meu e uscat drept^{P} i machiajul începe să mă facă să transpir, îi trimit pe toţi la parter, ca să-mi pun pe mine rochia.

Regret imediat decizia în legătură cu ea. Argintiul care licăreşte e ţipător, şi realizez că speram să mă mişc nevăzută în seara asta. Sau poate că aş fi vrut ca seara să treacă fără mine cu totul. E prea târziu să mai îndrept vreuna dintre aceste decizii; nu am nici o altă rochie atât de elegantă, iar maşina vine după mine în cincisprezece minute.

Kate şi Bernadette rămân cu gura căscată când apar. Se pare că le place rochia asta ţipătoare. Arthur e mai rezervat.

- Arăţi bine, mamă. Deci o să te duci doar să vezi filmul şi după aia vii înapoi, nu?

- Ei bine, e şi o petrecere după premieră şi cine ştie ce altceva; doar e New York! zice Kate. Tu du-te şi stai cât doreşti, am grijă de copii şi poţi să vii să-i iei mâine-dimineaţă.

Arthur nu e de acord.

- Nu sunt genul de persoană care să stea la petreceri toată noaptea, zic eu. Nu lăsa să te înşele rochia asta. O să mă uit la film şi o să vin acasă imediat.

- Bun, zice Arthur.
Bernadette clatină din cap dezamăgită.

Penny iese din casă într-o rochie neagră, fără bretele, şi o pereche de pantofi care sunt versiunea neagră a pantofilor pe care-i port eu. începe să alerge uşor când mă vede aşteptând în maşină la colţul străzii şi mă întreb dacă nu poartă pantofi de genul ăsta tot timpul.

- De-abia aştept, zice ea şi mă ia de mână. Ai idee cum o să te porţi? Adică el o să fie acolo, şi o să existe un moment în care o să fiţi faţă în faţă şi va trebui să spui ceva.

Mâna îmi zboară la piept, ca şi când ar vrea să-mi protejeze inima; observ că bate prea repede.

- Nu sunt pregătită. Am crezut că sunt. Aveam de gând să spun „bună" şi să văd ce răspunde. Ăsta era marele meu plan. Dar nu, de fapt nu sunt pregătită.

- Bun, hai s-o luăm de la capăt. Ce vrei să creadă când pleacă de acolo? Că e un ticălos? Că tu eşti absolut în regulă?

Las geamul în jos şi îmi umplu plămânii cu aer.

-Vreau să creadă că sunt bine, bănuiesc. Dar nu ştiu dacă voi reuşi să fac faţă. Nu sunt bine, Pen.

- Bun, trebuie să-ţi organizăm ideile în minte. Pune chestiile astea în prim-plan: Arăţi splendid în rochia asta. Tu eşti motivul pentru care toţi oamenii se vor aduna în seara asta; tu ai scris scenariul. Tu eşti vedeta. El va fi acolo doar pentru că tu ai creat ceva. Vreau să văd umerii traşi în spate, fruntea relaxată şi un zâmbet, ca atunci când ştii că ceea ce spun e

adevărat.

Când eram copii, păpuşile ei Bărbie porneau întotdeau- na cu dreptul înainte. Erau aranjate şi îmbrăcate bine şi, mdiferent cu ce poveste tragică le întâmpinam, ea le făcea

să iasă întotdeauna triumfătoare. în seara asta, p enn acelaşi lucru pentru mine. ny face

- Bun, sunt la fel de minunată şi strălucitoare „ ca Pantofi; mei, ’zic eu.

- Cel puţin.

Maşina noastră are permisiunea să tragă chiar în f cinematografului. Cineva care are căşti în urechi îmi des chide uşa şi mă ajută să ies. Clipesc în faţa luminilor. Mă uit înapoi, o văd pe Penny ieşind din maşină şi observ că zâmbeşte. Îmi amintesc să fac la fel. Pozăm împreună p en tru o fotografie şi apoi începem să păşim cu paşi mici pe covorul roşu, apoi cu paşi normali. îmi imaginez că frumoasa mea rochie şi pantofii mei magici sunt un costum care-mi conferă încredere; sunt mantia siguranţei de sine, încerc să calc pe covorul roşu cu un pas şi o expresie care să fie pe măsură. în plus, Penny e suficient de aproape încât să mă prindă dacă mă împiedic.

Când am ajuns la capătul traseului, mă simt uşurată. Oamenii se plimbă agale prin foaierul cinematografului şi cineva ne înmânează pahare de şampanie de pe o tavă.

- Nora, arăţi minunat, aud din spatele meu.

E Martin. Ne îmbrăţişăm. l-l prezint lui Penny şi el ne-o prezintă pe tânăra lui soţie, Candy.

- Fata asta o să fie noua celebritate de la Hollywood, îi spune el lui Candy. O să fiu bogat atâta vreme cât ea va continua să scrie.

- La fel şi Nora, zice Penny.

îi mulţumesc lui Martin şi dau restul şampaniei pe gat.

- Scrii ceva nou? mă întreabă Candy.

Da, răspund eu şi imediat îmi doresc să n-o fi făcut.

Martin aplaudă.

_ Dacă filmul ăsta e primit bine, aşa cum anticipez, plănuiesc să licitez pentru noul tău proiect. Despre ce e vorba?

E vorba despre Leo şi despre mine, despre faptul că ne-am îndrăgostit nebuneşte imediat după ce ai plecat. E despre răsăritul de soare, care poate fi cel mai important lucru din lume pentru o persoană care a pierdut conexiunea cu propriul suflet. E despre o persoană care-i întoarce spatele sufletului său pentru faimă, vreau să răspund.

- E şi mai mult nonsens despre cum dragostea o poate lua pe arătură, spun însă şi îmi dau seama că nu pot lăsa pe nimeni să citească scenariul ăla.

Bărbatul trece cu altă tavă de şampanie şi mai iau una. Sigur că n-am mâncat nimic în afară de o felie din baconul lui Arthur, la micul-dejun. Ce stupid!

- A ajuns Leo? întreabă Penny şi eu îi arunc o privire pe care am perfecţionat-o de pe la doisprezece ani.

- Probabil că ei doi urmează chiar acum, zice Martin arătând cu capul spre o masă de fotografi care se îndreaptă spre o limuzină albă.

în timp ce anticipez că Leo urmează să iasă din limuzină sunt sigură de un singur lucru: nu pot rămâne pe loc. Mă voi dezintegra.

- Sunt nerăbdătoare să văd cum a ieşit filmul, îi

spun ui Martin. Avem voie să intrăm mai repede şi să ocupăm un loc bun?

Sigur, mergeţi înainte. Vă vedem la petrecerea de după? Desigur, răspunde Penny în locul meu.

O asigur pe Candy că întâlnirea cu ea a fost punctul f „| minant al serii pentru mine şi ne îndreptăm direct spre sal de cinema. O conduc pe Penny spre locurile din mijlocul ultimului rând. Mă înfăşor în eşarfă.

-Ce-i asta? întreabă Penny. Asta e seara ta cea mare şi te ascunzi aici? Dă jos eşarfa, măcar să străluceşti un pic

- N -am chef să strălucesc. Pen, chestia asta a fost o greşeala uriaşă, zic eu şi arăt cu un gest spre un rând de locuri rezer vate în faţă, unde sunt sigură că Naomi şi Leo se vor aşeza.

în oase mi se strecoară panica adevărată. Nu mă gândesc atât de mult la filmul ăsta cât la celălalt, *La răsărit.* Trebuie să retrag scenariul. Nu-mi pasă prea mult că oamenii vor afla că am avut o aventură cu o vedetă de cinema, dar îmi pasă că vor afla cât de mult a însemnat pentru mine. Nu pot să risc ca Leo să vadă vreodată scenariul sau, Doamne fereşte, filmul să se facă şi el să fie distribuit în propriul rol. Mi-l imaginez spunându-i vreunei starlete, cu care s-ar potrivi mult mai bine, tot ce mi-a spus mie. Mi-l imaginez citind scenariul şi gândind: „Săraca, s-a îndrăgostit până peste cap”.

Capetele se întorc către intrarea din stânga şi îmi dau seama după însufleţirea de pe chipurile lor că Leo şi Naomi intră în sală. îmi strâng eşarfa şi mai tare în jurul meu-şi încerc să mă fac mică. Penny inspiră. Cei doi îşi croiesc drum spre locurile lor şi salută oamenii. El poartă smoching; ea e în roşu, ca să se potrivească cu covorul. Mă întreb de cate ori s-a tuns de când l-am văzut ultima oară. Sunt convinsa că îşi va întoarce capul şi mă va vedea, însă în loc de asta îi face semn lui Naomi să intre prima pe rândul rezervat, ţinând-o de sub cot şi aruncându-i o privire scurtă, intensă.

_O să se uite încoace, stai dreaptă, îmi spune Penny din colţul buzelor. Prefă-te că ţi-am spus ceva amuzant.

N-am nici un motiv să râd, însă el se aşază oricum pe scaun fără să se uite în direcţia noastră.

-Trebuie să ies de aici, îi spun.

Expresia lui Pen îmi zice că m-am făcut probabil albă la faţă. îşi cere scuze la fel ca Bugs Bunny când iese de la operă pe când îi călcăm pe picioare pe oameni, ca să scăpăm de acolo. Mă conduce afară din sală, pe o bancă din foaier.

- Simţi că leşini sau ceva de genul ăsta? mă întreabă. Vrei o cola?

- Am nevoie de aer şi am nevoie să regândesc totul. Absolut totul. încep să-mi curgă lacrimile şi nici măcar nu-mi pasă. Mă simt de parcă mi-am planificat

o vacanţă în infern, îi explic. Ca şi cum aş fi ales fiecare zbor şi fiecare traseu cu maşina, mi-aş fi făcut bagajele şi acum aş zice: „Stai aşa. Ce caut eu aici?”

Penny îmi pune o mână pe după umeri.

- Cam aşa e.

- Ce-a fost în capul meu când m-am îndrăgostit de tipul ăsta? La ce m-am gândit când am scris un film despre divorţul meu, după care am venit aici în seara asta să mă uit la el – un film jucat de fostul meu iubit şi de iubita lui? Chiar se presupune că ar trebui să mă uit la ei cum se despart în acelaşi loc în care am făcut sex probabil pentru
’ ultima dată în viaţă?

~ E posibil să faci sex din nou, îmi spune Penny.

- Şi ce-a fost în capul meu când am fost Hp . de la capăt? Adică să scriu încă un film desnrp « mele proaste în materie de bărbaţi? dC°rd sg iau * o^^tupjlp

- Nora? E Weezie cu un clipboard şi un zâmbet du] îmi întinde un şerveţel de hârtie. Eşti frumoasă, zice

- Mulţumesc, răspund eu. Ea e sora mea, Penny. Weezie se aşază lângă mine, de partea cealaltă.

- Prea greu?

- Prea greu.

- îmi pare rău. Bănuiesc că am vrut să ai parte de secvenţa aia de film în care el te vede în rochia argintie şi îşi dă seama ce prost a fost.

- Şi eu! zice Penny. E tot ce-am dorit. Puteam să-i simt gustul.

- Mi-am imaginat cum li se întâlnesc ochii în timp ce el coboară din limuzină, începe Weezie.

- Şi zâmbeşte blând aducându-şi aminte ce a fost între ei, continuă Penny.

- Se îndreaptă încet spre ea şi o atinge pe faţă. Sau o ia de mână? Nu ştiu exact ce, dar ştii tu ce vreau să spun.

- Şi mie îmi place secvenţa asta din film, zic eu şi ele suspină. Adică îmi place şi nu-mi place. Pentru că e un soi de afront adus amândurora. De parcă el nu face decât să-şi amintească de frumuseţea ei şi să o iubească din nou. Doar nu o vede intrând în fugă într-o clădire aflată în flăcări, ca să salveze un om în vârstă. Ca şi când ceva s-ar fi schimbat. Ca şi când s-ar lăsa distras de ceva strălucitor.

- Scenografii, zice Weezie şi-şi dă ochii peste cap.

Nu-ţi poţi croi o viaţă în jurul unui tip crezând că frumuseţea e de ajuns. Nu e o chestie.

- Bine, zice ea.

- Pur şi simplu, nu-i destul. Să nu accepţi niciodată aşa ceva.

_ Weezie, avem nevoie de un plan, zice Penny, căreia i-a ajuns discuţia. Adică ea va trebui să-l salute la un moment dat. Mă gândesc că petrecerea de după film va fi una restrânsă. Ce-ar trebui să facă, să-l înfrunte? Să facă pe indiferenta? Tu ce crezi?

- Spune-mi că astea nu sunt singurele posibilităţi, zic eu. Nu sunt capabilă de nici una dintre ele.

- Politeţea e varianta cea mai sigură. Poţi face asta, râde Weezie.

Politeţea e probabil cea mai bună modalitate de a evita umilinţa. Aş putea fi politicoasă şi să le urez la amândoi cele bune, iar lor nu le va mai părea rău de mine şi vom putea să mergem cu toţii mai departe. Dar ştiu că n-am să reuşesc aşa ceva, nici măcar încălţată cu pantofii ăştia. Dacă trebuie să stau în faţa lui Leo şi să-l privesc în ochi, n-am cum să nu dau cărţile pe faţă. Şi când zic „cărţile”, mă refer la inima mea sfărâmată.

- încă n-am ajuns în punctul ăsta, le spun eu. Cred că o să-mi iau nişte popcorn, după care putem să ne întoarcem acasă.

CAPITOLUL 18

Intr-o bună zi, mă trezesc că sunt o eroină feministă Ceea ce e amuzant pentru că încă mai am fantezii cu tipul tare drăguţ care o să apară şi o să mă salveze de mine însămi. *Casa de ceai* e numită un „îndrumar de menţinere a puterii personale”. Femeile o compară atât cu propria lor experienţă de viaţă, cât şi cu cea a femeilor de-a lungul timpului. Citatul meu preferat vine de la una dintre femeile invitate la „The View”[V]: *„Casa de ceai* ne arată că atitudinea de victimă e o alegere. Noi suntem cele care hotărâm ce simţim”.

Ce tâmpenie!

Oamenii vor să mă intervieveze, dar mă prefac că sunt sihastră şi inaccesibilă. Doar Domnul ştie că nu sunt varianta din urmă. Mi-e teamă că dacă mă presează o să sparg bula în care pluteşte filmul. Va trebui să recunosc că nu e pentru că am refuzat să fiu o victimă. Ci pentru că nu mi a păsat de Ben prea tare.

V Talk-show american creat de jurnalista Barbara Walters

Naomi nu pare să fie reticentă în faţa camerei de filmat, g invitată la emisiunile de peste zi, vorbind despre ce a Anseninat filmul pentru ea. Debordează de energie de fie care dată.

_ Filmul ăsta a fost super important pentru mine, încă de la început, îi spune ea lui Ellen. Mi se pare că dacă cineva te lasă, situaţia devine o problemă pe care o poţi corecta chiar tu. De ce ai vrea să fii cu cineva care nu vrea să fie cu tine?

Publicul izbucneşte în aplauze. Sigur, foloseşte-te de replica mea, pentru că e stupidă. Ai vrea să rămână cu tine dacă l-ai iubi. Ai vrea să te iubească din nou, ca să nu te mai doară. E la mintea cocoşului, Naomi.

Am zero dolari în bancă şi un sold de 3 463 de dolari pe cartea de credit, şi mai e o săptămână până când Jackie vrea să înceapă promovarea pentru *La răsărit.* Am senzaţia că m-am băgat singură într-o fundătură. Trebuie să vând filmul, dar nu pot să trimit în lume adevărata poveste a felului în care Leo mi-a frânt inima. De asemenea, nu pot să arăt lumii versiunea mea fantezistă, cea în care Leo se întoarce. Nimic nu m-ar putea face să fiu mai vulnerabilă. Am intrat în criză de timp, aşa încât încep să investighez câteva variante incoerente, sentimentale, de final. După cină, Bernadette mă găseşte pe leagănul de pe verandă, cu creioanele mele ascuţite şi carnetul de scris.

- Ce faci?

-încerc să găsesc un final pentru filmul meu.

- Fă-l să fie un final fericit.

-Nu sunt sigură că povestea asta are ingredie cesare pentru un final fericit. E o poveste de dra^ protagoniştilor nu le e dat să rămână împreună g°Ste

- Nu poţi să schimbi ingredientele?

Bernadette îşi ridică genunchii sub bărbie şi mă las' pun un braţ pe după umeri. Face nouă ani luna asta^H ' cerc să mi-o imaginez adolescentă, înfuriindu-se pe min Nu pare să aibă ce-i trebuie pentru asta.

- Cum să fac asta?

- Schimbă-le rolurile. Fă-i să fie diferiţi. în aşa fel încât să ajungă în poziţii diferite.

- Mi-ar cam plăcea ca unul din ei să moară. Crezi că-i prea mohorât?

- Doamne, mamă! Prea trist.

Bernadette are dreptate, deşi nu-mi dau seama decât a doua zi de dimineaţă, când ajung în casa de ceai. Ceva trebuie inversat şi mă hotărăsc să schimb structura de putere. De data asta *ea* e o vedetă de muzică pop, care vine din Manhattan la ţară ca să filmeze un videoclip pe proprietatea unui văduv care are doi copii. Nu se înţeleg la început, însă ajung să se cunoască pe parcursul filmării şi se îndrăgostesc unul de celălalt. Ea se oferă chiar să ajute cu concertul coral al şcolii la care învaţă fiica lui.

Las în text toate trăirile. într-un luminiş plin de păsări ea îi spune că e primul bărbat pe care l-a iubit vreodată. El o ia de bună şi crede că va fi pentru totdeauna. La final, el e cel care ajunge să fie abandonat. Am de gând s-o tac sa dispară

fără urmă.

Si numai după aceea poate să capete un final fericit. Ea â compună un cântec pentru el şi el o să-l audă la radio ^ volanul maşinii, pe un drum de ţară, şi atunci o să-şi dea seama că ea chiar îl iubeşte. O să primească un Grammy ntru cântec şi o să-i pomenească numele în discursul de acceptare. Apoi, a doua zi, el se întoarce acasă de pe unde are treabă şi o găseşte ciupind corzile chitarei pe verandă. Moment important, ditamai sărutul. Pare să funcţioneze când eu sunt cea aflată la pupitrul de comandă.

E noiembrie şi am vândut *La răsărit* companiei de film Purview Pictures pentru 750 000 de dolari. Martin a fost angajat să facă regia şi vor începe în curând castingul. O întreb pe Jackie dacă îmi pot încasa cecul fără să mai am nimic de-a face cu filmul. Am dreptul să fiu pe platou, despre care mi se spune că va fi în Mississippi, dar n-am nici o intenţie să mă duc.

Am bani acum şi asta îmi face plăcere. Nu mă pot obişnui cu gândul că am făcut atât de mulţi, pentru că nu m-am folosit decât de cuvinte şi de durere sufletească. Vreau ca banii ăştia să merite efortul, aşa încât, după ce mi-am plătit factura de pe cârdul de credit, îi las pe restul să stea în cont o vreme, până mă hotărăsc ce să fac cu ei.

Intr-o seară de joi, după „Roata norocului”, mă uit o ultimă dată pe contul lui Leo de Instagram. Văd promovarea filmului, un cheeseburger de lux şi o pasă de la marginea terenului cu un fotbalist pe care nu-l

recunosc. Când ter- min’ $terg aplicaţia de Instagram în mod ceremonios şi-mi nut aplicaţia bancară exact pe locul pe care stătea aceasta.

Mă pun în pat şi mă uit în cont. La depozitul mare |a bândă. E infinit de satisfăcător şi-mi doresc să fi ex-’ 3 buton cu LIKE pe care să-l apăs. ∗Stat Un

Părinţii mei nu sunt în mod necesar nişte oameni care fac economii. Iar Penny nu e, în mod sigur. Eu mi-am des coperit vocaţia spartană din necesitate. De fiecare dată când reuşeam să fac un pas înainte din punct de vedere financiar, Ben începea să facă excese. Nu ştiam niciodată ce urma să se întâmple, aşa încât am învăţat să trăiesc cu vigilenţă. Să cumpăr puiul la reducere pentru că Ben s-ar fi putut hotărî să ia lecţii de zbor. Să desfac tivul de la rochia de Paşte a lui Bernadette pentru că Ben ar fi putut să vrea un spaţiu pentru birou. îmi aduc aminte că nu-l mai acopăr pe Ben. Banii sunt ai mei. Când mă trezesc dimineaţa, sunt exact acolo unde i-am lăsat.

O sun pe Penny ca să discut despre asta, pentru că ea e singura persoană pe care o cunosc care are sume de genul ăsta.

- Banii sunt energie, îmi spune ea.

îmi dau ochii peste cap pentru că ştiu că şi de data asta va fi ca atunci când mi-a spus să-mi mut patul pe un alt perete, ca să-mi îmbunătăţesc viaţa sexuală. Ar trebui să-i spun probabil că adevărata soluţie a fost să-l mut pe Ben pe alt continent.

-Ţi-ai trimis în lume durerea sufletească şi ea ţi-a adus înapoi bani. Acum, înainte de a trimite banii înapoi în lume, încearcă să-ţi imaginezi ce fel de trăiri vrei să-ţi aducă.

Fir-ar!

- Pen, fii serioasă!

Asta e ultima porcărie pe care vreau să o aud.

.Sunt foarte serioasă. Şi trebuie să fii cinstită. Ce-ţi trebuie e să simţi aşa cum ai simţit când Leo era aici.

__ yrej să-l plătesc pe Leo să vină înapoi?

pe bune, câteodată mă face să devin irascibilă.

-Nu, doar să simţi aşa cum ai simţit atunci. Gândeşte-te la asta, chiar dacă doar pentru o zi. Cum ai vrea să te simţi?

Punem capăt convorbirii după ce-i spun că o iubesc, în ciuda faptului că n-are nici o idee despre cum stau lucrurile în realitate şi ea îmi răspunde că ne creăm propria realitate. Multe, multe dintre conversaţiile noastre se încheie aşa.

Dar mă gândesc la ceea ce mi-a zis. Poate că merită să investighez cum vreau să mă simt, pentru că am ajuns la capătul puterilor simţind ceea ce simt acum. Primul meu gând e că îmi doresc să mă simt în siguranţă, că viitorul e atât de solid încât pot să deschid conturi în bancă pentru studiile copiilor mei. Ăsta e un lucru pe care nu m-am gândit niciodată că aş putea să-l fac, şi mă bucur de el. înlocuiesc nopţile fără somn, în care mă îngrijorez în legătură cu viitorul, cu zilele în care visez cu ochii deschişi la ce-ar putea

fi. E foarte posibil să fi crescut cu vreo câţiva centimetri în înălţime de când mă simt pe un teren solid.

Mai e ceva ce simt, dar care e mai greu de înfruntat. La sugestia lui Penny mă gândesc cum mă simţeam când Leo era aici. Nu la sentimentul de a fi iubită – aud că asta nu se poate cumpăra –, ci doar la senzaţia că te poţi bucura de lucruri frumoase. Mi-au plăcut vinul bun şi aşternuturile de calitate. Chiar mi-au făcut plăcere prosoapele alea noi. Mi-a plăcut să renunţ la mentalitatea mea de femeie care trăieşte

în prerie şi să mă bucur de un lucru atât de frivol

prOr*11_

_ luminile atârnate deasupra mesei de picnic. Cu B_{en} crurile frumoase erau un semn că urma să rămânem^ ° Pentru mine, erau ca un atac la munca mea făcută din * ca o pedeapsă. Cu Leo, lucrurile frumoase nu mai erai -

atât

de încărcate de semnificaţie. Erau frumoase, pur şi simplu

Aşa încât angajez un constructor ca să încep renovarea casei. Omul nu se va atinge de verandă sau de casa de ceai însă proiectăm o nouă bucătărie, în care totul funcţionează şi adăugăm o toaletă la parter. Comand ferestre noi, care arată exact ca cele vechi, dar sunt etanşe. Dintr-odată, casa mea e mai puternică şi la fel sunt şi eu, pentru că m-am îngrijit de ea. Banii, hotărăsc, nu sunt răi.

Pe 22 noiembrie, la două dimineaţa, primesc un mesaj pe telefon. Sunetul mă trezeşte şi sunt convinsă că a murit cineva. E Leo.

Cum ai putut să scrii asta?

Inima mi-o ia razna. Ultimul mesaj pe care l-am primit de la el e de când noi doi eram încă în bula noastră. Te iubesc. Mi-e dor de tine. Şi eu te iubesc. Urmate de eternul meu Hei, rămas în aer. Şi-acum, chiar dedesubtul lui, după atâtea luni, Leo revine.

La răsărit? scriu eu.

Leo: Da, lua-l-ar dracu' de *La răsărit. Ai* luat toată chestia, ai împachetat-o şi ai vândut-o.Cum te-ai gândit că o

să mă simt când o să citesc?

Eu: De ce-l citeşti?
Leo- Pentru că mi l-au trimis ca să văd dacă vreau rolul. Să te joc pe tine, bănuiesc.

Eu: Ha! Pune-te în pielea mea.
Leo: Eşti nemiloasă.

Eu: Nu am idee despre ce vorbeşti*

Leo: Pentru mine a însemnat foarte mult şi acum ai transformat totul într-una din poveştile tale aiuritoare. Mă uimeşte că nu ţi-ai pus şi unul dintre magazinele tale de brioşe.

Eu: Tu eşti cel care a plecat.

Leo: Aş fi venit înapoi.

îmi trec prin cap o mie de răspunsuri: Ai rămas prins în trafic în ultimele şapte luni? Ai fost băgat la zdup? Ai fost distras? Adormit? Bleg? înainte să aleg unul din ele, îmi scrie:

Leo: Las-o aşa. Mă bucur că eşti fericită. Culcă-te.

Aştept un alt mesaj. Am sentimentul că de-abia m-am trezit dintr-un vis şi că încerc să aşez nişte fragmente disparate într-un fir narativ.

Eu: De ce n-ai venit? Dar şterg şi scriu din nou: Sunt fericită, şi trimit.

Spun asta în parte pentru că nu vreau să-i fie milă de mine, dar şi pentru că e aproape adevărat, nu sunt departe de a fi fericită. Am trecut peste ce-a fost mai greu. O să am o bucătărie nouă. Arthur şi-a făcut prieteni în gimnaziu şi are un r°l piesa care se joacă la iarnă.

Simt că nu mai e la celălalt capăt.
Eu: Leo?

Şi se dovedeşte că am dreptate.

Lucrul bun în legătură cu un schimb de mesaje e c” ele rămâne o transcriere oficială. Citesc toată chest nou şi din nou. De dimineaţă fac o captură de ecra trimit lui Kate. * 0

- Ai avut vreun indiciu cât aţi fost împreună că p$_{Oa}$te suferă de vreo psihoză?

- Pe bune. M-am gândit la acelaşi lucru. „Aş fi venit înapoi? Adică nu suni, nu trimiţi un mesaj şi nici nu vii înapoi, deci ce înseamnă „Aş fi venit înapoi”? L-am văzut la televizor, de fapt şi în persoană; nu era olog.

- M-am întrebat acelaşi lucru, zice Kate. *O aventură de neuitat*[1]*.* Dar n-am vrut să spun nimic. Poate că e narcisist.

- Poate, răspund eu. Ai măcar idee ce înseamnă asta?

- Nu, recunoaşte ea.

-Nici eu.

Râdem împreună.

- E posibil ca termenul tehnic să fie „nesimţit”, zice ea.

- Poate.

- Ţie îţi spune că eşti prima femeie de care s-a îndrăgostit vreodată în timp ce-şi oblojeşte inima frântă de Naomi. După care te lasă şi se întoarce la ea şi pe tine te [1] în engleză *An Affair to Remember,* un film de dragoste turnat în 1957 avându-i ca protagonişti pe Cary Grant şi Deborah Kerr, în care personajul interpretat de actriţa americană suferă un accident şi nu reuşeşte să ajungă la întâlnirea cu personajul lui Cary Grant. Deşi se iubesc, cei doi rămân separaţi de so până când, la final, el o vizitează şi

descoperă că ea e imobilizată într-un sca cu rotile.

acuză că eşti nemiloasă. E loc de un diagnostic undeva în chestia asta.

- Oare ţi-am zis cât de simpatic e constructorul meu?

o întreb.

- Ca să *vezi!*

CAPITOLUL 19

Până de Crăciun, bucătăria mea e gata şi totul arată minunat. Am dulapuri proaspăt vopsite, aparate electrocas- nice noi şi un blat de lucru strălucitor, din marmură. Când apăs pe buton, maşina de spălat vase funcţionează. De fiecare dată. Când răsucesc butonul de la oricare din ochiurile mele de aragaz, apare o flacără. Fără să am nevoie de chibrituri. în fiecare dimineaţă, cobor pe scările mele încă şubrede şi mă minunez la vederea norocului meu. Copiii mei stau aşezaţi încă în exact acelaşi loc şi mănâncă aceeaşi mâncare, însă se bucură că frigul lunii decembrie rămâne afară. Chiar dacă sunt sătui de oamenii care vorbesc despre mine şi despre filmul meu, îmi dau seama că sunt mândri de mine. Constructorul meu era de fapt simpatic şi nu avea o relaţie, însă avea un fel de a pronunţa „d”-urile când folosea gerunziul, de care n-am putut să fac abstracţie. E posibil să nu fiu încă pregătită să merg mai departe.

Părinţii mei vin în vizită patru zile şi stau în camera lui Arthur, pentru că el are patul dublu. Mă bucură să-l am

dormind în patul meu. E pregătit să pună punct îmbrăţişărilor, aşa cum sunt sigură că e potrivit la vârsta lui, şi mă întreb de fiecare dată dacă nu cumva asta a fost ultima oară. Citim *Harry Potter,* pe care îl găsesc lipsit în mod şocant de vreo latură romanţioasă.

Tata mă strigă acum „Hollywood". Ca în replica: „Hei, Hollywood, nu-mi faci şi mie nişte omletă?" Se bucură pentru mine, dar sunt şi îngrijoraţi. îşi plimbă palmele peste blatul meu nou şi mă întreabă dacă am păstrat ceva bani pentru zile grele. îl asigur că am făcut-o.

-Şi acum ce urmează? mă întreabă mama la masa din ajunul Crăciunului.

- Desert, îi răspunde Bernadette.

-Nu, vreau să zic film de cinema, râde mama. Scrii ceva nou? Acum scrii doar pentru marele ecran?

-Nu ştiu. Mă gândesc să scriu ceva neromanţat pentru variaţie. Ceva de genul prietenie sau crimă.

Arthur se uită în farfurie. Continui:

Sau aventură. Arthur, m-ai putea ajuta cu asta. Se uită la mine, dar nu spune nimic. Dragul meu? Te simţi bine?

- Ce crezi că fac tata şi Leo de Crăciun?

Tata şi Leo. în mintea lui e unul şi acelaşi lucru.

Dacă vorbesc mă apucă plânsul. Mama ştie şi umple încăperea de cuvinte. Asta e una dintre trăsăturile cele mai a^Ute a^e „ mele, abilitatea ei de a umple spaţiul cu care ducă discuţia în altă direcţie. îmi amintesc cum a scos un dinte în copilărie şi pe mama stând aşezată în întT U -n SPatek dentistului, spunând povestea unui cocoş nit săptămâna trecută pe drumul spre biserică.

- Ei bine, începe ea, presupun că tatăl tău e în Asia, sărbătorind Crăciunul într-un vechi templu budist. Mănânc orez şi încearcă să-şi convingă prietenii că lichiorul de ogg nu e chiar aşa de dezgustător. Ceea ce, de fapt, este, zjCe ea şi îi aruncă un zâmbet pieziş lui Arthur, iar inima mea începe să se relaxeze.

- Zi-ne ce face Leo, cere Bernadette.

- O, săracul Leo, sărbătoreşte Crăciunul în Mexic. La Cabo San Lucas, ca să fim mai exacţi. S-a lipit de o formaţie itinerantă de *mariachi,* care l-au făcut să le care bagajele pentru că nu ştie să cânte la chitară. Mi-e teamă că îl cam arde soarele.

Spre marea mea uşurare, Arthur râde, şi facem inventarul tuturor prietenilor şi al membrilor familiei care nu sunt cu noi. Penny vine mâine de la oraş împreună cu familia ei pentru prânzul de Crăciun, şi mama ne zice că ea şi Rick s-au dus în seara asta la McDonalds ca să-şi umple burţile cu o tonă de Big Mac.

Faza cu Penny la McDonalds ne face să râdem cu gura până la urechi. De fapt, în momentul în care deschid o a doua sticlă de vin, mă gândesc că Penny la McDonalds ne-a salvat Crăciunul. îi zâmbesc apreciativ mamei şi mai torn un pahar de vin pentru fiecare.

Moşul îi aduce lui Arthur noua bicicletă pe care şi-o doreşte de doi ani. A fost disponibilă în cutie sau complet montată pentru cincizeci de dolari în plus. M-am lăfăit. Lui Bernadette îi aduce o lume a păpuşilor oribilă, care vine în mii de piese minuscule, pe care ea să le pună împreună.

După ce copiii s-au dus la culcare, mă trezesc pe verandă împreună cu părinţii mei, lângă bradul de Crăciun, fără nimic de asamblat.

- Nici o vorbă de la nici unul dintre ei? mă întreabă tata.

- Cred că vă dau bătăi de cap, răspund eu.

- Nu l-am cunoscut pe Leo ăsta, desigur, însă Ben era un ticălos.

-Amin! zic eu şi ridic paharul.

Stăm aşezaţi şi privim bradul. Mama i-a scris două mesaje lui Penny, ca să-i amintească să aducă pantaloni de zăpadă şi cizme pentru băieţi, ca să se poată juca afară după cină. Crede că noi nu observăm ce face, dar misiunea ei e să-i ajute să se relaxeze de fiecare dată când îi vede, sau cel puţin să le şifoneze cămăşile bine apretate. Mama mea crede că treaba unui copil e să se murdărească atât cât se poate în fiecare zi, ca să aibă motiv să facă baie. Mă simt copleşită de cât de mult îmi iubesc părinţii.

Poate că sunt ameţită pentru că, în loc să răspund la asta, scot telefonul şi îi întreb:

- Pot să vă arăt ceva? Mă înghesui între ei pe canapea, ca să ne putem uita toţi trei la telefonul meu. Leo mi-a scris câteva mesaje luna trecută, zic.

Le arăt conversaţia şi îmi doresc ca ei să nu fi văzut partea cu „Te iubesc” şi „Mi-e dor de tine” din mai. Ca să nu mai vorbim de răspunsul meu „Şi eu te iubesc” şi „Hei”-ul rămas fără răspuns.

Mama îşi ţine răsuflarea.

- L-ai iubit? Te-a iubit?
- Bănuiesc, răspund eu şi încep să le citesc conversaţia.

Le explic cA Mi *rtluMfe*în linii mari Inspirată d# rdathi noastră, HI îmi cer sA Ir clltw din nou conversaţia, ”

MA întorc pe scaunul muu puntru că mă simt pren $î_h$ ghvsultă între el, Se uită mult prea îndeaproape hi vhq_u mea şl «unt convlnaă că-mi pol citi gândurile, Tata $ţj_{)|(}$, mâinile încrucişate peste abdomen şl se uit A pe lertastră către casa de ceai,

Lipseşte ceva.

- Aşa i, e de acord mama.
- Capacitatea de a ţine un bărbat lângă mine? întreb cu,
- Nu ştiu despre ce c vorba şl nici nu m-aş omorî să aflu, să fiu în locul tău, zice el» ceea ce e desigur prea târziu. Dar undeva e o piesă lipsă. Aş vrea ca el să fi avut curajul să-ţi spună despre ce e vorba.

Rămânem tăcuţi.

- N-o să joace în film» nu? întreabă mama.
- Nu, a refuzat. L-au distribuit pe Peter Harper.

Mama îşi strânge mâinile la piept.

- Peter Harper! Draga mea, trebuie să ai şi cu el o aventură!
- Marilyn, pe cuvânt, zice tata.

CAPITOLUL 20

E ianuarie şi telefonul îmi sună în timp ce privesc răsăritul. Port o haină şi o căciulă din lână, şi două pulovere peste pijama. în ianuarie soarele răsare mai jos, dând naştere unui spectacol ceva mai discret, dar care e fără discuţii tot un spectacol.

- Măiculiţă, zice Jackie. Eşti aşezată?
- De ce întreabă oamenii chestia asta?
- *Casa de ceai* a fost nominalizată la patru premii Oscar, inclusiv la categoria Cel mai bun scenariu original.

Rămân tăcută.

- Asta eşti tu. Ai fost nominalizată la un premiu Oscar.
- Ce se aude de Leo?
- A fost nominalizat pentru Cel mai bun actor. Naomi a fost şuntată. Martin e nominalizat la rândul lui, la fel şi compozitorul pentru Cea mai bună

coloană sonoră, despre care, ca să fiu cinstită, nici nu-mi aduc aminte.

-Uau!

- Asta e o chestie imensă pentru noi» Nora. Imensă fi bine să te apuci de scris.

- Pot să te sun mal târziu? o întreb şi închid.

Soarele răsare şi vreau să mă concentrez asupra lui Acelaşi răsărit, însă uşor diferit, pentru că am fost nomi nalizată la un Oscar.

Mâinile mele îi scriu un mesaj lui Leo.

Felicitării

Şi ţie, **primesc imediat răspuns.** A răsărit soarele?

Pe jumătate.

îmi trimiţi o fotografie?

Mă conformez.

Ce naiba-i aia?

Se numeşte ianuarie. N-aveţi aşa ceva în L.A.?

Sunt în New York.

Mă blochez la gândul că e atât de aproape. Mi-l imaginam în L.A., dacă trebuie să recunosc că din când în când mă gândeam la el. Nu mi-a trecut prin cap că era la nouăzeci de minute distanţă. Vreau să-i scriu: „Hai pe-aici , dar n-o fac.

Mă gândesc că schimbul de mesaje s-a încheiat, pentru că nu mă pot gândi la o replică referitoare la prezenţa lui în New York, dar văd că apar din nou punctele mişcătoare.

Ce-ai mai făcut?

Ce întrebare generală! Mi-am văzut de rolul de mamă? Am dat zăpada la o parte? Am făcut drob? Am încercat să nu mă gândesc la tine?

în mare, mi-am vândut durerea pe bani, scriu în cele din urmă.

Ha! Cred că-mi datorezi o parte şi mie.

Mi-am renovat bucătăria.

Ah.

A fost nepoliticos să-mi trimiţi toţi banii ăia, sper că ai aflat că i-am trimis înapoi.

N-am idee de unde vine chestia asta, dar se părea că aveam nevoie să-mi iau o povară de pe inimă.

încercam să pară că sunt un chiriaş.

Erai iubitul meu.

Nu glumesc. Am crezut că te acopăr.

Trebuie să mă opresc. Abia aştept să le spun copiilor.

Bine, bănuiesc că ne vedem acolo.

Unde?

La Oscar,Nora.

Trebuie să-i trezesc pe copii. E o zi de luni şi am stat pe verandă mult prea mult. Mai întâi, ca să-i scriu lui Leo, apoi părinţilor mei, lui Penny şi lui Kate. Kate mă scoate la prânz ca să sărbătorim şi ca să trecem prin ultima conversaţie, să-i căutăm logica.

Bernadette ţipă când îi spun. Un ţipăt viu şi ascuţit de fetiţă. Arthur mi se înfăşoară în jurul corpului.

- Mamă, am ştiut că aşa o să fie. Am ştiut că poţi s-o faci.
- Te văd îmbrăcată în culoarea lavandei, îmi spune Bernadette. Dar dată cu spray autobronzant şi cu nişte şuviţe blonde.
- Ai de gând să mă transformi în Barbie-scriitoarea?

Sărbătorim cu clătite, urmate de un mers festiv la şcoală şi o alergare festivă. Mă întâlnesc la cafenea cu Kate. Mă aşteaptă cu două pahare de şampanie.

-Nu-mi vine să cred, fir-ar!

-Nici mie.

Toastăm pentru asta şi râdem.

- Deci, el ce-a zis?

îi întind telefonul.

Pentru *ce* anume te „acoperea"?

_N-am idee, răspund în timp ce ciugulesc din salata Cobb. Adică vrea să mă protejeze ca oamenii să nu afle că anl trăit împreună? Am scris un scenariu de film despre asta, pentru Dumnezeu! De ce mi-ar păsa?

- Eu aş da sfară-n ţară, zice Kate.

-Nu mă pot hotărî dacă vreau să mă concentrez asupra celui mai important eveniment din cariera mea, poate din viaţa mea, sau asupra faptului că o să-l revăd.

- Eu m-aş concentra asupra întâlnirii cu el, zice ea şi înţeapă o bucată de crevete. Deşi trebuie să te pregăteşti mental, ca să nu te stresezi ca ultima dată.

- Acum lucrurile mi se par diferite. Ultima dată când i-am văzut pe amândoi eram îngrozită că se vor întoarce, mă vor vedea şi le va fi milă de mine. Acum, când pare că e furios pe mine, mă simt de parcă aş fi o ţipă dură.

- Poate că tu l-ai părăsit de fapt şi ai o amnezie.

- Asta nu se poate, deşi îmi place ideea, zic eu.

Când ajung înapoi la maşină văd că am primit o serie de mesaje cu majuscule de la Weezie. Ca să rezum, se bucură foarte tare pentru mine şi, dacă n-am început încă să mă uit de o rochie, am rămas în urmă cu programul.

Mă chinui să mă gândesc pe cine să iau cu mine. Cel mai simplu răspuns ar fi să merg singură, dar dacă ies învingătoare şi n-am decât străini de-o parte şi de alta? Pe cine o să îmbrăţişez? Sigur că nu o să câştig, dar trebuie să fii pregătit. Am un vis care apare de o viaţă întreagă, în care trebuie să ţin un discurs despre care ştiam de multă vreme, şi am uitat să mă pregătesc. Mi se spune că la Osca voi avea la dispoziţie treizeci

de secunde, ceea ce e oricum mai mult decât am eu nevoie. Mă hotărăsc să ţin minte trei propoziţii, ca să nu trebuiască să mă bazez pe noti ţe. întotdeauna mă minunez de actorii care le mulţumesc celor şase oameni de pe lumea asta cărora le sunt cel mai recunoscători şi trebuie să se uite la un cartonaş ca să-şi amintească numele lor.

O sun pe Jackie şi îi împărtăşesc îngrijorarea mea în legătură cu persoanele pe care ar trebui să le invit, iar ea îl sună pe Martin. Aparent aceasta este şi pentru ea prima intersectare cu Oscarul. Se pare că Martin şi Candy s-au despărţit şi aş putea să merg ca parteneră a lui. Martin crede că e mai bine pentru imaginea filmului dacă nu umplem locurile care ne sunt destinate cu aparţinători.

- Leo şi Naomi vor merge împreună, îmi spune Jackie. Absolut.

Părinţii mei vor să vină, chestie care pare să complice lucrurile, dar mă amuză că sunt atât de entuziaşti. Martin zice că le poate lua bilete şi o invitaţie la petrecerea *Vanity Fair.* Penny face o rezervare la Bergdorf Goodman, ca să probăm rochii. Tata îşi cumpără un smoching nou.

Toate astea mă fac să mă simt dintr-odată de parcă m-aş căsători şi rezist pornirii nestăpânite de a pendula între a-mi aminti nunta cu Ben şi a-mi imagina că mă duc să mă mărit cu Leo. Pe doamna cu rochiile o cheamă Olympia. Ne conduce pe mama, pe sora mea şi pe mine într-o camera de probă mare şi ne oferă şampanie. Bernadette e la şcoală, probabil încă invidioasă că nu e cu noi. Olympia aduce patru rochii negre pentru mama, înainte de a accepta că mama trăieşte într-o lume tehnicolor.

- Am aproape şaptezeci de ani, îi spune mama, şi nici măcar n-am fost vreodată în California. Asta e cel mai mare eveniment din viaţa mea. Vreau să fiu îmbrăcată în galben, ca o lămâie într-un copac.

Eu şi Penny ne zâmbim, pentru că mama e fermecătoare. Habar n-am ce zice Pantone despre culoarea anului, însă sunt slabe şanse să găseşti o selecţie importantă de rochii galbene pentru femeile aflate la o anumită vârstă.

Olympia e încântată.

- O, ce bine! Mi-era teamă că eşti o conformistă. Mă întorc imediat. Nora, tu ce doreşti?

- Fiică-mea vrea să mă îmbrac în culoarea lavandei, îi spun. Dar sunt deschisă la sugestii.

Olympia bate din palme. După ce pleacă, Penny zice:

- Mă gândesc prea mult la rochia aia. Ştiu. Dar nu vreau decât ca Leo să-ţi arunce o privire şi să cadă mort de regret. Adică vreau să se ridice în picioare şi să plângă. Cer prea mult?

- Probabil, răspund eu.

- Mi te imaginez într-o rochie aurie, mulată, care nu lasă loc liber imaginaţiei, şi pe el cum rămâne cu gura căscată. Totul, filmat.

- Penny, nu ştiu cum s-a putut întâmpla să nu fii tu scriitoarea romanţioasă, râde mama.

- Şi eu m-am gândit la faza asta, zic eu, chestie care e cea mai mare subestimare a tuturor timpurilor. Ultimul lucru pe care-l vreau e să mă plasez într-o competiţie de frumuseţe cu Naomi. Şi nu cred că Leo se va reîndrăgosti de mine doar pentru că arăt bine. Nu e genul ăsta de om nici nu l-aş vrea dacă ar fi. Iată un adevăr care doare. Vreau doar să apar

arătând cum arăt eu de obicei şi simţindu-mă confortabil, ca să mă pot bucura de toată povestea.

- Bine, oftează Penny. Poţi să arăţi ca de obicei, dar o să-ţi îmbunătăţim puţin imaginea.

Mama alege o rochie din şifon, de culoare galben-ca- nar, cu mâneci lungi, bufante. Arată ca venită din vechiul Hollywood, plină de farmec şi lipsită de griji. Sunt mai încântată să o văd pe mama în această rochie decât am fost când am primit telefonul.

Printr-o şansă extraordinară în magazin au o singură rochie de culoarea lavandei şi mie îmi place foarte mult. Are un decolteu lat, din care mi se văd claviculele (acum să te văd ce faci, Leo) şi atârnă în falduri grele până la pământ. Se mulează acolo unde trebuie, nu trage în jos, nici nu strânge prea tare. E în întregime confortabilă. Când o pun pe mine, mama spune:

- Asta e rochia care-ţi trebuie. îmi place că te simţi bine în ea.

în săptămâna de dinainte de eveniment, la cina cu drob, Bernadette are de pus o mie de întrebări. Deja am răspuns la majoritatea dintre ele. O să fie gustări? Dacă mi se face frig? Cine o să mă ducă la petrecerea de după? Am exersat urcatul scărilor în pantofi? Arthur e tăcut. .

- Eşti îngrijorat, Arthur? Nu mă aştept să câştig, cred doar că va fi amuzant să mă îmbrac frumos şi să apar la televizor.

- Leo o să vină însoţit? mă întreabă el.

-O să vină cu Naomi Sanchez, partenera din film.

Nu sunt sigură de ce răspund aşa, de parcă Arthur ar fi afectat că Naomi e iubita lui.

- Pun pariu că i-a plăcut mai mult să fie cu tine decât

cu ea.

Bernadette şi cu mine ne uităm surprinse la el. Acesta nu este un subiect despre care vorbim, dar am senzaţia că se gândeşte la el de ceva vreme.

-Ei, cui nu i-ar plăcea? zic eu şi sunt răsplătită cu un zâmbet.

- Biata Naomi, glumeşte Bernadette.
- E demnă de compătimire, zic eu.

E sfârşit de februarie şi mă trezesc intr-un hotel din Beverly Hills. Fiindcă sunt nominalizată la Oscar, îmi rea-mintesc eu mie. Mă duc pe balcon să verific dacă pot vedea răsăritul, dar nu pot. Los Angeles pare să fie orientat întru totul după apus. îmi fac o ceaşcă de cafea şi privesc peste vârfurile copacilor.

„Sunt fericită”, mă gândesc. De fiecare dată când îmi aduc aminte de lucrurile pentru care sunt recunoscătoare, sănătatea, copiii şi răsăritul sunt în capul listei. Şi dacă adăugăm casa, nu mai am de ce să mă plâng. Chiar şi când Ben era prin preajmă, batjocorindu-mă pentru că scriam şi vindeam scenarii de filme proaste, am fost recunoscătoare pentru munca mea. Vreau să spun că cineva trebuia să vândă, fiindcă nu poţi să intri în Stop n’ Save ca să cumperi carne de pui cu idei de afaceri.

însă ce se întâmplă acum… Să scriu un scenariu care e în esenţă adevărul meu, sau cel puţin reprezintă sentimentele pe care le trăiesc în legătură cu adevărul meu, şi

cineva să-l producă şi să-l aprecieze, e aproape prea mult pentru mine. Dacă oamenilor o să le placă *La răsărit?* Dacă ceea ce foc acum e noua mea versiune de normalitate, adică să-mi expun sufletul în faţa oamenilor, iar ei să mă aplaude pentru asta?

Cât despre inima mea, totul e bine. Am citit de o mie de ori citatul acela, despre cum e bine să laşi lucrurile care nu-ţi sunt destinate să plece. Leo n-a fost pentru mine. Vreau să zic, uită-te la el. Am avut parte de un moment, şi a fost perfect. Nu pot s-o las aşa? Să păstrez amintirea şi să o protejez? Poate că totul a fost doar un vis, oricum. Sincer, dacă cearşafurile lui n-ar fi acum pe patul din camera de oaspeţi a lui Kate, aş putea să cred că am inventat totul de una singură.

Mă duc la alergat printre apartamentele din Beverly Hills şi la prânz mă văd cu părinţii mei într-un În-N-Out Burger[1]. în seara asta vreau să am în stomac mâncare adevărată; vreau să mă simt puternică.

- Sper că zâna ta norocoasă îşi aduce bagheta magică, glumeşte tata în timp ce eu îmi şterg grăsimea de pe faţă cu ultimul şerveţel.

Sunt îmbrăcată cu blugii mei cei mai comozi şi o bluză ultra purtată.

- Charlie! îl ceartă mama cu un zâmbet pe faţă.
- Crezi că o să-l întâlnesc pe Leo? mă întreabă tata.

- Poate. Dar dacă da, prefă-te că e un tip oarecare, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Fără întrebări. Fără insinuări.

' Lanţ american de restaurante fast-food

-O, dar am întrebări. Sunt un idiot.

Am impresia că răspunsul ăsta e cam imprevizibil

- Tată, hai să pretindem că e un tip care a venit să săr bătorească seara cea mare. Nu suntem supăraţi pe el Nu suntem intimidaţi. Suntem doar oameni veseli, detaşaţi care au mers mai departe.
- Nu sunt actor, draga mea.

Echipa de înfrumuseţare vine în camera mea şi-mi usucă părul cu peria, ondulându-l la capete, făcându-mă să arăt de parcă nu mi-aş fi aranjat părul, ci sunt doar o persoană cu păr bun. Asta le-am cerut eu.

Cineva apare cu un cort pentru bronzare cu spray.

- Weezie mi-a zis să vin, îmi spune ea.

îi dau bacşiş şi o trimit acasă. Asta e culoarea mea şi cu asta basta. îi spun doamnei de la machiaj că îmi place să arăt cât mai natural şi că trebuie să mă fardeze subtil.

- Toţi zic aşa, îmi spune ea.
- însă eu vorbesc serios.

Ea îşi dă ochii peste cap.

- Trebuie să arăţi ca o dansatoare ieftină de striptease dacă nu vrei să pari un cadavru pe ecran. Nu poţi avea încredere în mine?

Nu, deloc.

- Sigur, îi spun.

Rochia mea stă atârnată pe uşa de la baie. îmi place foarte mult rochia asta. Am cerut culoarea lavandei ca să-i fac plăcere lui Bernadette, de asemenea ca să nu par stridenta. E suficient de simplă încât să nu fie ţipătoare, însă mă face

mă simt frumoasă în felul meu. Sunt încălţată cu aceiaşi pantofi superbi ca la premieră, când am plecat pe furiş, ca o Cenuşăreasă.

Când sunt gata, mă simt gata. Martin vine să mă ia

nu trebuie decât să descind în hol. Asta nu e lumea mea şi aş putea să mă încovoi sub greutatea ei, dar îmi repet încontinuu: „Sunt nominalizată”. Nu am fost doar invitată la petrecerea asta; petrecerea e dată în cinstea mea.

Martin coboară din limuzină ca să mă ajute.

- Ia te uită cine-a venit de la ţară!

- Eu, zic şi îl sărut pe obraz. După ce ne aşezăm şi eu îmi netezesc rochia de câteva ori, îl întreb: Cum crezi că ne descurcăm în seara asta?

- N-am absolut nici o idee. *Surori în război* ar putea să ne-o ia înainte. Sau nu. Oricare din echipă ar câştiga, se numeşte că e un câştig totuşi. întotdeauna se vor referi la noi ca la *Casa de ceai,* filmul care a câştigat la Oscar. Chiar dacă e doar coloana aia sonoră monotonă.

Mă uit pe geam.

- Ai fost îndrăgostită de el?

- Da, răspund după o vreme. Zâmbesc. Acum sunt bine.

Rămânem tăcuţi o vreme înainte să-l întreb:

- Naomi ştie?

- Nu cred. O să vadă *La răsărit* în cele din urmă şi o să afle.

Cum de nu m-am gândit la asta? Oare o să le facă probleme ei şi lui Leo? Hotărăsc că nu-mi pasă, că el merită chestia asta. Cel puţin ei nu i s-a oferit rolul. Sunt recu-

noscătoare că nu trebuie să mă uit la marea poveste de

dragoste a vieţii mele jucată de marea iubire a vieţii lui în rol principal.

Am ajuns. Martin ştie că pentru mine e un moment mult mai dificil decât pentru el. Mă ia de mână.

- O să ies primul şi după aceea o să te ajut şi pe tine Oamenii vor face fotografii şi cea mai bună figură e cu umerii drepţi şi un zâmbet blând, de Mona Lisa. Un zâmbet adevărat te-ar putea face să arăţi în ziare ca un Joker.

Din nefericire, chestia asta mă face să zâmbesc de-adevărat. încerc să mă stăpânesc.

Mersul pe covorul roşu e exact aşa cum te aştepţi. Sunt sigură că m-am uitat la ultimele treizeci şi cinci de ceremonii de decernare a Oscarului la televizor, şi nu există surprize. Fanii par să ştie cine e Martin şi cred, mă gândesc, că sunt partenera lui. S-a creat un blocaj acolo unde unii dintre noi sunt aşteptaţi să se oprească şi să vorbească cu oricine o fi înlocuit-o pe Joan Rivers. Nu-mi amintesc ce marcă de designer port şi sper să nu mă întrebe.

Simt o mână sub cot şi ştiu că e el. Mă întorc cu faţa la el, bucuroasă că am ales varianta foarte înaltă a acestor pantofi şi că claviculele mele sunt la vedere.

- Bună, reuşesc eu să spun.
- Arăţi frumos, zice el.
- Mulţumesc. E mai mult fum şi oglinzi.

Arăt spre rochie şi spre poşeta minusculă. Orice ca sa risipesc tensiunea momentului, pentru că dacă mai conţi nuăm să ne privim în ochi o să încep să plâng.

Martin e acum lângă mine, protector.

_ Cea mai frumoasă însoţitoare pe care am adus-o vreodată la vreuna din chestiile astea. Nu-i aşa, Leo?

- Să ai grijă, zice Leo. O să-ţi frângă inima.

pintr-odată înţeleg ce înseamnă furia cumplită. înţeleg ce-i face pe unii să dea foc şi să lovească feţele oamenilor cu arme albe. Strâng pumnii şi prin ceaţa mâniei îmi caut cuvintele potrivite, când o văd pe Naomi apropiindu-se şi concentrarea îmi dispare. Poartă o rochie din mătase albă, care o face eterică. Sunt preocupată de întrebarea dacă poartă sau nu lenjerie intimă. Sunt sută la sută sigură că n-a mâncat burger la prânz.

-Nora!

Sărută aerul din preajma feţei mele, nu pentru că ar fi o persoană lipsită de sinceritate, pentru că nu cred că e, ci pentru că situaţia cu machiajul e atât de intensă.

- Arăţi absolut uimitor, îi spun.

M-am întors la atitudinea virtuoasă, dar pe cuvânt, ce altceva aş fi putut spune? Naomi străluceşte.

- Ei, mult noroc în seara asta, ne spune ea mie şi lui Martin, ţinându-l pe Leo de braţ. Mult noroc nouă, bănuiesc.

Asistenta de la canalul E! se apropie de noi ca să-i ia pe Leo şi Naomi pentru un scurt interviu. Leo îi acordă toată atenţia şi o scurtă privire fierbinte. Ea se înroşeşte şi începe să vorbească de trei ori mai repede.

- Bine, bine, deci veniţi pe-aici, aţi fost atât de buni în filmul acela, bine, bine...

Leo se întoarce şi are tupeul nemaipomenit de a-mi face cu ochiul.

Categoria la care concurez eu e la început, pentru că ni-

mănui nu-i pasă de scenariu. Mă bucur să scap repede, ca să nu fiu agitată pe tot parcursul show-ului. Nu mă stresează gândul de a câştiga şi faptul că ar trebui să urc pe scenă, mi-am reglat aşteptările. Sunt neliniştită de momentul în care feţele celor nominalizaţi apar la televizor atunci când sunt anunţaţi, după care sunt arătate din nou atunci când e numit câştigătorul. Nu sunt în stare să mă hotărăsc ce ar trebui să exprime faţa mea. Un zâmbet de Mona Lisă? Veselie? Când o să-l anunţe câştigător pe Barry Stern (eu pe el l-aş alege), să aprob din cap şi să aplaud? Hotărăsc că asta ar face Meryl Streep. Ar aproba din cap şi ar aplauda. Asta e modalitatea elegantă de a ieşi din situaţie.

Martin şi cu mine suntem aşezaţi în dreptul culoarului, pe al doilea rând. Leo şi Naomi sunt chiar în faţa noastră în episodul de azi al iadului reeditat. Se potrivesc atât de bine, de parcă ar trebui să devină modele pentru ornamentele torturilor de nuntă din întreaga lume. Probabil că sunt în faza de tăcere confortabilă a relaţiei, pentru că nu vorbesc.

Peter Harper, care joacă în *La răsărit,* anunţă categoria. Oamenii lui de PR încearcă să-l promoveze peste tot, în aşteptarea filmului care va apărea spre sfârşitul acestui an. Ultimul lui film, *Şrapnel,* o peliculă inspirată de cel de-Al Doilea Război Mondial, i-a adus foarte multă atenţie şi o relaţie rapidă cu un manechin care prezintă costume de baie.

Apare din culise îmbrăcat în smoching şi spune câteva cuvinte despre importanţa poveştii. Sunt sub apă acum şi nu reuşesc să aud nimic.

- Nominalizaţii sunt, începe el, şi Martin mă ciupeşte,

chiar mă ciupeşte.

Mă întorc spre el şi-i văd cel mai bun surâs de Mona Lisa, pe care îl imit recunoscătoare. Respir.

-Şi Oscarul i se acordă... Norei Hamilton, pentru *Casa de ceai.*

Aud chestia asta şi Mona Lisa dispare. Surâd fericită, afişând ceea ce trebuie să fie zâmbetul lui Bernadette, şi nu pot decât să mi-i imaginez pe copiii mei acasă la Penny, sărind în sus şi-n jos pe canapea.

Martin mă îmbrăţişează.

- Trebuie să te duci sus acum, îmi şopteşte în ureche şi aşa şi fac.

Partea asta nu e aşa cum mi-am imaginat-o uitându-mă la televizor. Treptele sunt perfide, însă mă descurc să le urc ridicându-mi partea din faţă a rochiei şi păşind prea încet. Peter Harper e cu cel puţin şapte centimetri mai scund decât mi l-am imaginat şi mă sărută pe obraz în timp ce îmi înmânează statueta. E grea, exact aşa cum se zice.

Sunt pe podium şi în sală sunt mult mai mulţi oameni decât mi-am imaginat. Numărătoarea inversă de treizeci de secunde a început pe ceas şi cele trei propoziţii pe care le am de rostit sunt pierdute. Leo e în rândul din faţă şi îmi zâmbeşte. E zâmbetul lui adevărat şi surpriza pe care mi-o aduce mă dezmeticeşte. Improvizez.

- Sunt cu adevărat recunoscătoare că am avut oportunitatea de a spune povestea aceasta. Cu atât mai recunoscătoare pentru că a fost primită, cultivată şi adusă la viaţă de

oameni atât de talentaţi. E minunat să îţi rosteşti adevărul şi să fii auzit. Vă mulţumesc.

Şi acum Peter Harper îşi petrece braţul în jurul taliei mele şi mă conduce afară de pe scenă. Nu i-am mulţumit lui Martin şi nu le-am mulţumit nici copiilor mei, ce să mai vorbim de menţionarea Academiei de Film. înţeleg acum care e faza cu cartonaşele.

în pauza de publicitate mă întorc la locul meu şi Naomi mă îmbrăţişează şi-mi spune cuvintele care se spun de obicei.

- Ştiam eu, îmi zice Leo şi îmi aruncă din nou zâmbetul lui adevărat.

- Nu face asta, mă grăbesc eu să-i spun.

Orchestra începe să cânte şi cineva vine să prezinte un număr de dans. Simt cum telefonul vibrează încontinuu în poşeta minusculă. Simt în poală greutatea acestei statuete minunate. îl văd pe Leo şoptind ceva care o face să zâmbească pe Naomi. Viaţa chiar e făcută din bune şi rele.

Martin iese învingător şi îmi mulţumeşte pentru povestea spusă din inimă. Leo câştigă şi spune:

- Şi vreau să-i mulţumesc Notei Hamilton pentru poveste şi pentru că ne-a lăsat să rămânem mai mult timp în casa ei de ceai.

Chestia asta mă face să plâng şi ştiu că vede. Pescuiesc un şerveţel din poşetă, mai mult pentru a-mi salva machiajul decât mândria. „Ai fost binevenit”, aş vrea să-i spun. „Poate că te-aş fi lăsat să dormi şi în casă.”

Când totul se termină, facem fotografii. Ne vor pe

Martin, pe Leo şi pe mine cu Oscarurile noastre în faţa decorului cu logo.

- Nu vă apropiaţi puţin, domnule Vance? întreabă fotograful. Poate să o luaţi pe după umeri?

în loc de asta, îşi pune braţul în jurul taliei mele şi mă trage spre el. Mă ia prin surprindere şi mă întorc să mă uit la el. Aparatul de fotografiat declanşează bliţul şi bănuiesc că asta va fi fotografia care va ajunge în presă. Cea în care eu mă uit la Leo de parcă ar fi regele balului.

CAPITOLUL 22

La petrecerea dată de *Vanity Fair* plutesc de colo-colo Oscarul pe care îl ţin în mână strigă: „Vorbeşte cu mine! E important să mă cunoşti!” Fac cunoştinţă cu regizori producători şi actori pe care îi privesc de la distanţă de decenii. Beau şampanie şi mănânc de pe tăvi aduse, în timp ce oamenii îmi ţin Oscarul cu rândul. Tocmai a fost gravat cu numele meu, deci presupun că se va întoarce la mine. Nu-l scap din ochi, în caz că se întâmplă ceva.

Nu-l văd pe Leo şi încerc să nu-l caut. Sau mai degrabă îmi spun că mă uit după părinţii mei când îl caut de fapt pe el. Mă mişc în jur împreună cu Martin, făcând cunoştinţă cu toţi cei care doresc să mă cunoască. Mă simt confortabil, într-un fel pe care nu mi l-am imaginat; faptul că am câştigat m-a făcut îndrăzneaţă. N-aş putea nici să vreau să-mi şterg zâmbetul de pe faţă în timp ce oamenii mă felicită şi sorb din şampanie.

- Bună seara. Mulţumesc. Mă bucur să vă cunosc, îmi place la nebunie seara asta.

Martin vrea să fac cunoştinţă cu cineva pe nume Cayla, nu nare suficient de matură ca să fie baby-sitter.

__ p$_{ata}$ asta, îmi zice el mie, e următoarea mea mare vedetă.

Cayla chicoteşte şi eu îmi dau paharul peste cap, ca să $_{am}$ motiv să plec de lângă ei.

Aştept la bar şi mintea începe să-mi joace feste. Mă întreb câte pahare de şampanie am băut, pentru că Leo e lângă mine.

_ Trebuie să fii Nora, zice el, chestie care n-are nici un sens. Acest Leo e ceva mai înalt şi are părul puţin mai scurt. Sunt Luke Vance, continuă el. Fratele vedetei.

- Timp de o secundă chiar am crezut că sunt beată, îi spun eu, pentru că nu mai am nici un filtru. Adică semănaţi foarte tare. Uau, spun dând mâna cu el.

- Felicitări! îmi spune. Ai făcut ravagii în seara asta. Te-am încurajat de pe scaunele de la galerie.

- Mulţumesc. încă nu-mi vine să cred.

Există la Luke un aer de normalitate pe care o găsesc reconfortantă. Ca şi când Luke ar fi trecut pe la Costco[1]. E la fel de arătos ca Leo, dar nu pare să aştepte ca cineva să observe lucrul ăsta. Are felul lui Leo de a te privi, de parcă ţi-ar acorda toată atenţia, fapt care mi se pare uşor dureros. Mă întreb dacă e ceva ce au învăţat de la părinţii lor.

- Condoleanţe pentru mama ta, îi spun.

- Mulţumesc. Leo nu vorbeşte niciodată despre asta. Bănuiesc că n-ar trebui să mă surprindă că ţie ţi-a spus.

O femeie drăguţă, cu părul închis la culoare se

îndreaptă rapid înspre noi şi îl ia de braţ pe Luke.

Lanţ de magazine angro din SUA

- O, nu vreau să ratez momentul. Sunt Jenn. Mi-am [n] uorit nespus să te cunosc.

Firescul cu care se poartă nu pare să fie la locul lui mă simt de parcă am fi la un grătar. îmi place de ea loc. Mă felicită, chestie pe care o face toată lumea că-i place rochia mea, din nou chestie pe care o face toar lumea. Apoi spune:

- Chiar ai reuşit să ajungi la el. Luke şi cu mine n-am crezut că o să se întâmple vreodată. Toate starletele astea care au trecut prin viaţa lui, an după an, pentru ca o femeie adevărată – şi încă una care are copii – să reuşească să-l dovedească.

Luke aprobă din cap de parcă ar fi lucrul despre care vorbeau pe drum încoace. De asemenea, ca şi când ar fi un fapt amuzant, mai degrabă decât cel mai trist lucru din lume.

Un domn mai în vârstă îi întinde lui Jenn o *mărgărită* înainte să se întoarcă spre mine şi să-mi zâmbească.

- Ah, uite-o! Sunt William Vance, tatăl celor doi. Cred că filmul e unul foarte bun, felicitări!

îl privesc pe tatăl lui Leo şi inima mi se strânge. Mă simt de parcă m-aş uita la viitorul Leo, cel alături de care n-am să ajung să îmbătrânesc. Văzându-l pe tatăl lui, mi se rotunjeşte imaginea pe care o am despre Leo, de parcă ar deveni un tip cu un trecut şi cu părinţi. Pentru un scurt moment îmi doresc să fie luat la răspundere pentru ce a

făcut.

- Sunteţi cu toţii arătoşi, mă aud spunând când dau mâna cu el.

_ Mulţumesc, râde William. Pentru mine şi Luke e doar un hobby. Doar Leo câştigă bani din asta.

Luke şi Jenn râd, aşa că râd şi eu. Oamenii ăştia sunt unii dintre cei mai plăcuţi pe care i-am întâlnit vreodată. Sunt cu picioarele pe pământ şi deschişi la suflet, ca şi când ar întruchipa cele mai bune aspecte ale lui Leo. Şi nu-şi fac iluzii că Leo ar face faţă la azil.

Leo îşi face apariţia şi îi îmbrăţişează.

_ Mulţumesc că aţi venit. Văd că aţi cunoscut-o pe Nora.

- îi face cinste descrierii tale, răspunde Luke şi Leo tresare.

E evident că se simte inconfortabil. Mă întreb dacă se gândeşte la modul serios că o să atrag atenţia asupra faptului că m-a părăsit, chiar aici, de faţă cu toată lumea.

Oamenii par să se apropie de noi pe măsură ce stau şi mă holbez la cei doi fraţi, dintre care unul e Leo, iar celălalt, nu. Probabil că par dezorientată, pentru că Luke râde şi spune:

- S-a îmbătat de Ziua Recunoştinţei şi ne-a spus întreaga poveste.

- Chiar aşa? îl întreb pe Leo şi mă uit drept la el, însă el nu-mi întoarce privirea.

- Poate, răspunde Leo. E greu să-mi amintesc.

- De Ziua Recunoştinţei, zic eu.

Şi ceea ce vreau să spun e de fapt: „Care e *toată*

povestea? Poţi să mi-o explici şi mie?”

- Leo a adus o sticlă de scotch şi a terminat-o.

Realizarea vieţii lui, spune William.

- Aş fi vrut să văd asta, zic eu mai ales pentru mine.
- Pare să fie frumos acolo unde locuieşti, îmi spune Jenn.

-OK, uau, e amuzant că sunteţi la subiectul ăsta » Leo, dar nu e nevoie să trecem lucrurile în revistă. E-n re” gulă. Ce-a fost a fost, bine?

- L-am învăţat pe Leo să facă cumpărături, spun eu Am tbst un soi de consilier de „Tabără pentru o viaţă normală” S-a descurcat destul de bine, comentez, pentru că, după cum se pare, am băut exact cantitatea de şampanie care să mă determine să continui conversaţia asta.

Acum Leo se uită în direcţia mea.

- Te rog, zice el.

Văd cu coada ochiului o învolburare de galben. Părinţii mei se află la câţiva paşi de noi, nesiguri dacă e în regulă să intervină. Singurul lucru din lume care ar putea să facă situaţia şi mai ciudată e ca Leo să-i cunoască pe părinţii mei. Cu siguranţă că nu e felul în care am visat că se va întâmpla. Tata îmi prinde privirea şi se apropie, târând-o pe mama după el.

- Leo, zice el, întinzând mâna într-un mod mai formal decât m-aş fi aşteptat. Sunt Charlie Larson. Tatăl Norei.

Ceva din felul în care pronunţă cuvântul „tată” îl face să sune ca o ameninţare. Leo e extrem de tulburat, fapt care îl face pe Luke să zâmbească.

- Ah, domnule, mă bucur să vă cunosc. Şi dumneavoastră sunteţi Marilyn? Dă mâna cu ei, oprind mâna mamei între palmele lui ceva mai mult decât ar fi necesar. Ce mă bucur să vă cunosc! Sunt un mare admirator al nepoţilor dumneavoastră.

- Am auzit, zice tata.

Trebuie să pun capăt chestiei ăsteia.

ti prezint lui Luke, Jena şi William. Şi mă uit la mama, cerându-i din priviri să umple golul. Iar ea o face.

-Ei bine, aceasta a fost cea mai interesantă seară a vieţii mele. Fiica mea a câştigat un Oscar şi a ţinut un discurs atât de frumos. Ai fost toarte frumoasa acolo, pe podium, iubita mea. Şi chiar acum, când ieşeam din baie, am dat de Dirk Richardsoni Stătea acolo de parcă mă aştepta pe mine. Nu ştiu ce m-a apucat, însă i-am zis: „Dirk, eu sunt Marylin". pentru că i-am văzut toate filmele şi am sentimentul că îl cunosc de o viată. Mi-a luat mâna şi mi-a zis: „Bună seara, Marilvn". Vă puteţi imagina?

- Şi acum sunt nevoit să-l găsesc şi să-i dau un pumn, glumeşte tata.

îşi zâmbesc unul altuia şi simt că Leo se uită în direcţia mea Eu nu îndrăznesc să mă uit la el, în caz că îmi poate încă citi gândurile. Părinţii mei reprezintă finalul fericit al filmului de dragoste. Ca ei am fi putut să fim şi noi dacă el ar fi venit înapoi

- Martin voia să vă cunoască, le spun eu părinţilor mei. Haideţi să-l căutăm înainte să apuce să fugă cu o ado-

Toată lumea îşi ia la revedere şi îşi exprimă bucuria de a se fi cunoscut- William mă îmbrăţişează tare. în timp ce-mi conduc părinţii ca să-l găsim pe Martin, sau pe oricine altcineva, îmi dau seama că eu şi cu Leo suntem singurii care nu şi-au luat rămas-bun. Bănuiesc că asta a devenit chestia noastră.

E aproape miezul nopţii şi sunt la baie; bag de seamă că

marea majoritate a machiajului mi s-a şters. Sunt sătulă de părul ăsta lăsat pe umeri şi-mi doresc să fi avut un creion ca să-l pot prinde în coc. îmi verific telefonul şi văd că oameni pe care nu i-am cunoscut niciodată în persoană mi-au trimis mesaje, până şi Ben: Cred că sunt o muză dată naibii musai să văd filmul! Asta se apropie cât se poate de tare de „felicitări” pe cât e Ben în stare.

- Aici erai, zice Naomi, ieşind dintr-o toaletă. Bănuiesc că te simţi de milioane.

- Mă simt destul de bine, trebuie să mărturisesc. Nu m-am aşteptat deloc.

- E o poveste cu un impact puternic şi cred că spunând-o ai ajutat multe femei, zice ea rujându-se, chestie care pare a fi un lucru normal, aşa că-mi scot şi eu rujul.

- Mulţumesc, răspund, şi ăsta e singurul lucru pe care ar trebui să-l spun, dar carapacea mi s-a crăpat văzându-l pe Leo atât de mult timp în seara asta. Doare din nou peste tot şi vreau să aud cum stau lucrurile, ca să-mi pot petici din nou inima. Deci, ce faceţi acum tu şi Leo, rămâneţi în L.A.?

- Cred că Leo se întoarce la New York, dar nu sunt sigură. Eu mă duc în Franţa. O să-mi iau liber o lună întreagă, să citesc şi să mănânc lucruri delicioase.

Invidia mea e adâncă, însă întregul scenariu pare că ar suna mai bine cu Leo în el.

- El n-a vrut să vină?

- Cine?

- Leo.

- Eu şi cu Leo n-am împărţi nici măcar o cafea, ce să mai

vorbim de o vacanţă de-o lună. Nici unul dintre noi nu i-am face faţă. îşi dă pe obraji cu pudră şi se opreşte. Nora, doar nu crezi că eu şi Leo suntem împreună? Spune-mi că nu.

- Sunteţi?

- Asta se numeşte promovare. Dacă oamenii vorbesc despre noi, e menţionat şi filmul. Exact ca în *Hollywood 101*[1].

-Ah! zic şi mă simt de parcă aş fi aterizat direct de pe câmpurile de porumb din Kansas pe Hollywood Boulevard. Dar aţi fost împreună înainte, nu?

- Un minut. Dar n-a însemnat nimic. Ascultă, Leo e foarte atrăgător, însă efectiv n-am avut ce să ne spunem. S-a consumat rapid.

Vreau să-i spun că eu şi cu Leo am avut o mie de lucruri de povestit. Cum e oare posibil? Ei n-are să-i spună nimic, dar cu mine poate vorbi douăzeci şi patru de ore pe zi, după care să o ia de la capăt de acolo de unde a lăsat-o. Inima mea nu s-a închis cum trebuie şi simt că începe să mi se facă rău. Gândul acela, că noi am avut atât de multe să ne spunem, vrea să mă atragă înapoi în credinţa că am împărtăşit ceva împreună, că el mi-a fost menit.

Naomi îşi ia la revedere. Mă îmbrăţişează. Când sunt din nou singură în baie şi mă uit la reflexia mea poate uşor prea machiată, înţeleg că mă simt rănită din.nou. Faptul că Leo nu e împreună cu Naomi reprezintă o rană proaspătă. Ideea că el m-ar fi părăsit ca să se întoarcă la ea ar fi urmat

[1] Carte despre industria americană a filmului, scrisă de Frederick Levy şi publicată în anul 2000

toate legile naturii. Orice bărbat ar fi făcut acelaşi lucru însă faptul că m-a părăsit doar pentru a nu fi cu mine mă răneşte din nou.

îl găsesc pe Martin uşor turmentat, aşezat la o masă mică, povestind cu o altă femeie extraordinar de frumoasă îmi face semn să mă aşez de partea cealaltă.

- Haide, e loc pentru amândouă.

O, Doamnei

- Deci, Leo şi Naomi nu sunt împreună? mă aud zicând

- Şşşt. încă facem reclamă relaţiei. Şşşt, răspunde el cu ochi de Elmer Fudd[VI], privind întâi spre stânga, apoi spre dreapta.

Am nevoie de aer curat şi poate de un biscuit sărat. Pe lângă mine trece un chelner cu ciuperci umplute şi îmi pun patru pe un şerveţel. îmi croiesc drum spre o terasă afară din încăperea principală, unde oamenii continuă să se mişte de colo-colo, însă este loc de respirat. Mă aşez pe marginea unei fântâni şi încep să-mi mănânc gustarea.

Părinţii mei au plecat la hotel şi l-au luat şi pe Oscar cu ei, ceea ce înseamnă că nu mai e nevoie să mă îngrijorez pentru ei trei. Bănuiesc că pot pleca oricând doresc. Simt nevoia să-mi cercetez sentimentele şi apoi să le reordonez pentru o mai bună siguranţă. însă aerul pare plăcut, răcoros pentru Los Angeles – bănuiesc –, şi sunt în mijlocul marelui meu moment. Am scris un scenariu de film şi am câştigat un Oscar. Port

---

VI Elmer Fudd (vânătorul) este un personaj de desene animate din seria Warner Brothers Looney Tunes şi Merrie Melodies.

rochia asta frumoasă şi de îndată ce 0 voi dezbrăca nu ştiu dacă o voi mai purta vreodată. Vreau doar să rămân aşezată şi să mă mai bucur puţin.

-Te simţi bine?

ELeo.

Am gura plină de ciuperci, aşa că mi-o acopăr cu şerveţelul murdar şi mormăi:

-Sigur.

- Felicitări, pe bune, zice el. Pot să mă aşez?

-Mulţumesc, zic şi aprob din cap.

Se aşază exact lângă mine, însă nu atât de aproape încât vreo parte a corpului să ni se atingă. Ochii mei urmăresc conturul spaţiului dintre noi, ca şi când ar fi ceva atât de familiar, însă dintr-o altă viaţă.

- E un lucru mare, zice el.
- Da. Şi pentru tine.
- Nu chiar. Nu vreau să par blazat, însă primul mi s-a părut mai important. Şi nu mă entuziasmează un premiu luat pentru rolul unui nemernic, zice el şi pare jenat. Ah, scuze!
- Nu ai de ce să-ţi ceri scuze. Aşa l-am scris.
- Mda. Deci, eşti fericită? Mi-ai spus că eşti, cu ceva timp în urmă.
- Aşa e. Copiii sunt bine. Am avut parte de un mare succes.

îmi mut privirea, ca şi când de cealaltă parte a mea s-ar afla un alt răspuns, ceva mai bun.

- OK. Asta e tot ce contează.

Asta nu contează deloc, mă gândesc.

- Asta nu contează deloc, îi spun.
- Poate că nu. A sunat bine, totuşi.

- Ai cumva un creion? îl întreb.

Bagă mâna în buzunarul hainei şi îmi întinde un st il$_0$ Simt cum mă priveşte în timp ce-mi strâng părul într coc pe care îl prind cu stiloul lui. Ce bine ar fi dacă mi putea spăla faţa. Mă întorc spre el.

- Aşa e mai bine, zic eu.

Nu zâmbeşte. Ceva îi provoacă durere, şi mă bucur.

- Cred că aş vrea să ştii că ce-a fost între noi e cel mai important lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Şi mă bucur că s-a întâmplat, îmi spune el.

îi susţin privirea în timp ce mă gândesc la cuvintele lui. Sună foarte plăcut» dar parcă şi-ar ţine discursul de ră- mas-bun pe care ar fi trebuit să mi-l spună primăvara trecută. Vrea să fie lăsat în pace şi, spre surpriza mea, vreau şi eu să-l las. Nu vreau să se simtă prost pentru că m-a părăsit şi parcă îmi place ideea că-şi aminteşte lucrurile exact aşa cum mi le amintesc şi eu. Poate că există momente în care oamenii se întâlnesc, pe care poţi să le închizi în spaţiul lor, în timp ce viaţa merge mai departe. Poate că ce-a fost între noi e un secret pe care-l ţii ascuns într-o carte, şi pe care-l scoţi la lumină de ziua ta, ca să reflectezi asupră-i. Zâmbesc la gândul ăsta pentru că ştiu că l-am furat dintr-un film.

- Ce-i? mă întreabă el.

-Nimic. Nu mi-a plăcut deloc *Podurile din Madison County.*

- Cel mai enervant film.
- Cum s-au mai prăpădit de dor unul după altul!
- Şi ea a păstrat masa aia mizerabilă, din linoleum.

Râdem amândoi cu jumătate de gură.

_ N-o să te îmbrăţişez, zice el.

- Bine.

_ Cred că ar fi prea mult.

_Ce-i aici? Cercul învingătorilor? zice Martin, care îşi face apariţia pe terasă însoţit de trei femei tinere.

Leo se ridică în picioare ca să fie prezentat. Fetele vorbesc cu vocile cele mai stridente pe care le-am auzit vreodată, ţipând pur şi simplu de încântare. Leo afişează masca lui publică graţioasă în timp ce vorbeşte cu ele. Eu stau încă jos, cu un şerveţel murdar în mână, şi mă gândesc la faptul că persoana cu care am avut o relaţie în urmă cu zece luni tocmai mi-a dat papucii. A fost galant din partea lui să abordeze subiectul, să admită că a existat ceva între noi? Poate. Echilibrează însă asta nechibzuinţa de a lăsa lucrurile nespuse atât de mult timp? Dacă am fost atât de apro- piaţi pe cât îmi amintesc, dacă nu mi-am imaginat toată povestea, ar fi putut să-mi spună: „Nu mai vin înapoi”. Nu m-am aşteptat să fie un laş, dar asta e.

Hotărăsc că vreau să plec cu ideea asta în minte. Am făcut oarecum pace; probabil că el nu se mai simte vinovat. Mi-a fost dat să aud că până la urmă a existat ceva între noi. Port o rochie frumoasă şi sunt pe cale să plec cu stiloul lui. Putem rula genericul pe imaginea asta.

- Eu o să plec acum, îi spun lui Martin.

Mă ia în braţe şi-mi spune cât e de fericit pentru noi toţi. îmi spune să-i iau limuzina şi să i-o trimit înapoi mai târziu.

Mă întorc către Leo şi către fete şi le spun, de parcă toţi ar avea o importanţă egală în viaţa mea:

- Ei bine, noapte bună. Sper să ajungeţi cu toţii bine acasă.

Şi am senzaţia că e a doua oară când câştig în seara asta

Am certitudinea că dacă ajung înapoi la hotel, mă schimb în pijama şi mă spăl bine pe faţă, toate misterele vieţii o să-mi devină clare. Se face ora două dimineaţa până când ies din cadă şi mă bag în pat, cu Oscar lângă mine, pe pernă, prin bunăvoinţa părinţilor mei.

în tot acest timp, Leo n-a fost cu Naomi. A fost de unul singur sau cu zeci de alte femei, cu care a decis că e mai bine să fie decât cu mine. Nu s-a întâmplat să fie absorbit de vreo mare aventură amoroasă, ci a plecat, pur şi simplu. Eu nu i-am fost de ajuns. Cel puţin a considerat că a fi cu mine nu era practic. Adorm fixată pe noile informaţii primite: (1) Leo s-a îmbătat şi le-a spus rudelor lui despre mine. (2) Leo nu e un bun companion de conversaţie; Leo e un companion bun pentru mine. (3) Ce a fost între noi a contat în ochii lui.

Mă trezesc la zece pentru că puştii mei mă sună pe FaceTime.

- Ai fost aşa de frumoasă, mami. Şi mi-a plăcut tot ce ai spus.

Eu nu-mi amintesc nimic din cele spuse, va trebui să caut discursul.

- Pot să văd trofeul? mă întreabă Arthur, după care râde când i-l arăt pe Oscar în pat, lângă mine. îmi studiază expresia feţei. Ai vorbit cu Leo?

puţin A stat în rândul din ţaţă, însă au fost un milion ţc oameni cu care am vorbit. Peter Harpei nu e pe atât de ¡nalt pe cAt ai crede-

Bcinadette înhaţă telefonul.

pe bune, mamă, Naomi arăta atât de bine. Poţi să mi taci şi ntie părul la fol?

Copiii se ciondănesc, Arthur vrea ca ea să tacă şi săd dea telefonul înapoi. Mă las înapoi pe pernă bucurându mă atât de iubirea pe care o simt ţâţă de ei cât şi de faptul că pot închide telefonul oricând vreau,

- Vreţi să auziţi ceva aiuritor? îi întreb. Naomi şi Leo nici măcar n-au avut o relaţie. A fost doar publicitate pentru film.

Nu sunt sigură de ce simt nevoia să bârfesc cu copiii mei. E posibil să am doar nevoie să vorbesc cu cineva.

Bernadette face ochii mari.

- Asta-i o chestie aşa de şireată! Şi a funcţionat!

Arthur pare să ezite. Chipul lui umple jumătate de ecran şi mă gândesc cât de des mi se întâmplă să-i pot citi gândurile. Procesează ceva în mintea lui; aproape că pot să aud cum face clic. Cu toate acestea, odată, când eram sigură că e intimidat la şcoală, s-a dovedit că era supărat doar pentru că tot spărgeam gălbenuşurile de la sandvişurile cu ou.

-Ascultaţi! Copii! Spuneţi-i lui Penny că o să ajung înapoi în seara asta; vin direct de la aeroport şi poate că o să dormim cu toţii în camera ei de oaspeţi – voi, eu şi Oscar.

Copiii izbucnesc în urale după care se întorc la gâlceava lor.

CAPITOLUL 23

Sunt în Laurel Ridge de douăzeci şi patru de ore înainte ca nebunia să înceapă. Când mă gândesc la cele întâmplate, îmi dau seama că ştiam că ceva era în neregulă cu Arthur. Am încercat să-l descos ca să aflu ce simte, dar n-am încercat suficient de mult. Sufeream de atât de multă vreme încât nu am avut disponibilitatea de a face loc pentru ceva atât de evident. Nimic nu te ruşinează mai tare decât această înţelegere retrospectivă, pentru că îţi aminteşte cât de orb poţi să fii faţă de lucrurile care nu se potrivesc cu realitatea în care încerci să crezi. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Ben şi Vicky Miller. Am ştiut înainte să găsesc lenjeria intimă. Probabil că am ştiut ce-o să facă Ben înainte de a o face. Dar pur şi simplu, am refuzat să cred.

Şi atunci când la amiază sunt sunată de la şcoală şi sunt întrebată de ce lipseşte Arthur, ştiu şi nu ştiu. E miercurea de după Oscaruri. I-am lăsat pe amândoi în spaţiul desemnat traficului din faţa şcolii, aşa cum fac în fiecare zi. îi spun asta şi doamnei care se ocupă de absenţe şi ea rămâne

tăcută. îmi imaginez că asta nu se întâmplă des la şcoala noastră, motiv pentru care nu se grăbesc să sune înainte de prânz. îi spun că nu ştiu unde este şi că am s-o sun înapoi.

îi trimit un mesaj pe telefon: Arthur? Răspunde-mi te rog.

Trece un minut întreg până când el îmi răspunde: Sunt bine, mamă. Am de făcut ceva. Să nu te superi pe mine.

Eu: Unde eşti?

Nici un răspuns.

îmi amintesc că pot să-i urmăresc telefonul. îmi blestem degetele care bâjbâie în timp ce încerc să-mi aduc aminte cum să mă autentific. în cele din urmă, telefonul meu îl găseşte. E în Harlem şi mi se face frig întrebându-mă ce caută un băiat de unsprezece ani atât de departe de casă. Respir adânc şi mă rog să văd situaţia cu ochi limpezi. Mă uit din nou şi văd că e într-un tren. S-a mişcat deja din staţia 125th Street şi se îndreaptă spre ultima staţie, Grand Central Terminal.

O să-mi ia nouăzeci de minute să ajung în oraş şi se poate întâmpla orice de acum şi până atunci. O sun pe Penny şi nu-mi răspunde. îl sun pe Leo.

- Salut.

- Arthur a dispărut, spun şi încep să plâng. Am nevoie de ajutor.

Leo gândeşte limpede şi precis, în timp ce eu sunt scufundată într-o ceaţă roşie şi zgomotoasă. îmi

spune să mă îndrept spre apartamentul lui. îmi cere informaţia de autentificare, pentru ca el şi Weezie să poată urmări telefonul lui Arthur şi să-l găsească. Treaba mea e să mă duc şi să aştept la apartament.

Lucrurile astea au sens. îi spun „mulţumesc” de ori şi mă îndrept spre oraş. Nu am senzaţia că Artl^T fugi de acasă. Oare ce vrea să facă? E intimidat de н«

'-inevgp A intrat într-o gaşcă şi are de dus la capăt vreun soi de p_{ro}" vocare? Are oare chestia asta de-a face, în cele din urmă cu pornografia?

Pe drum o sun pe Kate şi o rog să o ia pe Bernadette la terminarea programului. îi spun puţinul pe care îl ştiu şi eu şi o rog să inventeze ceva pentru Bernadette. Rezervele mele de adrenalină sunt pe ducă şi nu mai am nici o idee.

Mi-l imaginez pe Arthur strecurându-se de pe terenul de joacă al şcolii şi îndreptându-se spre gară. Mi-l imaginez cumpărând un bilet de tren, pentru că nu are un cârd de credit pe care să îl folosească la automat. Ar alege o banchetă cu două locuri şi s-ar aşeza la fereastră, adunându-şi tot curajul pentru orice o fi lucrul pe care trebuie să-l facă. îmi trece prin minte că l-a găsit pe Ben, că Ben e în New York şi se duce să se confrunte cu el. Mai mult decât orice, mă gândesc la cât de puţin am făcut ca să-l ajut să-şi gestioneze sentimentele, trecând rapid în revistă cele întâmplate în ultimii doi ani. Problemă care se rezolvă de la sine – pe dracul

Telefonul scoate un bip. E Leo: L-am găsit. Ne vedem la apartament.

Vărs lacrimi ca un om care a pierdut totul şi căruia i s-a dat cu uşurinţă totul înapoi. Uşurarea vine în valuri şi mă trezesc că am încetinit până la şaizeci de kilometri pe oră, iar oamenii trec pe lângă mine. O sun pe Kate şi plâng până

când trec de podul Triborough.

Mă Şterg de lacrimi cât pot de bine, însă nu mă interesează prea tare ochii umflaţi şi nasul roşu, pe care în ultima oră l-am tot şters de mâneca bluzei mele ţărăneşti. Sunt un soi de Carole King bolnavă de gripă. O să-l strâng pe Arthur şi o să-i miros părul. O să mă uit adânc în ochii lui frumoşi şi albaştri. Şi după aia o să-l omor.

Ascensorul se deschide şi intru în apartament fără să bat Ia uşă. Arthur e pe canapea lângă Leo şi amândoi se uită la *The Office.* Leo îmi zâmbeşte discret, iar Arthur arată de parcă ar şti că a încurcat-o.

- îmi pare rău, mamă, îmi spune când mă aşez lângă el şi îl iau în braţe.

îi cuprind faţa în palme şi simt cum mă podideşte din nou plânsul.

-Arthur, putem face faţă la orice. Orice ar fi, împreună îi dăm de cap. Am sentimentul că sunt multe lucruri pe care nu le-am discutat şi e doar vina mea.

Simt că Leo mă priveşte.

- Unde l-ai găsit? îl întreb.
- Nesuferitul îşi cumpăra o gogoaşă în gară, ascunzân- du-se la vedere.

Râd şi-l îmbrăţişez pe Arthur din nou.

- Mulţumesc, îi spun lui Leo. Sora mea nu

răspundea la telefon şi n-am ştiut pe cine altcineva să sun.

- Ar trebui să mă suni întotdeauna pe mine, zice Leo şi închide televizorul. Eşti gata să vorbeşti? Ce se întâmplă? îl întreabă el pe Arthur.

Arthur îşi priveşte mâinile. îi ating bărbia să-l fac să se uite la mine, dar nu vrea. Sunt convinsă că povestea are legătură cu pornografia.

-Vrei să vorbeşti doar cu mine? Fără Leo? îl întreb

- Nu, zice el. Oricum am venit aici ca să-i spun lui Leo Voi doi o să mă urâţi după asta.

Arthur pare îngrozit.

-N-aş putea să te urăsc niciodată, spune Leo.

-Nici măcar nu cred că am voie s-o fac, zic eu.

Arthur trage aer în piept.

- Deci, când tata a plecat, a fost foarte nasol din partea lui, începe el.

- Arthur, zic eu.

- îmi pare rău, dar aşa e.

- Aşa e. Continuă, zic eu.

- Şi tu te-ai purtat de parcă n-ar fi fost nimic, dar pentru mine a fost. Pentru că nu mai am tată, adică deloc, şi în acelaşi timp a fost naşpa că ţi-a putut face ţie aşa ceva.

- A fost nasol, sunt de acord.

- Şi de fiecare dată când mă gândeam că vine înapoi, până la urmă îmi imaginam că ne găseşte bine, de parcă nici n-am avea nevoie de el. Iar el s-ar simţi ca un prost. Mă gândesc la asta foarte mult. La noi toţi simţindu-ne bine fără el.

- Ceea ce într-un fel e adevărat, nu? îl întreb. Adică ştiu că e naşpa, însă ne avem unii pe alţii, pe Mimi şi pe bunicul, şi prietenii noştri.

- Lasă-l să vorbească, zice Leo.

Inspir adânc şi-l las pe Arthur să vorbească.

-Când a venit Leo, m-am gândit ce bine ar fi dacă tata ar apărea şi l-ar găsi pe Leo în locul lui. îmi plăcea să mă gândesc cum tata ar veni şi v-ar găsi pe tine şi pe Leo pe terasă, fericiţi.

Asta mă doare. Simt că Leo mă priveşte, însă nu îndrăznesc să-i întâlnesc privirea.

- Şi aşa te-ai fi răzbunat pe tati?

- Nu ştiu. Mi-a plăcut doar ideea că ar pleca din nou, ştiind că noi nu-l vrem. Da, bănuiesc că aşa m-aş fi răzbunat pe el.

- îţi înţeleg sentimentele, dragul meu. Şi cred că e bine să visezi cu ochii deschişi şi să vorbeşti despre lucruri, pentru că ne ajută să facem faţă furiei pe care o simţim. Eu nu fac decât să scriu şi să încerc să creez o lume pe care s-o pot controla o vreme. Dar stai aşa, de ce-ai venit în oraş?

- Să-l văd pe Leo.

- Pentru că ai vrut să-i spui asta?

- Pentru că atunci când a plecat, m-a durut din nou. Nu mi-a păsat de piesă atât de mult, ci că a plecat de parcă noi n-am fi avut nici o importanţă.

Nu pot face nimic ca să-mi ascund suferinţa faţă de Leo. Copilul meu exprimă latura cea mai profundă a durerii mele, crescând-o astfel exponenţial. Obişnuinţa îmi spune să salvez aparenţele, să minimizez toată povestea. însă mai e şi durerea lui Arthur, şi mi se pare lipsit de respect faţă de el să

mint în legătură cu a mea.

- La fel am simţit şi eu. Ai venit aici să-i spui asta? E foarte curajos din partea ta.

-Nu. Uite cum e. În seara cu piesa, Leo mi-a trimis un mesaj ca să mă întrebe cum a fost. Şi m-am descurcat grozav, îi zice el lui Leo. Am fost foarte bun. Oricum, am fost furios că ne-a lăsat, aşa că i-am spus că tata s-a întors chiar când cortina se ridica şi că voi doi eraţi din nou împreună, fericiţi.

Rămân cu gura căscată. Mă holbez la Arthur, căruia încă îi ies cuvinte din gură. Leo tace.

- îmi pare rău, termină Arthur de vorbit.

- Şi în tot timpul ăsta ai crezut că Ben a venit înapoi? îl întreb pe Leo.

Leo e în picioare, cu mâinile pe cap, de parcă s-ar strădui să nu rănească pe cineva.

- Ce dracu e asta, o glumă?

- Eram furios pe tine.

Vocea lui Arthur e aproape o şoaptă.

-Mi-ai frânt inima, băiete, zice Leo.

- Ah, e tot ce pot să spun. .

Toate lucrurile se aşază în ordine: tăcerea, ostilitatea. Chiar a crezut că Ben a venit înapoi. Şi ultima piesă de puzzle: inima lui Leo e şi ea frântă.

îl iau pe Arthur în braţe pentru că ştiu că suferă foarte tare. Simt o senzaţie de pace care mă surprinde, ca atunci când după o explozie urmează linişte totală. Liniştea aceea este extraordinară, mai tăcută decât orice a fost înainte. Ştiu unde e Arthur. Ştiu de ce e supărat. Ceea ce e între mine şi Leo n-a fost doar imaginaţia mea. Leo nu e un monstru.

- Aş fi venit înapoi, îi spune Leo lui Arthur, nu mie. Nu

ştiu cum aş fi putut face lucrurile mai clare. Ştiu că am plecat în grabă, pentru că aşa e viaţa mea. Doar pentru că tatăl tău e un nesimţit, nu înseamnă că şi eu sunt ia fel Si ştii ceva? Nu înseamnă că era nevoie să mă răneşti doa pentru că el tc-a rănit pe tine. ? oar

Leo e pe bună dreptate furios şi eu îl strâng şi mai tare pe Arthur.

Arthur se desprinde din braţele mele şi stă faţă în faţă cu Leo. Mă simt de parcă n-aş fi implicată, de parcă ei doi şi-ar rezolva dezacordul, iar eu aş fi prezentă doar pentru sprijin moral.

- Leo, îmi pare rău. Cred că mama te iubea şi eu am încercat s-o protejez. N-ar fi trebuit să mint. Stă în picioare drept şi îl priveşte pe Leo în ochi. Şi mi-am recunoscut greşeala.

Leo rămâne un moment tăcut.

- Da. Dar mă simt de parcă mi-ai fi făcut viaţa fărâme, zice el şi se îndreaptă spre bucătărie. Poate că ar trebui să plecaţi.

CAPITOLUL 24

îmi pare într-un fel rău pentru Arthur că e nevoit să stea cu mine în maşină în cele nouăzeci de minute cât durează drumul până acasă. Am multe lucruri să-i spun, tipice pentru o mamă, despre emoţiile lui şi despre ce se întâmplă când îţi canalizezi greşit mânia. Vorbim despre adevăr şi despre cât e de preţios, despre minciuni şi cum se pot întinde, acaparându-ţi viaţa. Am multe lucruri de spus despre tatăl lui, despre care ar fi trebuit să vorbesc mai repede.

- Ştii că plecarea tatălui tău n-a avut nimic de-a face cu tine, nu?

Nu am idee cum e posibil să-mi fi luat doi ani de zile ca să-i spun asta.

- Aş fi putut să fiu mai bun în defensivă, zice el către geam.

- Ai fi putut fi Derek Jeter în defensivă şi taică-tău tot ar fi plecat. Vă iubeşte pe tine şi pe Berny, însă nu ştie cum să-şi iubească propria viaţă. Tu eşti suficient de bun, Arthur. Problema e că tatăl tău nu crede că e, în ceea ce-l priveşte.

Arthur se uită încă prin geam şi ştiu că nu sunt pe de-a-ntregul cinstită.

-Când eu şi tatăl tău eram căsătoriţi, simţeam într-un f$_e$l aşa cum simţi şi tu. Am crezut că dacă aş fi putut face totul perfect am fi fost fericiţi.

- Dar tu eşti perfectă, mamă.

- Nu-i aşa? întreb eu şi râdem amândoi. Dragostea nu e ceva ce trebuie câştigat. Tatăl tău a plecat din cauza lui, nu din cauza noastră.

Arthur plânge un pic, îmi spune de multe ori că-i pare rău. Vorbesc despre frumuseţea recunoaşterii greşelii, despre a ierta şi a fi iertat. Vorbim mult, atât de mult încât nu mai rămâne loc pentru alte gânduri care vor să apară. Leo s-ar fi întors la noi. Şi Leo are inima frântă. Pun lucrurile astea deoparte, aşa cum aş face cu careul de cuvinte încrucişate de miercurea sau cu o pungă de covrigei cu ciocolată. 0 să le scot la suprafaţă şi-o să mă bucur de ele când o să fiu de una singură.

O iau pe Bernadette de la Kate şi-i promit să-i dau detalii într-un mesaj, mai târziu. Mergem acasă şi începem să facem temele; eu pregătesc drobul. Citim un capitol din *Harry Potter* şi insist ca fiecare să se culce în patul lui.

După ce am făcut curat în bucătărie şi am încuiat uşile, îmi torn un pahar de vin. Simt că am nevoie să rulez ultimele zece luni de zile printr-o lentilă diferită. Leo a crezut că sunt din nou cu Ben, că puştii mei aveau din nou parte de familia lor. A crezut că Ben s-a întors şi că sentimentele mele s-au schimbat. Mi-a trimis până şi banii ca să pară că a plătit chirie pentru nopţile petrecute în plus.

Tin telefonul în mână de parcă ar avea puls. Leo ar fl . vuil sS.mt trimită un mesaj până acum: Uau, ce nebunie.

■ ii din 7jua de azi! Nu? Dar nu, e supărat foarte tare, ei nu vine nici un mesaj. Poate că a trecut prea mult timp. Poate că s-a îndrăgostit de altcineva. N-ar fi greu de crezut.

Scriu vreo douăsprezece mesaje şi le şterg. Simt ca ar trebui să-mi cer scuze, pentru că Arthur e odrasla mea. Dacă aş fi fost o mai bună, Poate Că d Sıar ff acum de furia acumulată. Poate că dacă aş fi fost ma. puţin reZtâ nu l-aş fl lăsat pe Leo să plece cu atâta uşurinţa. Aş Xut lăsa un mesaj înregistrat în cele din urma. Daca el ar fl ştiut că lumea mea se dărâmă, ar fl ştiut ca totul nu era decât o minciună.

Tresar când apare un mesaj de la Leo.

Leo: Vrei să-mi spui ceva? De vreo douăzeci de minute văd cum apar şi dispar punctele care-mi arată că scrii.

Ei bine, asta e jenant.

Eu: Cred că nu prea ştiu ce să spun.îmi pare rău că s-a întâm plat aşa.

Leo: îţi pare rău pentru tot?

Eu: Nu, doar pentru final.

Leo: Plec în Noua Zeelandă mâine, şi stau trei luni. Poate că vorbim când revin.

Eu: Bine.

Şi asta e tot. Ţin telefonul o vreme, ca să văd dacă-mi mai scrie, dar n-o face. E în regulă, de fapt. Termin de băut vinul şi mă uit în noaptea neagră de februarie prin fereastra verandei. Casa de ceai nu se vede în seara asta, însă ştiu că e acolo.

*

F dimineaţă şi simt că vreau să mă port cu grijă. Există 0 realitate potenţială undeva acolo şi vreau să-i dau voie să incubeze. Dacă-mi deschid inima spre ea prea tare, o să dispară cu siguranţă. Am suficiente dovezi care sugerează că asta s-ar putea întâmpla. Mă hotărăsc să nu le spun părin ţilor mei. Mă hotărăsc să nu-i spun lui Penny. Hotărăsc că o s-o pun deoparte, ca pe un răvaş ascuns într-o prăjitură, care spune: „Ceva frumos s-ar putea întâmpla”.

Voi avea grijă de Arthur şi-mi voi aminti să verific dacă nu cumva şi Bernadette ascunde felul acesta de mânie şi durere. Treaba cu Bernadette e că nu-şi ţine trăirile ascunse. Le simte, le dă drumul şi merge mai departe. Cu Bernadette explozia se produce în timp real.

Mă strecor jos şi pun pe mine cea mai groasă haină până când fierbe cafeaua. în februarie, răsăritul îmi pare cumva mai rapid, de parcă soarele ştie că nu are prea mult timp ca să-şi termine treaba.

Ies pe verandă exact atunci când e în plină desfăşurare şi pe leagăn îl găsesc pe Leo îmbrăcat într-o jachetă groasă, cu o căciulă bleumarin, din lână. Are cu el un termos şi o cană cu cafea fierbinte.

- Bună dimineaţa, zice.

Mă aşez lângă el, nesigură cât de aproape ar trebui să stau.

- Cred că ai îngheţat.

-Da.

-N-ar fi trebuit să pleci în Noua Zeelandă?

- Plec în scurt timp. M-am gândit că poate f, înainte să plec.

acerT1 ast$_a$

Se uită la soarele care răsare şi nu la mine, asa că exemplul. Privim cum ultima fâşie de culoare gris nează în roz şi apoi devine de un albastru adânc' * Um'' Se întoarce spre mine.

- Deci, în tot timpul ăsta ai stat aici de una singură

- Şi în fiecare dimineaţă mi te-am imaginat aici cu Ben Ben pe locul meu, spunând chestii stupide despre lucruri pe care n-o să le facă niciodată. Ben criticându-te. Ben cu tine în pat. Eram aşa de furios!

- Am crezut că m-ai părăsit fără să spui nimic.

Mă uit la palmele mele care stau aşezate pe pantalonii de pijama, făcuţi dintr-o flanelă de proastă calitate, în prea multe culori. îndoi materialul, ca să ascund două pete de muştar.

-Nora, îmi spune exasperat, întorcându-şi corpul întreg spre mine. Cum ar fi fost posibil să fac asta având în vedere tot ce ştii despre mine? Ar fi însemnat că tot ce-am trăit noi a fost o minciună.

Nu-i întorc privirea. Mi-e teamă ce o să vadă dacă se uită direct în ochii mei. Aprob din cap.

- Asta a fost partea cea mai rea. La un moment dat m-am gândit că n-am făcut decât să-mi închipui totul.

Leo se întoarce cu faţa spre copaci şi rămânem o vreme tăcuţi. Nu sunt prea multe păsări, însă vreo caţiva carr m inimoşi zboară în jur, aterizând pe ramurile go a^ ce-am vrut să-i spun când eram separaţi acum

nici un sens. Toate firele narative pe care le-am născocit ca 4 răspund la întrebarea „de ce?” sunt irelevante.

Şi apoi mă loveşte un gând.

-Chiar ai crezut că l-aş accepta pe Ben înapoi, pur şi simplu? M-ai ascultat când vorbeam? Te-ai uitat măcar la film? Piui!

-Ştiu. M-am luat la trântă cu chestia asta toată noaptea. Bănuiesc însă că atunci când iubeşti un copil de zece ani şi el îţi spune ceva, îl crezi, pur şi simplu. Şi voi patru eraţi o familie; dacă puştii tăi ar fi putut să aibă parte din nou de ea, nu m-aş fi amestecat niciodată.

Mă ia uşor de mână şi vârfurile degetelor de-abia ni se ating. Ne uităm amândoi la ele. E mai nimic şi în acelaşi timp e totul, mâinile noastre care se ating.

- A fost o minciună mare şi nebună, zic eu.

- A fost. Şi poate că tot timpul cât am fost aici am avut senzaţia că împrumutam asta. Ca şi când n-aş fi meritat să o păstrez.

- Asta? întreb eu arătând către podeaua putredă a verandei.

-Nu, asta, răspunde el şi mă strânge de mână.

Mă sărută şi totul revine într-o secundă – potopul ameţitor şi învolburat de fericire şi exaltare. E din nou ca anul trecut şi Leo mă sărută pe verandă. Doar că nu e anul trecut. E anul ăsta, iar eu sunt Eu, varianta 2.0.

Se retrage, însă nu-mi dă drumul la mână.

- Aşadar, vreau să plec azi şi apoi să revin. Adică aici.

-Bine, zic eu, însă vreau să zic: „Bine!

< a 3 xL WOAX

— .AĂSSLÎ vrzan să ştii câ mâ intere. Şi dacă o să crezi ¿ă nu. mă gjfâK. atunci vreau să-mi spui JHei. idiotele. de ce isi mpresîa ci a-a- sâ vii înapoi?**, ca orice femeie norma.\î

– Ar fi trebuit să spun asta, aprob eu din cap. Ne-ar fi scutit de o grămadâ de probleme

21»!

L mult timp. Şi 2 test îngrozitor. Gata cu

JUI asta de n-ch^t

E atât de bene sâ stau lângă, ei pe leagăn încât simt mai muk decât ascult. Leo vrea ca eu sa ştiu că se întoarce. Leo se întoarce.

-Bine, zăcea-

- Ştii ceva? Nu am încredere în tine. Uite.

Mâ ia de mâna stânga şi-mi împinge pe deget un inel subţire de aur. Ăsta e un gest care seamănă mai degrabă cu pusul cătuşelor pe încheieturile unui fugar decât cu un gest romantic.

- Suntem căsătoriţi acum, bine? Clarifică-ţi lucrurile în cap. Chestia asta se întâmplă cu adevărat.

Râd pentru că e atât de absurd, dar şi pentru că mă simt atât de uşoară. O mie de pfunzi de durere mi s-au ridicat de pe piept.

- Bine, suntem căsătoriţi, răspund eu şi el mă sărută din nou.

Nu mă pot opri să nu mă gândesc că chestia asta e mai bună decât orice nuntă pe care mi-o pot imagina.

- Asta e verigheta mamei, îmi spune el. E soluţia cea mai bună pe care am găsit-o în ultimele trei ore. Dar poart-o

până mă întorc şi apoi îţi cumpăr una nouă, mare şi obscenă dacă vrei. Ca să se potrivească cu blatul de marmură din bucătărie, zice el şi-şi înclină capul arătând spre noua niea bucătărie.

în curte apare o maşină. Leo îi face cu mâna şoferului şi nu schiţează nici o mişcare ca să se ridice.

- Deci te întorci aici? Adică să locuieşti în Laurel Ridge? îl întreb, pentru că dintr-odată toată povestea asta pare lipsită de sens.

- Absolut. Şi oriunde altundeva. O să-i dăm noi de cap. Vom fi împreună oriunde e nevoie. Nu vreau să am nici o altă viaţă, doar asta.

Bernadette vine afară pe verandă şi îngheaţă când îl vede pe Leo.

- Mama ta şi cu mine ne căsătorim, îi spune el.

Ea deschide uşa de la bucătărie şi strigă înăuntru:

- Arthur!

Arthur iese din casă strigând la Bernadette să termine când ne vede pe toţi trei îmbrăţişaţi pe leagăn.

- Spune-i, zice Bernadette.

- Ne căsătorim, spune Leo.

- E-adevărat? întreabă Arthur.

îmi ridic mâna şi-i arăt verigheta.

îl îmbrăţişează pe Leo, apoi pe mine, şi observ că toată lumea plânge.

- Acum mergeţi şi faceţi-vă treburile de dimineaţă. Am nevoie să-mi iau rămas-bun de la mama voastră.

CAPITOLUL 25

- Am ştiut eu, zice tata când îi prind pe amândoi la telefon. Toată povestea era lipsită de sens, după care îl cunoaştem pe tip şi el o linguşeşte pe mama ta ca un prost.

Mama plânge.

- E-aşa de frumos! Mi-a părut atât de rău pentru tine! M-am uitat în ochii bărbatului ăluia şi m-am gândit: „Biata Nora nu are nici o şansă să treacă peste asta”.

O sun pe Penny şi ea mă pune să-i spun povestea de două ori, lucru care-mi face plăcere, pentru că într-un fel încă mi-o spun mie însămi.

- Ştii ce, anul trecut nu erai pregătită pentru relaţia asta. Arthur ţi-a făcut un favor. Acum a venit înapoi şi tu eşti pregătită.

Ridicol, dar poate are dreptate.

- Tot timpul ăsta a crezut că eşti cu Ben, zice ea. Ridicol! Slavă Domnului că Arthur şi-a recunoscut minciuna! Văd o nuntă la lacul Como. Pot să-i pun pe agenţii de turism ai

Melissei să studieze ideea. Te gândeşti la toamnă? Eu mă gândesc la toamnă.

Mă uit la verigheta subţire din aur.

- Pentru mine nu contează, zic eu.

O sun pe Kate care îl introduce în conferinţă şi pe Mickey, la muncă. Mickey aproape că leşină, de parcă el ar fi mireasa şi închide telefonul ca să-l poată suna pe Leo înainte ca avionul să decoleze.

Primesc un mesaj de la Luke: Hei! Bine ai venit în familie! Eu şi cu Jenn suntem atât de fericiţi că Leo n-o să mai umble de colo-colo fără nici un scop! O să sărbătorim când se întoarce.

Mă sună Weezie.

-N-am cuvinte. Tocmai m-a sunat şi am plâns tot timpul. Mi-a zis că jobul meu numărul unu e să-mi adun minţile. Aşa că mă străduiesc.

Weezie e deja în Noua Zeelandă, pregătindu-se pentru venirea lui Leo. A primit instrucţiuni să-i ofere logodnicei lui tot ceea ce-i cere.

- Ştii că n-o să cer nimic, îi spun.

- Ştiu. Şi asta e partea cea mai bună, zice şi începe să plângă din nou.

E martie şi copiii sunt în vacanţa de primăvară. Suntem în Noua Zeelandă, pe platoul unde se filmează *Ruina,* o poveste de dragoste în care Leo joacă alături de Tatum Hunter, o versiune mai tânără şi mai dulce a lui Naomi. Am citit scenariul în avion şi n-am putut să trec peste toate suspinele şi

privitul în gol. Bănuiesc că asta se numeşte romantism realist. Pe Românce nu se face asta. Filmele lor oferă o sub-fantezie de rezistenţă în faţa sorţii. Tip$_{u}$| p]$_{eac}$- şi tipa e tristă, dar după aceea se gândeşte: „Hei, încă mai am brioşele, mai am prieteni şi familie. O să fie bine” Ei se întoarce şi o găseşte aproape prosperând. Adică nu vi$_{ne}$ şi o găseşte în poziţie fetală, agăţată de o cinzeacă de gin

Leo e cel care pleacă în filmul ăsta, deci Tatum e cea care suspină. Sunt la început câteva scene de dragoste a căror filmare, desigur, n-o vedem. în momentul ăsta, noi trei suntem aşezaţi pe o stâncă şi ne uităm cum Leo şi Tatum sunt filmaţi mergând pe plajă. Arthur întreabă:

- O să trebuiască să o sărute pe fata aia?

- Da, bietul de el, îi spun şi îi pun un braţ pe după umeri.

- Şi o să te oftice? întreabă Bernadette, care poartă ochelari de soare şi o pălărie moale, de parcă n-ar vrea să fie recunoscută, dar de fapt chiar vrea să fie băgată în seamă.

- Nu, nu cred. Ei bine, n-o să mă uit prea de aproape.

Un microbuz se opreşte în spatele nostru şi un bărbat îmbrăcat într-o uniformă de hotel ne întreabă:

- Sunteţi familia domnului Vance?

Are cu el o masă de picnic pregătită să fie aşternută.

- Da, zice Arthur înainte să apuc să vorbesc.

Cineva de la *The Post* face rost de o fotografie cu noi doi privindu-i pe copii pornind înot din spatele unei bărci, în Milford Sound. Articolul titrează: MEGA CĂSĂTORIŢI. Există o inserţie cu o fotografie mărită a mâinii mele stângi, ca să arate verigheta mamei lui Leo, iar articolul speculează că am avut o nuntă secretă. Leo le spune oamenilor

oferă o sub-fantezie de rezistenţă în faţa sorţii. Tipul pleacă şi tipa e tristă, dar după aceea se gândeşte: „Hei, încă mai am brioşele, mai am prieteni şi familie. O să fie bine”. El se întoarce şi o găseşte aproape prosperând. Adică nu vine şi o găseşte în poziţie fetală, agăţată de o cinzeacă de gin.

Leo e cel care pleacă în filmul ăsta, deci Tatum e cea care suspină. Sunt la început câteva scene de dragoste a căror filmare, desigur, n-o vedem. în momentul ăsta, noi trei suntem aşezaţi pe o stâncă şi ne uităm cum Leo şi Tatum sunt filmaţi mergând pe plajă. Arthur întreabă:

- O să trebuiască să o sărute pe fata aia?
- Da, bietul de el, îi spun şi îi pun un braţ pe după umeri.
- Şi o să te oftice? întreabă Bernadette, care poartă ochelari de soare şi o pălărie moale, de parcă n-ar vrea să fie recunoscută, dar de fapt chiar vrea să fie băgată în seamă.
- Nu, nu cred. Ei bine, n-o să mă uit prea de aproape.

Un microbuz se opreşte în spatele nostru şi un bărbat îmbrăcat într-o uniformă de hotel ne întreabă:

- Sunteţi familia domnului Vance?

Are cu el o masă de picnic pregătită să fie aşternută.

- Da, zice Arthur înainte să apuc să vorbesc.

Cineva de la *The Post* face rost de o fotografie cu noi doi privindu-i pe copii pornind înot din spatele unei bărci, în Milford Sound. Articolul titrează: MEGA CĂSĂTORIŢI- Există o inserţie cu o fotografie mărită a mâinii mele stângi» ca să arate verigheta mamei lui Leo, iar articolul speculează că am avut o nuntă secretă. Leo le spune oamenilor

responsabili cu publicitatea să nu răspundă, pentru că-i place ideea.

- întâi şi întâi, ne zice el la prânzul pe care-l luăm lângă piscina hotelului, suntem căsătoriţi. Ne-am căsătorit pe verandă. Dar asta mai înseamnă şi că putem avea o nuntă şi nimeni n-o să ne deranjeze. Pentru că ei cred că nunta a fost deja.

-Şmecher, zice Arthur.

-Putem vorbi despre nuntă? Am idei, spune Bernadette.

Suntem la piscină, dar stăm într-o cabană care ne protejează atât de soare, cât şi de trecătorii curioşi. E la dispoziţia noastră toată ziua, cu cremă de protecţie solară, gustări şi un bol cu orhidee. Doi bărbaţi în uniformă stau în picioare afară, ca să satisfacă orice sete sau toană care ar putea să apară. Sunt într-un costum de baie şi în tunica mea albă preferată, însă în dimineaţa asta a sosit o cutie cu câteva tunici noi, mai bune, care au fost alese de stilista lui Weezie. Au franjuri şi mărgele şi sunt cumva incomode. Sper că nu-s o metaforă pentru viaţa aceasta în care intru.

Mă întreb dacă Ben ştie de mine şi Leo. Mă întreb dacă e într-un loc de pe lumea asta unde oamenii citesc *The Post.* Cum e posibil că m-am ales cu viaţa pe picior mare când eu am fost aceea care îl convingea că lucrurile mici contează? Am la dispoziţie un bărbat care îşi spune majordom şi care aşteaptă la jumătate de metru distanţă, gata să-mi

împrospăteze paharul cu ice-tea, şi trebuie să mărturisesc că îmi convine. însă nu vreau să sfârşesc izolată de viaţa mea. Vreau să-mi aleg eu bananele şi să privesc răsăritul de ˢ°are de pe veranda mea.

- Cc crezi, mamă?

întreaga lor discuţie despre nuntă a trecut pe lângă mine

- Cred că vreau să mă căsătoresc cu Leo.

Leo îmi zâmbeşte.

-Ce uşurare! Discutăm despre locaţie.

Bernadette îşi prezintă ideea.

-Hai să închiriem un castel în Franţa. La fel ca acela în care locuia Louis. Şi toată lumea poate să stea acolo, iar nunta va fi în grădina din spate. Şi o să-ţi coafăm părul în sus, ca la o regină.

Faţa îmi dezvăluie neliniştea.

- Mai era şi altă opţiune?

- Eu zic să ne căsătorim pe pajiştea din faţa casei de ceai, cu uşa larg deschisă, ca să putem vedea pădurea. Doar familia şi prietenii cei mai apropiaţi, spune Leo, însă o vede pe Bernadette dându-şi ochii peste cap. Şi Bernie are control absolut asupra decoraţiilor. Fără buget.

- Pot să aleg formaţia de muzică? întreabă Arthur.
- E ca şi făcut.

Majordomul meu îmi ia farfuria şi mi-o înlocuieşte cu una pe care se află cel mai minunat fruct proaspăt pe care l-am văzut vreodată. Aş putea să am asta şi o nuntă în curtea din spate, mă gândesc. Mă întreb care ar fi posibilitatea de a le avea pe toate.

CAPITOLUL 26

Ne căsătorim în iulie. Leo şi Bernadette au angajat o echipă să creeze o boltă de lumini deasupra întregii pajişti din spate. Leo şi Arthur sunt îmbrăcaţi în costume de în. Eu şi Bernadette purtăm rochii simple, de vară, alese de Weezie. E foarte cald şi în ultimul moment ne hotărâm să nu purtăm pantofi.

Nu e nevoie să adăugăm culoare – pădurea din spatele casei de ceai e o perdea în toate nuanţele de verde. Deasupra ei stă cerul senin de vară. Explozia albastră de hortensii încadrează uşa deschisă a casei de ceai, întâmpinându-mă pe culoar şi încadrându-l perfect pe Leo în linia mea vizuală. Leo e aici în iulie. Şi o să rămână aici pentru toate celelalte luni iulie după aceea. Ceva albastru[1], într-adevăr.

După ceremonie, ne mutăm în curtea din faţă, care a fost transformată cu mese iluminate cu lumânări, o trupă de muzică şi un ring de dans. Cateringul a luat în stăpânire

Albastrul reprezintă fidelitate şi puritatea iubirii. Se presupune că o mireasă trebuie să aibă asupra ei ceva de împrumut şi ceva albastru, pentru a fi protejată de deochi

bucătăria şi pridvorul, însă locul acesta încă arată a acasă Copacii care înconjoară proprietatea degajă un aer de intimitate de care n-am simţit niciodată că aş avea nevoie înainte. Laurcl Ridge ar putea fi locul perfect pentru ca o celebritate să se căsătorească.

Luke se ridică în picioare ca să toasteze despre cum l-am transformat pe fratele lui într-o persoană adevărată. Leo îşi dă ochii peste cap şi mă strânge de mână.

- Mama era aşa de mândră de tine! A încercat să nu se laude cu tine, dar nu se putea stăpâni, continuă el. Iar subiectul cu care s-ar fi lăudat cel mai tare ar fi fost exact familia asta în care te-ai strecurat.

Leo îmi ia mâna şi mi-o sărută.

Nunta asta are un aer extraordinar de sărbătoare. Nu doar pentru că oamenii care ne înconjoară ne iubesc şi vor să fim fericiţi. E posibil să fie aşa pentru că au văzut cum a fost când eram despărţiţi şi ne simţeam mizerabil. E posibil să fie aşa şi pentru că au trăit sau au văzut varianta de film a căsătoriei mele cu Ben. Luke şi Jenn, Kate şi Mickey. Până şi domnul Mapleton pare să fie profund uşurat că până la urmă Leo s-a dovedit a fi un tip de treabă. Penny şi Rick l-au făcut pe Leo să promită că vom veni la petrecerea lor albă anuală, în East Hampton. Domnul şi doamna Sasaki au petrecut întreaga seară pe ringul de dans.

Weezie e ameţită.

- Am întâlnit-o pe Nora anul trecut chiar aici, le spune ea părinţilor mei. Era îngrijorată că o să-i stricăm gazonul şi avea dreptate. Şi în tot timpul ăsta, se cocea treaba asta dintre ea şi Leo.

Martin e aici cu Candy, care pare să fi revenit în rotaţie.

-îmi asum întreaga responsabilitate pentru asta. A fost ideea mea să filmăm aici. L-am adus pe Leo chiar la uşa ei şi l-am lăsat să doarmă pe gazonul ei.

Adorm în patul meu cu Leo, pentru că e soţul meu şi chestia e legitimă acum. Stăm întinşi la fel de aproape ca în patul din casa de ceai. Am două gânduri de care nu pot scăpa. Primul e că ringul ăla de dans o să-mi distrugă gazonul în vara asta. Şi al doilea e că lucrurile cele mai bune revin. Câteodată, imediat după reclame, alteori durează ceva mai mult. însă timpul şi soarele aduc creştere, iar viaţa se petrece exact aşa cum e dat.

- Dormi? îmi şopteşte soţul meu la ureche.
- Nu, zic eu deşi alunec în somn.
- Am un rol pentru Arthur într-un film pe care mă gândesc să-l fac la toamnă. Ar juca rolul fiului meu.
- Unde?
- în Anglia.

Nimic nu e cum am planificat şi mă îndrept cu viteză spre un viitor pe care încă nu-l pot vedea. Viaţa care imită arta, care imită viaţa, care imită arta.

- Hai să vorbim despre asta mâine, la răsărit, zic eu.

MULŢUMIRI

în discursul ei improvizat, Nora spune că e recunoscătoare că povestea ei a fost primită şi cultivată de oameni atât de talentaţi. Ştiu exact cum se simte. Inima mea e plină de mulţumiri pentru agenta mea, Marly Rusoff, pentru entuziasmul ei imediat şi răbdător pentru cartea aceasta. Nu maş fi putut afla pe mâini mai bune sau mai grijulii. A fost o aventură palpitantă să lucrez cu redactoarea Tara Singh Carlson. Mulţumesc, Tara, pentru privirea ta de laser asupra acestei cărţi şi pentru că ai fost atât de bună cu mine pe parcursul fiecărui pas făcut. îi mulţumesc lui Sally Kim pentru că mi-a dăruit oportunitatea de a împărtăşi această carte cu lumea întreagă şi tuturor celor de la G.P. Putnam's Sons pentru că au făcu posibil acest lucru, în special îndelung răbdătoarei Ashley Di Dio.

Le mulţumesc dragilor mei prieteni întru scris, care mi au spus că această carte promite încă de când era în stadiul de început – Lynda Cohen Loigman, Karen Dukess Şi Steve Lewis. Fără voi cartea asta ar fi tot un document

a? nagini şi o sclipire în ochii mei. O spun sută d P * xis ’ă nimic care să întruchipeze mai _ ul de generozitate decât autorii care îşi fac timp ltr u munca altor copi ilor mei atât de maturi,

- --------- *o* , ; n n care au citit o variantă de început în, Tommy ştQ ş. pe ban L Comentariile

buv i r arpct nrncp«

Word de o pentru a mia oară, nu bine spiritul de gei_

pentru L__

Le mulţumesc în _ mine Dain, __

a acestei cărţi suu ----------w

voastre scrise, onestitatea şi interesul faţă de acest proces au fost de fapt partea mea prefe Tom, persona; '—1

în colecţia Blue Moon
au apărut:

Janet Skeslien Charles, *Biblioteca din Paris*
Nora Roberts, *Aleasa*
Sarah Dessen, *O data pentru totdeauna*
Carolyn Brown, *Hanul cu Magnolii*
Kristin Hannah, *Intre surori*
Alyson Richman, *Soţia pierdută*
Rhys Bowen, *Copilul din Toscana*
Lucinda Riley, *îngerul de la Marchmont Hali*
Kate Quinn, *Zbor în trecut*
Nicholas Sparks, *Respiraţie în doi*
Sarah Dessen, *Un cântec pentru tine*
Kristin Hannah, *Totul pentru dragoste*
Jojo Moyes, *Muzica nopţii*
Lucinda Riley, *Sora perla. Povestea lui CeCe*
Nicholas Sparks, *întoarcerea acasă*
Jan Eliasberg, *Războiul lui Hannah*
Lia Louis, *Dragă Emmie Blue*
Victoria Hislop, *Cei ce sunt iubiţi*
Ellen Alpsten, *Ţarina*
Leila Meacham, *Zborul libelulei*
Santa Montefiore, *Vremea dragostei ţi a războiului*
Pam Jenoff, *Iubita comandantului*
Leila Meacham, *Trandafiri*

Jenny Ashcroft, *întâlnire la Bombay*
Nicholas Sparks, *Jurnalul unei iubiri*

Santa Montefiore, *Casa de la malul mării*

Kristin Hannah, *Cele patru vânturi*

Lucinda Riley, *Camera cu fluturi*

Marianne Cronin, *Cei o sută de ani ai lui Lenni şi Mar*

Nicholas Sparks, *Dragă John* &

Tracy Rees, *Misterul fetei de zăpadă*

Trish Doller, *în derivă*

Jojo Moyes, *Dans în arenă*

Santa Montefiore, *Farul cu secrete*

Lucinda Riley, *Sora lună. Povestea lui Tiggy*

Kristin Hannah, *Un moment magic*

Pam Jenoff, *Soţia diplomatului*

Emily Henry, *Două cărţi şi o vacanţă*

Kristin Harmel, *Ultima geană de lumină*

Eva Carter, *Inimă salvată*

Lucinda Riley, *Fata de pe stâncă*

Mary Ellen Taylor, *Parfumul dulce al verii*

Nicholas Sparks, *Mesaj de departe*

Gill Paul, *Jackie şi Maria*

Madeline Martin, *Ultima librărie din Londra*

Jane Coverdale, *Grădina cu iasomie*

Martha Hall Kelly, *Florile soarelui*

Pam Jenoff, *Fiica ambasadorului*

Beth O'leary, *Schimb de vieţi*

Susan Meissner, *Flori aurii de toamnă*

Leila Meacham, *Somerset*

Nicholas Sparks, *Dorinţa*

Jenny Ashcroft, *Insula de la răsărit*

Santa Montefiore, *Florile uitării* Kate Quinn, *Nume de cod: Trandafirul* Nina George, *Cântec sub clar de lună* Aii Hazelwood, *Ipoteza iubirii* Kristin Hannah, *Jârmuri îndepărtate* Kristin Harmel, *Cartea copiilorpierduţi* Mary Ellen Taylor, *Conacul cu amintiri* Renée Rosen, *Cele două graţii* Lucinda Riley, *Sora soare. Povestea Electrei* Lisa Scottoline, *Dragoste eternă* Kristin Hannah, *Din nou acasă* Kelly Rimmer, *Cuvinte nerostite* Roxanne Veletzos, *Vara noastră de demult* Barbara Davis, *Secrete din trecut* Kristin Hannah, *Cascada îngerilor* Santa Montefiore, *Necunoscuta din Paris* Renée Rosen, *O vară la New York* Lucinda Riley, *Sora pierdută* Tracy Rees, *Timpul soarelui* Santa Montefiore, *Ultima călătorie* Bruno Combes, *Partea îngerilor* Kristin Harmel, *Pădurea stelelor ce pier* Pam Jenoff, *Tot ce am iubit* Susan Meissner, *Secrete pentru o viaţă* Ella Carey, *O viaţă secretă* Emily Henry, *întâlniri în vacanţă* Kayte Nunn, *Scrisori din trecut* Kelly Rimmer, *Adevăruri ascunse* Joanna Goodman, *Căminulfetelor orfane*

Rhys Bowen, *Fiicele războiului*

Pam Jenoff, *Fata cu stea albastră*

Lucinda Riley, *Scrisoarea de dragoste*

Kristin Harmel, *Locul visurilor noastre*

Diane Chamberlain, *Orăşelul minciunilor*

Jade Beer, *Ultima rochie de la Paris*

Megan Chance, *Ruinele splendorii*

Santa Montefiore, *Aici şi acum*

Ali Hazelwood, *Cu dragostea în minte*

Lucinda Riley, *O aventură italiană*

Mary Ellen Taylor, *Primăvară târzie*

Kristin Hannah, *Magie între două lumi*

Ella Carey, *Castelul de lângă lac*

Emily Henry, *Iubire ca la carte*

Judithe Little, *Surorile Chanel*

Ashley Poston, *Dragostea n-a murit*

Emiko Jean, *Mika în viaţa reală*

Tracy Rees, *Conacul Silvermoor*

Nicholas Sparks, *Tărâmul minunilor*

Santa Montefiore, *Orizonturi îndepărtate*

Lucinda Riley, Harry Whittaker, *Atlas. Povestea lui Pa Salt*

Aii Hazelwood, *Teoria iubirii*

Christina Lauren, *Suflet sălbatic*

Mary Bly, *Lizzie şi Dante*

BITE
MGDN

ALTE CĂRŢI DIN COLECŢIA

Nora Hâmilton cunoaşte formula iubirii mai bine decât oricine meseria ei, ca autoare de scenarii pentru un canal de filme roma CSte când soţul ei pleacă de acasă, părăsindu-i pe ea şi pe cei doi co 1>ar transformă eşecul căsniciei sale în bani, scriind cel mai bun scenariu | * *Casa de ceai.* Nimeni nu este mai surprins decât ea atunci când U ei> cumpărat pentru marele ecran, iar casa ei veche de o sută de ani este alea ă loc de filmare. Şi cum cel mai sexy bărbat din lume, Leo Vance, este dist b în rolul indolentului său soţ, viaţa Norei nu va mai fi niciodată aceeaşi

în dimineaţa de după încheierea filmărilor şi plecarea echipei, Nora il găseşte pe Leo pe veranda ei cu o sticlă de tequila pe jumătate golită şi cu 0 propunere: să-i dea o mie de dolari pe zi ca să locuiască o săptămână în casa de ceai. Nu numai că cei şapte mii de dolari ar ajuta-o enorm pe Nora, dar el pare să aibă cu adevărat nevoie de acest refugiu.

Plină de căldură, de spirit şi înţelepciune, *Când viaţa bate filmul* este cel mai convingător gen de poveste de dragoste, genul real, în care iubirea este complicată de muncă, de copii şi de bagajul emoţional care s-a adunat. Pentru Nora şi Leo, acest fel de dragoste este mai cuprinzător decât se poate exprima pe marele ecran.

„O carte inteligentă, proaspătă şi romantică, plină de umor şi căldură.
N-am putut să o las din mână.
Beth O’Leary

‚Când viaţa bate filmul e o adevărată încântare. Fermecătoare,
amuzantă, înălţătoare şi realmente captivantă.”
Elin Hilderbrand

‚Un carusel ingenios şi emoţionant, care se dovedeşte o adevărată
surpriză."

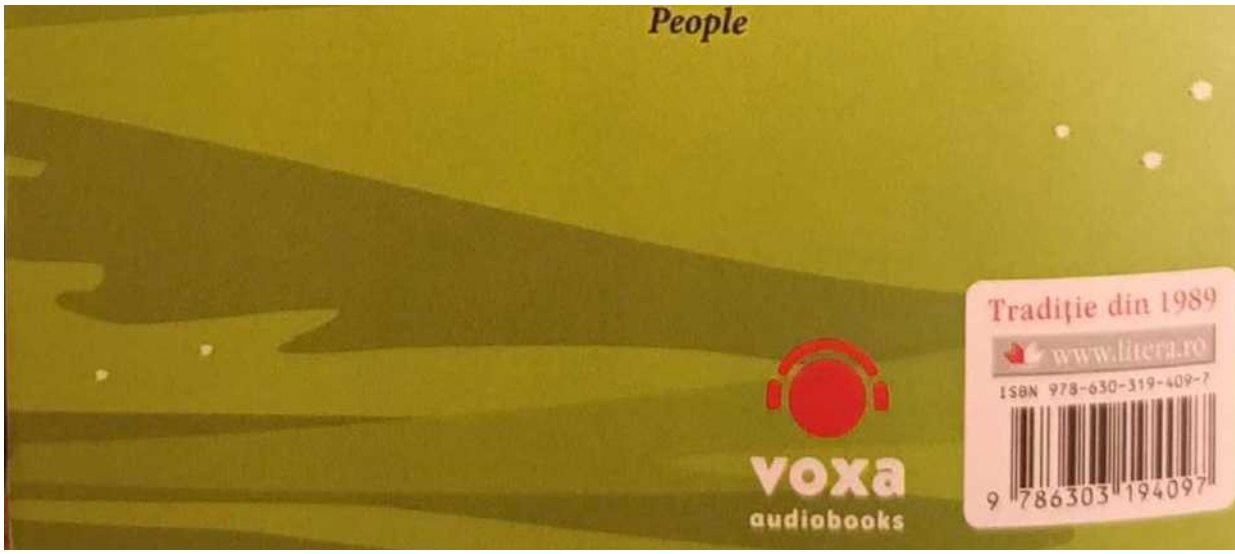
People
voxa
audiobooks
Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-630-319-409-7
9 786303 194097